

Buridan, Jean. Sophismata Buridani. 1995.

1/ Les contenus accessibles sur le site Gallica sont pour la plupart des reproductions numériques d'oeuvres tombées dans le domaine public provenant des collections de la BnF. Leur réutilisation s'inscrit dans le cadre de la loi n°78-753 du 17 juillet 1978 :

*La réutilisation non commerciale de ces contenus est libre et gratuite dans le respect de la législation en vigueur et notamment du maintien de la mention de source.

*La réutilisation commerciale de ces contenus est payante et fait l'objet d'une licence. Est entendue par réutilisation commerciale la revente de contenus sous forme de produits élaborés de fourniture de service.

Cliquez ici [pour accéder aux tarifs et à la licence](#)

2/ Les contenus de Gallica sont la propriété de la BnF au sens de l'article L.2112-1 du code général de la propriété des personnes publiques.

3/ Quelques contenus sont soumis à un régime de réutilisation particulier. Il s'agit :

*des reproductions de documents protégés par un droit d'auteur appartenant à un tiers. Ces documents ne peuvent être réutilisés sauf dans le cadre de la copie privée sans l'autorisation préalable du titulaire des droits.

*des reproductions de documents conservés dans les bibliothèques ou autres institutions partenaires. Ceux-ci sont signalés par la mention Source Gallica.BnF.fr / Bibliothèque municipale de ... (ou autre partenaire). L'utilisateur est invité à s'informer auprès de ces bibliothèques de leurs conditions de réutilisation.

4/ Gallica constitue une base de données, dont la BnF est producteur, protégée au sens des articles L341-1 et suivants du code la propriété intellectuelle.

5/ Les présentes conditions d'utilisation des contenus de Gallica sont régies par la loi française. En cas de réutilisation prévue par un autre pays, il appartient à chaque utilisateur de vérifier la conformité de son projet avec le droit de ce pays.

6/ L'utilisateur s'engage à respecter les présentes conditions d'utilisation ainsi que la législation en vigueur, notamment en matière de propriété intellectuelle. En cas de non respect de ces dispositions, il est notamment possible d'une amende prévue par la loi du 17 juillet 1978.

7/ Pour obtenir un document de Gallica en haute définition, contacter reutilisation@bnf.fr.

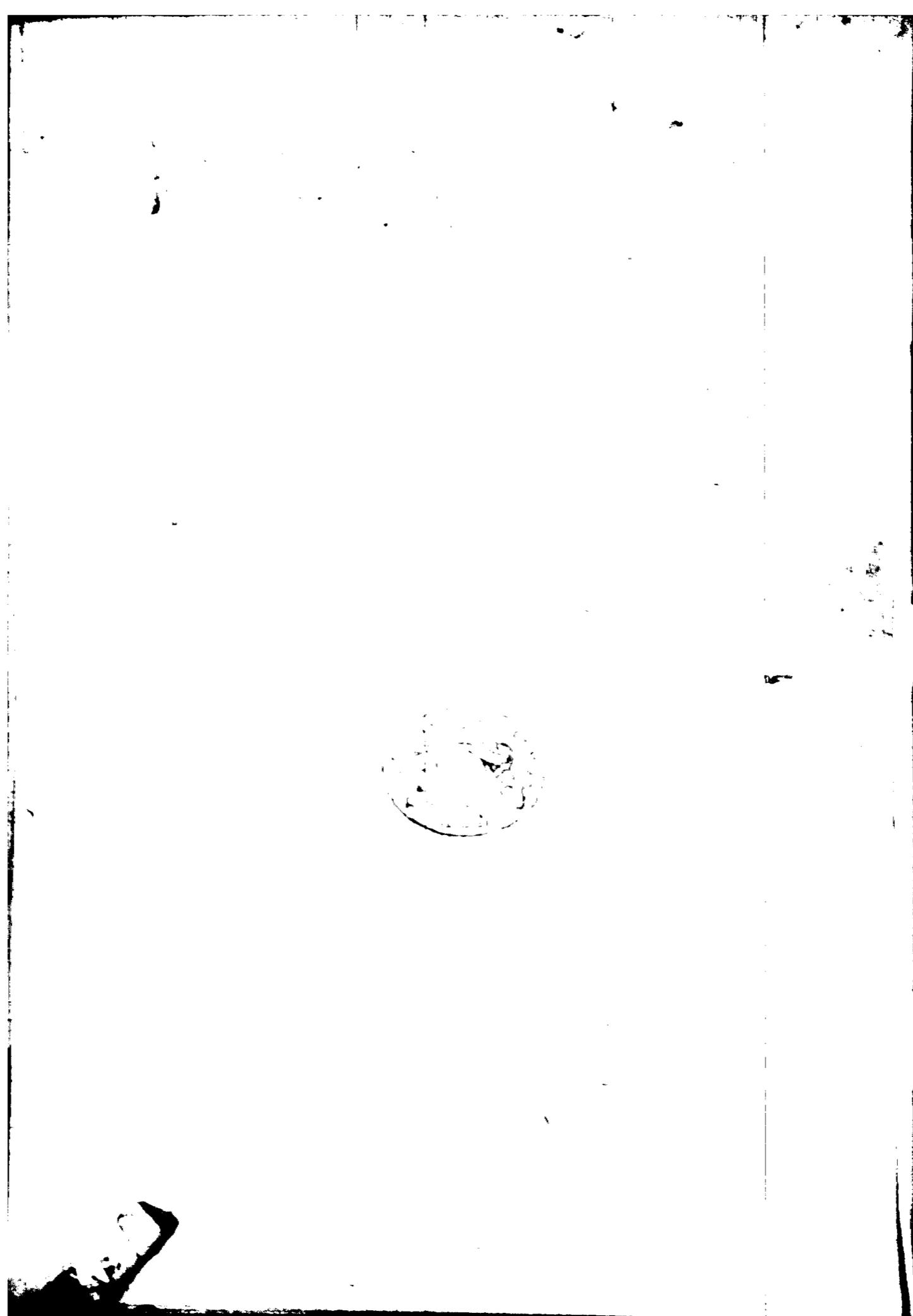
IA. 40502

Eurhynchus

Sophisma buridani.

I principio lectore meo
dissimilata logice noua
et ultimū tractatū dicit
esse de practica soperbi.
marū sc̄ de eorum solutiōibus et for-
matiōib⁹ et aliqui in eo repēta alii
qua tractata in tractant⁹ p̄tōib⁹
et aliqui magis ea declarabo sc̄m
q̄ mibi videbis expedire ad soluti-
ones soperbiū. Sic autem vo-
lo diuidere istū tractatū q̄ p̄mo a-
gam de p̄pōib⁹ de iesse. Sc̄do de
modaliib⁹. t̄cīci solum illa de p̄fici-
ti sine simplicitate iesse (q̄ illa de
p̄ficiō vel futuro nō sūr p̄pate lo-
quendo de inesse sed de fore vel de
futurō) ut largelōndo volo hic de
inessē oēs q̄ nō solēt dici modales
Itē in p̄ma istarū partitū ego p̄mo
agā de p̄pōib⁹ et remittit absolu-
tia. et sc̄do de p̄pōib⁹ t̄mīoz rea-
tiuoz. Itē i p̄ma istarū partitū ego
p̄mo p̄fiderabo de p̄pōib⁹ simplici-
tate carthaginica. Sc̄do de peopo-
ficiōib⁹ simpliciter ypoberociū
Tercio de p̄positiōib⁹ carthagin-
icas b̄ficiōib⁹ subiectū vel p̄dicātū
ypoberociū. Quarto de carthagin-
icas sc̄m vocē indigatib⁹ exponi p̄
ypoberocias sicut fūt exodus ex
ceprinceduplicative et alte multe
de aliq̄bus Abteri incipit/definit/
dissent. et c. et de plūb⁹ aliis dictionib⁹
bus sīnacarthaginica. Item i
p̄ma istarū p̄tū ego p̄mo agā de p̄
positiōib⁹ simpliciū subiectō et
p̄dicatōz. sc̄do de p̄pōib⁹ subiectō
rum vel p̄dicatōz p̄positōz sicut ex
plūb⁹ tecis: sicut ex tecis et obli-
quis. Itē in p̄ma ista p̄tū ego p̄mo
sc̄m agā defensandū ē quodālī p̄m-
cipiōib⁹ cōmūnū cōtra dicas p̄pōes
supposidōp. Sc̄do de dictō
sīnacarthaginica solito posse
in dicas simplicib⁹ carthaginica-
nacida. Itē in p̄ma ista p̄tū ego
p̄mo agā de significatiōib⁹ seruare
noz et offendō. Sc̄do de cauſe
sacra et solito h̄uīmodi p̄pō
ficiō. Tercio t̄ p̄pōib⁹ et ap-
pōntiōib⁹ sp̄lificatōes et refici-
tōes supponit vel appellatōes
Quarto de hoc q̄ uox īt̄ ad p̄la-
cū. Quinto demēfura p̄ qua p̄pō
diciōvers vel falsa. Illegato īt̄ p̄ce
significatiōib⁹ t̄mīoz et p̄pōib⁹ p̄
posse p̄mo t̄tā. Primum soperbiū
o *Abusus p̄pō vocalis īt̄ ha-*
p̄probat: q̄ quidērūb⁹
siḡ rāk̄ b̄z coſidērāt̄
in re significata: q̄ īt̄ vera et p̄t̄ta
est bona: q̄: hoc videt̄ requiri et fūt̄
ficere ad veritatem p̄positiōe. si o
p̄petet q̄: olavocalis significat mē-
talem sibi similitudē p̄positionabili
ter coſidērē tuōs illud p̄mū p̄t̄
ermentas q̄ ea q̄ sunt in voce fūt̄
noz et signa carū in passionib⁹ que
fūt̄ in aēne.
¶ Secundum soperbiū.
c *Quoē est abusus soperbiū?*
q̄ oēs equi et p̄pō vocalis īt̄ ha-
abutit̄ in q̄ mīb⁹ et equis et ad
bāt̄ aēne. p̄probat soperbiū q̄:
cīs p̄tradicōda ē falsa/ sicut null⁹
equis ē aēne. probatur quoē nō
ēt̄ tuōs in re significata vel in rebus
significata sunt p̄pō. manifestat̄ q̄
mīb⁹ īt̄ re significata fūt̄ oēne
et aēne p̄pō. q̄d̄ mīb⁹ īt̄

qd' oīno abdū ē nec ē tū ē se nec alī
ter effeçq; nō tū erat in te sc̄ue p; p;
pōem significat. ideo nō erat nō a ḡ
lopbius etiā cūr' oppōstū ēt
accēsum. ¶ Tercium sophis̄ma
b Eus nō ēt. Probaturq; qua
litteraq; ppō significat tū
effeçq; nō. pōsām accēsum: qz
tūca ppō dī significat pōse, ppō-
sc̄m mentale. Anos cūe: z bec
ole sūt in mēte coñdēta illi ppō
al/ideo queretq; ipsa significare
qz effeçel vīra al/qd alīud signifi-
care ad etiā. t tūc quero vīp; ipa
vīra > expr̄ate significet pōse de-
utu: t tūc ille eū. Ideo adhuc of signi-
ficationi illi ppōnis ēt coñfide-
tia in readeo ipsa ētterā. Et ipsa
adhuc alīud significat/ sc̄p: et cō-
ceptus sīe t p̄ter deū. t tū hoc
dicastu nō potes dicere q; illud as-
tūd strūti deū non ēt: t tūc xclu-
dam q; deūm non ēt significat p;
banc ppōem deū nō ēt. evīken⁹
xcluđā līḡt deū nō ēt ēt: qz ppō-
fūto dīcēt deū nō ēt ēt affirmati-
nā. deū nō ēt vīra nō ēt subiectū p;
aliquo supponat et sic deū nō ēt
ēt. t hoc significat per illā ppōem
deū nō ēt ēt nō ēt. Et deū
t ea que fīm̄ in mēte z hec oīa sūt
ergo abdū. Oppōstū q; dīcēt qz
tūa significat tū ēt ergo ipsa ēt nō
fīm̄. hec ēt falsa oīa deū ēt et
go hec ēt deū nō ēt. p̄ha re-
tēs per locū a contradictione. ahs
ego p̄bo qz plus fīḡt illā ppōem
ēt q; nō ēt. deū ēt vīra
ēt dicere deū fīm̄ etiā dīcēt
re deū ēt. t ēt fīm̄ qz plus signi-

flīa oīo eqū ēt q; illā dīcēt eqū
qz nūnq; ēt falsum dicere eqū
dato adhuc q; nullus equua ēt
sed ēt falsum dicere equua ēt qd
non ēt nō plus significaret. con-
cessio ergo q; hec oratio oīs deū ēt
plus significat q; deū ēt et p̄ce
rei nō ēt plus coñfiderāt illi ppōni q;
illī termino/ quia cum nō ēt om̄ino
ēt fīt deū adhuc deū erat
ergo nō ēt coñfidentia et p̄ce nō ēt
tūtis rōta i significatiōnē deū. p̄-
positionis om̄is deū ēt ergo ipsa
ēt falsa: ergo hec ēt vīra nō
ēt. Oppōstū ēt ab oībus p̄cessus
et concedendum.

¶ Quartum sophis̄ma.
b Nō nō ēt chīmera nō ēt si-
gnificat. Probatur q; nō ēt
significat alīud q; chīmera sīkē de
p̄ncipali significatiōnē. neq; nō
tractatur hic de modo significatiōnē
grāmaticib; sed cōmētā nō ēt
ēt chīmera nō ēt signif. ¶ Com-
firmat illō assumptū/ sc̄p: hoc no
men chīmera nō ēt alīud significat
q; chīmerā: q; hoc nō nō ēt chīmera
nō ēt alīud significat q; chīmeram
per simile fīctū homo nō ēt alīud si-
gnificat q; boīem/nec albedō q; al-
bedinē īgrat. Et cōfirmat ut terciū
per inductionē q; nec significat alī
nō ēt capēd nec albedinē: t sic de
om̄ib; alīis entib;. Tertiū dīcēt q;
significaret alīud a chīmera adhuc
se quererat q; nō ēt significaret: quia
nō ēt alīud a chīmera cū chīme-
ra nō ēt tū ēt sequit̄ q; si b. ēt alī-
ud ab a. q; vītūm̄ ēt et .b. c. a. vī-
pater per antīlocē decimū māba

peripherie. Non enim nihil est idem vel
diversum et itez si hoc nomine chimeræ
significat aliud tunc eius. A.
significatio habet in re coheren-
tia et tunc hec est vera chimeræ est
chimeræ quod non potest. His probat
quod idem significatur subiectio et predicato
propositionis et si verificatio pro
positiōne affirmativa est ratione idem
potest significari ad subiectum in di-
co idem significatur ad subiectum non vo-
cio sed eius quod a parte rei coheret
Item si aliquid significatur tunc p
illo deberet supponere haec esse ter-
minus lapidis supponit pro lapide:
quod significat lapidem. sed chimeræ
non supponit pro aliquo ergo nul-
lum significatur. quod autem non suppo-
nit pro aliquo probatur. quia si p: o
aliquo supponeret illa et vera chi-
meræ est et etiam chimeræ est aliquid
et per propositiones non conceduntur.
ergo chimeræ nihil significat.

¶ In oppositiōne ergo quod tunc non
plus est vox significativa quod buss
vel buss quod non concedit. Item omni-
nomen est vox significativa ad pla-
citu non solum quia potest significa-
re quod tunc buss et buss est vox
significativa ad placitu sicut nota
et verba quod est fallitur. ergo omni-
nomen sic est vox significativa ad pla-
citu: quod tamen imponit ad significati-
vum et quod imponit ad significati-
vum imponit ad significatiōnē et aliquid
et aliquid significare ad quod significati-
vum est imponit. ergo omni nomen
aliquid significat et hec dicitur chi-
meræ est nomine ergo et. Et dicitur
verum est quod aliqui fugere volen-
tes potius quod veritatem discernere

volumine ridere quod becvox chime-
ra base significat sed si non signifi-
cat aliquid haec quod sequitur signifi-
cat ergo significat aliquid. Sic ut
si dicimus quod sequitur agit ergo a
agit aliquid. Et enī dicunt aliqui quod
significat chimeræ sed non se quod
significat aliquid quod apparet: quod
dicimus quod non sequitur facti domini er-
go facti aliquid. ¶ Contra istos oīs
arguitur quod significare defini-
tur quod intelligere rei significare idem
vox dicitur modus significare cuius in
intellectum modis significatur: ergo si oī
significare est intellectus rei consti-
tuere et omnis significare est re significare ergo est aliquid significare: quod
re est aliquid querit vel se habeat. Non
significare est esse signum. signum autem
et signatus dicuntur correlative. ergo
chimeræ non est signum nisi aliquid
sit signum. et per se non est significare
nisi aliquid significatur sive aliquid sit
signum secundum plus pacificum senti-
tum vel sit est possibile. sic enim est de
omnibus relata. atque enī est p: o
si nō sit est signum vel sit vel est vel
possibile est esse. et sic de causa et
causis patet et posteriori et sic de
effici. ergo si hoc nomine chimeræ
significat ipsum est signum. et si est si
gnatum aliquid est signatum vel sit
fuit et. Et hoc dicitur signatum. si
non per hoc nomine chimeræ. Et id
est. p: o meibz dicitur oīs volen-
tes dispergente propagando esse
quod nomine significare aliquid et quod
dicitur chimeræ nullum nomen nō
quod vel aliquo quod voluntates et
conscientias et fraudes et mali et
mala. Iacobus colligens.

C. Quintus loquens.

Complexe significabilia sunt
combinare. Probatur quia ita sicut
ergo sunt substantia vel accidentia
creari vel crearum rei combinare. Et
ad sicut substantia vel accidentia nec
creari nec creature sicut combinare
possit. Propter quod significabilia
sunt quae ante eis aliquid esset prius deum
multa significabilia erant :
hoc propter quod hoc non curribat tunc
ergo ita erat quod hoc non curribat. Sed
sicut hoc ita esse quod non erat hoc nec
curfus nec aggregatus ex bonis et
curfus nec aliquis proprius quod nibil hoc
erat nec hoc erat deus. qui ranc ita
esse erat patiens et deus erat sic ne
cessari. et erat hoc quod sic erat significabili
significabili per quod non significabili deo. quod
hoc non est deus ita est erat unus significabili
significabili a qualibet potest per di
stinctum vel non idem aliquid illorum. et sic
dicere de hoc quod sic equum non am
bulabat. et de hoc quod lapis non mo
uebat et sic de infinitis aliis. id est.
Sed hoc est haec argumentatio erit. quod ita est
quod antea est et in illis ita esse nec
est antea nec aliquid aliquid ens nisi
quod significabili significabili. ut per
inductionem et si illud est ita significabili
quod erat antea deo aliquid crea
ter. quod ita sicut fuisse non dicere quod
antea est sicut nihil est. ergo sic es
sunt significabili significabili. Et sicut ar
guit de antea ita argueret de nullis
aliis quod erat nonnullum sicut. Sed signe
rur aliquid creabile quod per deum creare
potest hoc sicut ita est vera hoc potest crea
re. et ita cum eterna deus potest creare

b. ergo ita est quod hoc potest creari. et illud
b. creari non est deus: quod deus non potest
creari. nec est b. nec aliquid invenire sicut
ipsi b. quoniam est b. ergo restat quod
est unus significabile significabili et illud
est idem sicut deus creare nisi distinc
tus ita est possibile erat creari sicut
nihil est. et ita dicere de hoc quod est
deus posse creare hoc. Sed si deus cre
at b. sicut ita est et sic deus creare hoc est
et non est ipsum b. nec est deus quod deus
creare hoc est pure contingens et deus
non est contingens. ergo deus crea
re hoc est unus significabile significabili dis
tinctus ab aliis et ita pariter dicitur
dicitur de aliis. Sed aliquid credunt val
de difficultate argueret quod sicut diligere
deum vel est ipse sicut diligere deum
vel est tale significabile significabili
deus beatus ppositus. ita enim est dicendum
de aliis. Sed ostendo quod non sicut diligere
diligere deum quod sicut non esset nisi for
tes. et sicut pariter sicut diligere odire deum
esset sicut diligere odire deum et nibil ali
ud ergo idem est sicut diligere odire deum
et diligere deum. et hoc est impossibile
quod hoc est valde bonum et premabile
et illud est valde malum et dannabile.
C. Oppositi est concessum ab aliis
quod combinare non sunt. Et arguit etiam
quod non erant sicut complexe significabili
sunt antea est et aliquid praeter deum:
quod implicat contradictionem scilicet nihil est
praeter deum et complexe significabili
sunt esse et ipsa esse alia a deo. Item
opponitur ea esse eterna et non nata
minus ex parte nihil esse eternum sicut
potest per partem ipsum deum. Sed omne
quod est deus est vel creatura deponit

Et deo: et in illa complete signifi-
cabitia non erant creature: quod enim
ante omnes deus ab aliis creaturis erat
deus nisi dicunt. Et ideo quod in illa
sunt multa ut deo: aut multo plura
deus aut est unus. ergo ita nibil
erat bimodum complete significabilitia
Ita non erant accidentia quod non erat
a signare quibus acciderent et habe-
rentur: nec erant substantiae prout co-
cedunt qui ponunt ea: ergo nihil of-
no erant.

Contra septimum.

Secundum illius homo metitur. Porro
barit: quod mentiri est contra
mentem ire et perfere conteretur quod ha-
bit in mente: sed hoc est impossibili-
tate. quod omnes propositiones vocali oportet
coquere simile in mente. non enim
perfere quod non intelligeres. ergo tunc.

Oppositorum est manifestum quod com-
municem modum loquendi.

Propositorum ista sophismata fur-
dit de aliqua de signis et
omnis propositionum et terminorum. **E**t
est prima conclusio quod litterae signifi-
cant voces placas vel preferendas:
et non signis alias res extra alias
puma sifnos aut lapides nisi medi-
ante significacione vocis. hoc appa-
ret: quod magistri docentes pacres al-
phabeticum docente eos ad quod im-
positae sunt tales litterae. et non do-
cent eos nisi taliter vociferare. et a-
littere vociferare hoc est ad litteram b.
et ad litteram c. quod non est nisi quia
ille littere sunt impositae ad signifi-
candum alias res. Sed tunc
ego peno quod aliquis habebat ydeo-
ma Latini a matre sicut habemus
ydeoma gallicum et sculde bene-

scire significacionem litterarum officiale vo-
calium hoc currit: si si oto filii confi-
dens sic scripta illa bini videbitur scri-
pturn et perationem seu figuram hoc
fratris enim omo ignorabat quod signifi-
cabit illa scriptura propter hoc quod
ignorabat quales voces bini modi
litterae significare quidam si non signifi-
carent bonum currit nisi medieas
hoc quod significare tales voces. Si
currit quod dico est voces significati-
te litterae passiones/ id est conceperas
animi et non alias res nisi medieas
significatione conceperas. hoc pri-
mo quod subordine et proportionabil-
iter facit se beneficiere advoceas sic
voces ad intentiones animi sed et
cum est quod litterae significant litterae
voces ergo tunc. Secundo hoc patet
quia sunt diversae voces significati-
ve et non solum inter se habent differen-
tes significaciones quod in omnino pri-
ori conceptus non significare diversae
sunt res sed easdem et supponunt pao-
ctioem cognoscibilis ut est tunc id est
differuntur/ quantitas/ essentia etc.
ergo hanc terminorum non sunt sic ut
litterae significaciones propter res ad
extra litteras si latines propter litteras
concepimus designatos partibus
terminos medicinibus quibus signifi-
catur litterae res. At hoc est propter
per se uoces qui collecti possunt dif-
ferentias inter se habentes et non
uocibus non est edificari possunt
litterae significantes et non solum litterae
cum scriptis significantes. Tunc eni-
dicitur: quod uoces non est equivalentes
debet distinguiri et non uoces res
uocibus et hec uoces sunt verba ratio-
ne rerum ad quae significantur.

sed solum nomine accepto: ergo conoci
prima illi fuit figura illoque nomine. Et
cum in nomine apparet quod non verae con-
ditiones insisterebat Britto. In par-
cipio fuit libet per interpretationem et ma-
gus in quarto interdilectoribus de-
cit esse supponendum. Si aliquis cu
allovult dispatare quod nomine signifi-
cat aliquid visum determinatae: et si
poterit dicere ad nomine equum non so-
lum infinita sed determinata. quod non
est intelligendum nisi quod ad tamen-
tiones seu conceptrus: quod suppositio
sciam aristotedes creditur: quod ab eter-
no fieret mundus talis sicut nunc
est. rursum iste terminus bono infinitos
boles significat: et sine tali sup-
positione cuil hoc nomine determinari vel ma-
gnitudo infinita figura: quod ola prima
et infinita sunt primae / quod infinita
sunt partes continuas quaeque et quilibet
est continua. Tercia: conclusio omni
acceptu aliquid recipit vel forte non
vulnus solidi sed multa flumen. Absur-
dum enim est dicere quod aliqd intel-
ligitur et non quod nihil intelligitur ut quod videt
et quod nihil video. hoc enim est esse contra
definitionem verbis actum et significatio
nem quod erigit actum post se. quod
significat per modum actus trascen-
tis in aliqd propter quod putandum est
hunc est falsum. si lego et nihil lego
video et nihil video/intelligo et ni-
hil intelligo et omnia tales credo esse
falsas et non possibiles per naturam
Hic obstat quod aliqui dicit facilius
domini facere et non nihil facere quia
huius nihil facere terminatius non posse
et aliqd subiective. et ab eo fit ali-
qd subiective faciat enim ligna ab ho-

Sic enim apparet quod si aliquod ver-
bum actum vere dicitur est de aliquo sub-
iecto operatur et verificatur de illo cui
accidit. sequente in que seruit
natur modus nunc significandi aci-
ui. Quarta: prudens est quod enim ei
voce significativa et actu significati-
ve aliquod significat. Et hoc de be-
necedi et probari proportionabilius si
cur procedens inclusio / et hoc etiam su-
it bene argutus in secundo sibi simile
ideo hoc illic requiriatur. Quinta:
conclusio est quod hoc nomen chimer-
ea non significat chimeram: posito quod
impossibile est esse chimeram. Et sic
etiam hoc nomen vacuum non signifi-
careris cuil si impossibile esset va-
cuum esse: sicut optimus Britto: hoc p-
batur: quod nihil probabile videatur quoniam sit
bona pista. hoc nomen chimeram si-
gnificat chimeram ergo chimeram si-
gnificat per hoc nomen chimeram.
Iedoc est falsa chimeram significat
per hoc nomen chimeram / quod ipsa est
vix affirmaria: causa subiecti scilicet
hoc nomen chimeram primum illico sup-
ponit: quod nihil est chimeram nec fuit
nec erit nec potest esse. Aliodo doc
est regula de qua postea magis di-
cessus scilicet quod omnis ppositio affirmati-
va causa subiecti vel predicandi pro-
molo supponit est falsa. Et hanc con-
scientiam debemus et prudenter quod iste
sunt falsa chimeram est intelligibilis
vel chimeram est optimabilis/vel chime-
ram est chimeram/vel chimeram est
non ens. et sic de aliis. Ego ergo
subiectio quid hoc nomen chime-
ra significat ex quo figura aliqd ve-
cti est et non figura chimeram. Huius quo-
rum: et ligna ab eo finire dominus.

q; sicut quendam pceptum in quaec hoc
nomine chimerae fuit impositum ad si-
gnificandum. Sed sciendum est q; hoc
responsum non sufficit: q; tunc non quae
amplius de hoc nolevo oculi chime-
ra: sed de nole mentali scz de concep-
tu in qua illa voc chimerae impo-
nuntur ad signandum. Quare ergo qd illo
concepitu cocipit: q; dicunt et q; alt
qd pcpit et tunc non chimerae q; dicunt
est q; oes tales sunt falsae/ tunc chime-
ra significans/ chimerae opinio/ chime-
ra intelligit. Etc. Quid g; pcpit?
Illi pceptus? Id hoc rhdendum est po-
nendo istud sexus pcpitio et pcpit
simpler si sit subiectivus pdcipit i
ppone mentali supponit. p; ita re q;
ipso cocipit. Nihil enim est qd h; pcpit
beat nisi forte secundum duplice casus
p; dixim q; illa res pcpit q; modis
ad ea q; alibi/ sicut est de pceptu
a quo sumit h; nomine alibi q; posset
dic q; eo pcpit albedo: et tunc si sup-
ponit p; dico albedinem. sed p; subiecto
qui adiacet. q; intelligit q; modum
adiacentis. sed pceptus confidens
hunc non albedo supponit. o albedi-
ne: q; illo pceptu cocipit albedo
non p; modum adiacentis alibi. Illius
casus est in quo pcpit simpler non
supponit p; re q; ipso pceptu effe-
tus: q; illa res fuit et coempta est
vel nō est h; erit/ vel pote est q; erit
si copula ppote non sit psonia sed
trahens ad aliud qd hoc illa pceptu
non supponit p; illa renec p; alibi
alibi gta. In ppone mentali corri-
dere basic ofoni emicibus corri-
li concepere q; est subiectivus si concep-
tus autem p; tunc non supponit p; sub-
iectivo/ q; ppter copuli de pletum

peditus ppositio. Tunc illi pceptu
p; studio supponit. sed si efficit p; ppone
mentali bec scz autem pcpit non
tunc pceptus autem pcpit supponit
p; aliquo videlicet p; antropo. Et non
apparet nisi alibi alia re quare ob
ceptus simplex alicuius rei in ppone
mentali basic subiectivus pdcipit
non debet supponere p; re q; ipso co-
cipit. Et hoc ego suppono vel ponio
nisi p; sexus. Sed de pceptu complexo
est alia rd. Nam si sit complexus com-
plexus p; modis definitionis et de
finitiobus. ut pceptus confidens
basic ofoni homo albus/ si fieri p;
pdcipit mentalis q; b; alibi corrigit/
tunc pceptus basic cocipiat idem
renec ois b;: tunc concepere alibi
supponit p; oibus albis/ sed folsi
p; alibi q; p; concepiti elbi sibi co-
functu restat. Nec concepere alibi
supponit p; oibus albis/ sed re-
stringit p; concepiti basic ad suppo-
nendu solu p; illis alibi q; fuit be-
nies. Et ideo ego p; dico q; h; ois
conceptus simpler supponit p; ci-
illo q; cocipit (pceptus doobas
o alibus p; ois) tunc non est ne de
coceptus complexo q; concepere co-
respondens basic ofoni homo albus
neq; p; ois basic supponit nec p; ois
ci alibi/ h; co ois b; cocipit idem
concepere basic/ et ois alibi tunc con-
cepere alibi. Ideo p; dico de p; p;
supponit q; non ois coceptus complexo
q; p; subiectivus pdcipit. Ippon-
te mentali supponit p; ois co modi
ipso sicut non obiectivo/ adib; basic
co fuit p; p; factio. Deinde co dicitio
scipit scz q; alibi coceptus complexo
factio subiectivus pdcipit. Ippon-

ne mentali pro nullo supponit. si
multa certa tpo ad captum. hoc des-
cens. quia sicut in voce possum for-
mare illi propria et suam risibilitate
currit. ita possim sibi confidenter in
tunc formare. possum enim formare
conceptus animi et conceptus risibilitatis sit
p modis determinatis et determina-
bilia et ex his distinguere unum suble-
ctus respectu conceprus et quo sumus
bovis bū curru. tunc per istū conceptus
splerū et conceptus animi et conceptus ri-
sibilitatis ego capio et sumus per conce-
ptum et finis et risibilitas per conceptum
risibilitas. Ideo ex concepru splerū
multa concepio sc̄ boies et animos
et tñ ille conceprus splerū p nullo
supponit qd conceptus risibilitas. pbi-
bet ne supponat. p aliis qd p risibili-
tibus. Ideo non potest supponere
p animis: et conceprus animi probi-
bet ne supponat. p aliis qd p animis
ideo nō potest supponere pro risibili-
bus: et sic nibil restat p quo possit
supponere. sicut in precedente pcllo
ne dicebat qd in illa ppōe hō albo
curru illud subiectū hō albus non
supponit. p omib⁹ hōib⁹ nec p ol-
bus albis qd iste termin⁹ albus. pbi-
bet ne supponat. p aliis qd p aliis
et iste termin⁹ hō ecōuerso pbi-
bet ne supponat p: o aliis qd p hōibus
Denideretur nos etiam qd licet
vox immediate significet conceptus. in
mediatae conceptu impoluta est ad
significandum ea qd illo conceptu con-
ceptus. Ideo hec dictio animus im-
positus est ad significandum mediatae
conceptus animi. sicut enim aliis qd il-
lo conceptu conceptus. Ideo oīa
risibilitas et oīa animi signis qd bacvo-

ceri splerū et finis risibilitas. Nellede
est qd ad su ppōne nec idū e qd
transvocalis si in ppōne capital
figurā et nō matialit nō supponit
p se nec p concepitu qd immediate
figr sed supponit p illius eiusdem p qb⁹
ille conceptus sibi corindēs suppo-
nit sc̄ p reb⁹ illo conceptu conceptus.
ita eis termin⁹ script⁹ si nō supponit
materialit nec supponit p se nec p
voce quā immediate figr nec p con-
ceptu qd pīr mediatate voce figr. Is
p reb⁹ p qb⁹ illo conceptus i ppōne
matiali supponit. ita qd oīa in voce vī
scriptura (si non matialit) sī signifi-
catiue sumat referēda sūr ad sup-
pones conceptus in ppōne mēta-
lib⁹. Ideo p̄cllo dēdē ē nona p̄cllo
qd vīr vīr scripture significat supra lib
ordinata conceptui icōploco p res-
bus supponit qd vīr vīr signis sc̄bz
p reb⁹ qd illo conceptu conceptus
nisi p̄b̄ean p̄ duos casus p̄bus
exceplos. Vīr appet p̄ sextā p̄cllo
Rā oīa boies signis p̄ hāc voce
hō albus p̄p̄ter istū terminū homoe
oīa alba p̄p̄ter istū terminū albus: et
tñ iste terminus homoe non supponit
pro oībus hōib⁹ nec pro oībus al-
bis. Hīc aliq̄ terminus vocatus vī
scriptus p̄ nullo supponit sī signat in
aliqua ppōne subiectū. et iste ter-
minus animus risibilitas. hoc patet
per octauā p̄cllo et qd ea qd nūc
dicta sūr. hec ergo nona conclusio
su scripta sicut apparuit. Es potest
inferredi correlatio qd determinatio ad
dicta determinacionib⁹ inferre vel re-
stringit de signatione illius: sed hīc re-
stringit vel a. ferri oīo cuius suppo-
sitione. verbi ḡra. Si ego dico ali-

nus rifibilis currit: nō ē credendus
q̄ illi finiti sit: nō significans ē sī
sūt non supponētes. Decima p̄cō
erit q̄ illi finito vocali chīmēra non
coſiderat ſolū p̄ceptus ſimpler: q̄a
tūc ſupponeret, p̄ re vel, p̄ rebus q̄
illio p̄ceptu p̄ceptuū ſq̄ ē fini cui
neq̄ aliquid nec aliquid ſit vcl ſit chīme
ra. Sequitur ergo undecima p̄cō q̄
buic finito vocali chīmēra coſiderat
p̄ceptus ſplexus quē p̄mo ſiḡt et
ſc̄dm quē ipoſtua eft ad ſignandum
q̄ vi dicitur eft ope r̄ voī coſiderare
p̄ceptuū quē in mēre ſignificat: vel
ſc̄dm quē imponit ad ſignandum: ſig
tur ſi non coſiderat p̄ceptus ſim
plex oportet q̄ coſiderat p̄ceptus
p̄plexus qui p̄ nullo ſupponit. Et
nūc videntur eft quid hoc ſit vep̄: p̄
pter q̄d ſc̄dm ſit q̄ om̄ p̄ceptuū
i complexo p̄ot imponit vep̄ lecple
x̄: et q̄ p̄plexo p̄plexa. Sed etiā q̄
voces imponunt ad ſignandum ad plā
cū ſim: ideo p̄ceptuū q̄tumcūq̄
p̄plexo poſſimus corespondent
imponere vōcē incōplexā ſiḡtē i
mediate illū p̄ceptuū p̄plexū: et p̄fir
om̄ia q̄ illio p̄ceptu p̄ceptuū. verbi
grā quidam poeta magno p̄ceptu
p̄plexo p̄ceptu distinet by ſtora tro
ianā quōmodo partis mādūtis be
lenā: et p̄p̄ter hoc rex grāc̄y iua
ſi trojanos cc. et tūc ille poeta illi
p̄ceptu coſiderat distinēt et p̄
plexo ſcriptivū magno lib̄ ſig
ifica neq̄ ea que illio p̄ceptu multi
plexo p̄plexo p̄ceptu ſc̄dmade tu
poſſat illam terminū p̄plexū yllo
ad ſignandum ſit qualitatis ſit ma
gnus liber ſignificabit. Sic ei buic
nomi yllo coſiderat p̄ceptu ſit

multiplex p̄plexus. Sed deſcendens
do ſpedeſtus ad p̄p̄tus bec ofo
locus non replete corporē coſiderat
p̄ceptu p̄plexo/ quo in diſcriptione
muſ locū et corporē et replete
ſi hoc nomē vacuū imponit et
ad ſigndum ſit uia om̄ia que
ſignificat bec ofo locus non reple
t̄ corporē. vii. pp̄t b̄ bec ofo locū ſi re
plete corporē dicit et deſcriptione va
cū dicitur qd noſ q̄ non indicat q̄
res eft vacuū: ſed queſt res et quid
ſiḡt hoc nomē vacuū p̄p̄ter qd
erit am nec illa eſt vera/vacuū eſt lo
cus non replete corporē ſit ad illi
ſenſu ſim ſuppoſem matricale m q̄
hoc nomē vacuū ſiḡt calde res et
ſim eſt p̄ceptu quas ſiḡt bec ofo
locū non replete corporē ergo hoc
nomē vacuū ſiḡt multas res ſit
om̄es quas ſiḡt illi terminū locū
et corporē et replete: et illi coſiderat
p̄ceptus ſplexus quo multa p̄cept
unt: et n̄ nec illi p̄ceptus nec illud
nomē ſit nec etius diſtinatio de
cen̄ ſit qd om̄ia ſupponunt pro ali
quod q̄ illa additio non replet̄ coe
porev̄l p̄ceptus et coſiderat auſt
ſuppoſitione ab hoc terminū locū
vel etiā ſi p̄ceptu et coſiderat: qd
om̄is locus eft replete corporē. ſicut
bomo non rifibilis p̄ nullo ſuppo
nit: q̄ om̄is bomo eft rifibilis. Ita
ergo buic finito chīmēra coſiderat
p̄ceptu p̄plexo quo multa p̄ceptat
et qui n̄ p̄ceptu nullo ſupponit. qd de
minatq̄ eft imposſibilia deſcribit
ut vi p̄g g deſcriptione dicatur qd
nomē que ponit eft uia chīme
ra eft etiā p̄p̄t ex incubebat ex
quid n̄ uia potest eſſe p̄p̄t ſit

q; idē concepr^o pplex^o coēfids i mēre
tūlī oēti vocali et bōk terio chērs
et sic nōe termin^o cb̄m̄era s̄iḡ oia
s̄is q; significat̄ isti termini alia mē
bām̄ et p̄positū etiā concepr^o enis
erit p; nōtis supponit̄ s̄ic nec co
ceprus pplex^o s̄ib̄ coēfids pp̄
hoc q; ista determinatio vel additō
ex quib^o nōcibl pōt̄ ec̄ p̄positū etiā
seri supponit̄ p̄t̄ alia et. b̄r^o ofo
nis alia p̄positū ex mēbris: q; ē et i m
cōposibibis. S; abq; circa hoc du
bitār: q; seq̄res q; hec dicid hō s̄iḡ
oia alia qd̄ ē s̄im̄. p̄fia p̄z: q; diffi
nitio hōis ē alia rōnale mōtale: t
gtrur sc̄z p̄dīca idē conceprus co
respođer bōk terio hō et bōk o: dī
alia rōnale mōtale et easdē res eq̄
litter signifloant̄ illi terminus et illa
oratio et tñ illa ofo alia rōnale pp̄
istū terminū alia s̄iḡ oia antīmalia
ergo et iste terminus hō. R̄ si detur
q; ista nō ē diffinīto hōis exp̄m̄es
qd̄ nois sc̄z qd̄r̄ q̄s res et qd̄ hoc
nomen hō s̄iḡ. sed ē diffinīto exp̄
mens q̄ res etiā p; qua supponit̄ iste
termin^o hō q̄t̄ ip̄a ē ea p; qua sup
ponit̄ iste ofo alia rōnale mōtale:
sed nō op̄oet̄ q; isti tñm̄i p̄ct̄ et
adequate supponit̄ p; rebus quas
signe. Etiā solus terminus vocalis
cui nō coēfider concepr^o incōplex^o
sed pplexus h̄s proprie diffinītione
dicente qd̄ nois sc̄z p̄ct̄ significati
onēt̄ quicq; et q̄cunq; termin^o illi
s̄iḡ. talis eni terminus vocalis s̄iḡio
exp̄lica s̄p̄ terminos vocales coēfi
dentes concepribus simplicitō et q
bus p̄pons̄ concepr^o pplex^o coēfides
bōk tñm̄o. S; cū alia tñm̄o vocalis
coēfideat̄ concepr^o simplex vi hōic
vocis s̄im̄ concepr^o specifi. Et si nō po
sito q; sit simplex: nō ē possibile si
terp̄ fuit̄ vocalis p̄ct̄ et adēfē si
gratificare illō et ea q; s̄iḡ nulli sit
p̄p̄ s̄im̄oniam^o illi. Nec est possibile
dare ofōrem vocalē ex tñm̄o vñer
sa p; rōnū s̄ire signis̄ s̄im̄ qn̄
cū coēfideat̄ alia concepr^o q; nō coēf
debāt̄ illi tñm̄o. S; talis tñm̄o simplex
cūl coēfider concepr^o simplex p̄t̄
deri diffinītio cuius l̄ v̄l descriptio
declaransq; s̄it cause vel p̄p̄t̄a
res vel vel terp̄ p; qua vel q̄bus ille ē
minus supponit̄ vel enī diffinītio
qdditariua ex ḡfie et d̄fīntia cui coē
fider conceprus cōplexus suppo
nens tñi adequate p̄o c̄sde rebus
p̄o quibus supponit̄ illi tñm̄o in
complectus qui illi terminus vocalis
correspondet̄. Et hec debebant̄
magis declarari i tractatu de diffi
nitionib^o d̄fīntionib^o et d̄fīntio
nibus quē edidi. et gaudeo hec tñ
lexisse. Alta dicēda erunt̄ de suppon
ibus et causis retinatum p̄positio
num: sed aut̄ ego volo respondere
ad sophismata dudū mōta. Et Ad
p̄am̄ dico q; est falsū. Et dico q;
advertisit̄ p̄p̄t̄ vocalis nō suffi
cit q; habeat̄ simile p̄positionē me
talem s̄ib̄ coēfideret̄ sed hoc est
commune omni p̄p̄t̄ q; qualiter
cunq; s̄iḡ q̄t̄um ad conceprum res
sit in mente. Sed qd̄ alia sufficit
aut̄ requiritur dicetur posterius.
Et Ad sc̄m̄ sophisma risidet̄ q; est
falsū et sua p̄tradictio est vera sc̄z
illa nullus equ^o est a fin^o. Et qd̄ ar
guitur q; illa nō sit vera: q; nō ē tra
ta rebus signis̄ sc̄z in eis et i aliis
xcedo q; nec tra nec aliis cū nō sit

ne hoc recte ad veritatem probata
negatur scilicet quod aliquo nihil sit in rebus
vitimate significatio puto vitia co-
ceptus confundentes. Et dico dicere
nihil quod recte est sufficit. Et id tam
vix quod est falsum; et enim dico quod non
estatio de non est nihil significare quod
non sit vel non possit esse scilicet quod non sic
confundet in mensura quantitate ad ea quae
significat apud me metrum quod non sit
extra vel posset esse quantum ad ea
que significat ad extra / si nec hoc
sufficiunt ad veritatem probatas fieri
poterit dicere. Et etiam concedo quod ista
ratio de non est nihil significare quod non est
deci non esse nihil est nec est nec potest
esse. Ideo falsum est quod deci non est
significat quod nec probat est affirmati-
va et subiecta et pro nullo supponit.
Et aliud argumentum dico quod
decim non est falsa / ois de estiam over-
rufina. Si qui dicit quod ista probat de
est plus signum quam terminus deus:
Accedo quod plus significat apud metrum
quam signum probat interdum et iste terminus
deus non nullus acceptus simpliciter. Sed
bona est questione utrum plus signum ad
extra scilicet ad res acceptas illas
acceptibus confundens nullum de
us et nullus signum est. Et circa hunc videtur
multum discordari quod multum dicitur quantum
ad res signas ad extra iste probat
de est et de est de. quod ista deus est
ut enim bene apud metrum subiecta et
predicata et copulativa nullus de est causa
et ista multum plura signum quam ista deus
est deus: quod signum ista causa significans
terminus causa. Isti autem deus est deus
nihil ad extra signum nullus deus: quod nec
accedit quod posse est copula nihil
signum ad extra vires signorum terminus.

non est significans: si vero fons
la fons per se significans quo nescit
et formam probat et significans de
et deus. Sed tunc est difficultas dubi-
tatio cum dicimus facere patens quod omni
acceptus aliquid significans quod ergo
acceptus filio acceptus significans significans
dicitur bene copula est cum dicitur de est
de vel bene est lapta. Dico quod de hoc
aliud dicitur in hoc capitulo tractare
fons. et cum vires dico quod cum haec
relacionab posse nullus acceptus con-
spectus formare sine acceptus ex
theognostis quod significans significans in filio co-
ceptu nihil significans significans: sed filia
eadem cum acceptus simpliciter considera-
pamus significans quod filia significans causa
sunt simpliciter sine filio complexio
significans significans. Nullus non fons
aut res que significans acceptus cor-
respondente nullus oferit de est deus
et nullus deus non est de est et nullus de est de
deus / et terminus de est est de est / et nullus
terminus simpliciter deus: sed alius et
alius filia res significans significans com-
plexus significans significans / affirmans ut
negatur. Revenimus ergo ad solutionem
onei significans: et dico quod iste plus
significans probat metrum quod bene oferit de
est de est et probat non deus: nullus ad
extra nihil plus significans / si iste deus
nullus est et alius. Et circa hunc significans:
ma dico quod iste est fons. et accedo quod
non signum obtemperans nec est alius et ob-
temperans. quod nullus est alius a obtemperans cum
obtemperans nihil sit et nihil est alius a
non est. Hoc signum multum quod nec fons
obtemperans alius est signum est obtemperans:
nec est fons de isto termino bo-
mo et albedo cum significante con-
ceptus significans significans supra

mitis. Et bene ois respondens qd sit
sicut ante apparet solus ex dictis.
¶ Id quia sophtima dico qd huius
est finitimo ois ex tua de nido sit
sponte significabilita. etiam ois ex
qd huius similitudinis est sponte signifi-
cabit. Abi gna. deo qui est filius sum
plex significabilis sponte qd hoc oritur
deus est deus: sicut dicebas in for-
matione terti sophtimatis. Dico
etiam qd deus creder pma qd cre-
atur uisibl erat nisi deus a deo nol-
lum sponte significabile erat nisi de-
us. Et rbc qd arguit qd hoc tunc non
currebar pcedo. sed qd misere ergo
ita erat qd hoc non currebat. Rnde
tur qd istius sensu ita erat qd ali-
qd erat qd non era homo currans
scilicet deus: si tñ nō era ita nec aliter
qd ad ipsas significatas pbae or-
nem hoc non currebat. Nec hoc res-
quiritur ad initiat negatiue sicut pnt
dicest. Sunist qd tu dicas qd deus ē
vers amittitus erit: pcedo et tu con-
cludas qd ita est qd amittitus erit: ego
nego nisi ad istius sensu qd aliqd est
qd non erit amittitus. sed amittimus
foe vel hoc qd amittitus erit non ē.
Vnde ergo est qd ppositio si uia di-
ceretur possit. Id ait concedo in ca-
su posito qd deus potest creare b. et
b potest creari a deo e qd iste pposi-
tio esse vere et tu adiuvas ergo
ita est qd b potest creari. ego nego:
qd b potest creari uisibil est sed bene
potest esse potest enim esse b. Et rbc
qd non est deus creare b? ego dico
eo qd sic. et huius si deus creari b deum
creare b est deus. Et tu arguis co-
tra qd deus creare b est ptingit. ego
nego qd deus creare b est necesse:

ritu capiendo filium subiectus deus
creare b significari. sed si capias
scdm suppeditum materiali tunc est
verz qd deum creare b est ptingit
qd sic filius subiectus supponit pao-
fia ppositione deus creare b. que ē
contingens. ¶ Id ait dico qd for-
tes diligere deum est for. si for. diligit
deum. si si fortes non diligere deum rbc
dico qd fortes diligere deum uisibil est.
et huius fortes odire deum est fortes
si fortes odire deum. si si fortes non
odire deum uisibil est. nlic ergo tu anga-
is sic. fortes diligere deum est fortes
ego concedo posito casu qd fortes
diligere deum: sed tu dicas nli sit.
fortes odire deum est fortes ego nego
qd nli est qd fortes diligere deum:
sed forte concedo qd fortes odire deum
fuit fortes si fortes patet erat odire
ens deus. Qd ergo dicatur vltra qd
fortes diligere deum est bonus et pma-
bilis concedo qd est bonus bonus bo-
diliger deum. ei qd dicas fortes odire
deum est malis et dannabile: ego nego
qd nli est sed fortes odire deum fuit
malum qd fuit bonus malus homo
odit deum et hoc non est in conve-
niens qd bonus homo fuit malus
homo ita ergo nec est impossibile
qd diligere deum fuit odire deum. Id
secundu sophtima dico qd illi proposi-
tio contingit et sepe talis est falsa
qd sepe hoies mentiunt. et qd dicas
ois proferes aliquam ppositionem
habet similē in mente. ego dico qd
verz est nec ob hoc bo non mentit
vel excusatura in dictione et hoc
mentit qd verbo paponi proposi-
tionē assertuer mentit corradū
nego lumen deus creare b est necesse
non efficit sed difficit et hoc est

possibile. Ut sed alio verbo dicam
dum cū / et recensitā idem q ex dī
bō ut q verbo esset p̄pōnūs
quā credere esse fālī. Nec tūq̄ q de
sophismis dīctia sunt ex signi
ficatiōib⁹ fāmīoz ⁊ p̄positiōib⁹
ponantur bēt⁹ op̄is p̄fūl cap⁹.

¶ Secundū capitulo; erit de
causis variarū cōfūsiō
tū p̄pōnūs sūmp̄tū ca
theōrica p. ⁊ iām circa hoc in p̄c
dūcūt⁹ sophismis⁹ tacit⁹ fuerūt
difficulatēs; sed quā si repererēt̄ sī
ponēdō bēt⁹ sophis̄ma.

¶ Tertius sophis̄ma.
c Quis Aristoteles nō est: po
suo casu q Aristoteles ba
buerū vñ equum valde bene am
bulanter sed mortuus est iāmo
per potentiam dñmāt̄ omnib⁹ fūlūs
ergo sophis̄ma manifestū est q ca
sum. Sed oppositū p̄barut̄ sc̄ q
bēc p̄positio sūt falsa equ⁹ Aristot
eles nō est: q: ex eo aliqua p̄pō e
vera: q: qualiter cūq̄ significat ita
est in rebus significat. Et ex eo ali
qua est falsa q non qualiter cūq̄ si
significat ita est. hoc cōter concedit
et per suadēt̄ hoc p̄vulgare lo
cationē cum enī apparet nobis a
liquem vere dīctissē / dīctimus q ita
est hanc ipse dīxit. Sed si apparet
nobis q dīct⁹ false / dīct⁹ q non
ita est sicut ipse incipit. Et ob hoc
Arist. dīct⁹ ⁊ sēcō metra. dīct⁹ q i
vna significatiōne erat ⁊ nō erat
enī significat qd̄rēz est: nō era
significat qd̄ falsum est. Hec appa
ret q alle causē veritatis ⁊ falsitatis
p̄positiōib⁹ possunt allegari. lib̄ doc

ergo sup̄positū manifestū vero vñ p̄pō
to / apparet de ita p̄positiōib⁹ equ⁹
Arist. non est q enī falsa quā nos
enī ita in re significata fūct̄. Ita si
significat quā ita res significata fūct̄
equis Arist. nō est in eo qd̄ nō est
enī nec est ita nec ali⁹.

¶ Secundū sophis̄ma.
c Quis Arist. ambulet. Ob
p̄baſ per casū p̄fūl in p̄d
cipio p̄cedente sophis̄ma. Si
improbab̄t̄ hanc p̄cedens de s non
est ita in re significata sicut per p̄
positiōib⁹ signis. Ita argueret̄ de
ita / equ⁹ Arist. ē in omni⁹ Et de ita
p̄pōnūt⁹ equ⁹ ē alio⁹ posito q
nulli sūt equi vel alios / sed q omnia
sunt ambigui. Id de qd̄libet nō p̄pō
nōd̄ vñz qd̄ nō ē ita in reb⁹ signi
ficata sicut ita significant.

¶ Tertiū sophis̄ma.
c Nobis est cb̄mēra. Pro
bas per Boetium dicētēm
Nulla ē veritas p̄dicatio ita in quā
idē p̄dicatur de falso. Itē si non enī
vera hoc esset pro tanto q ita fūct̄
nōs cb̄mēra p nullo sup̄ponit. Sed
bonon obstat qd̄ est vera equ⁹
Arist. ambulet: ⁊ tñ subiectū p̄o
nullo sup̄ponit. Probo q nō sup̄
ponit p alio qd̄ p̄o equo Arist. tñ
nōd̄ enī sūt casū p̄pōnūt̄ qd̄ p
nullo sup̄ponit. Oppositiō tenet p̄
per hoc qd̄ p̄pō affirmat̄ casū
subiectū ⁊ potest̄ p nullo sup̄
ponit̄ ⁊ tales p̄pōne affirmaciō
ne sunt falsi.

¶ Quartū sophis̄ma.
c Nōd̄ ē loc⁹ nō replet⁹ corpe
probas qd̄ bic p̄dicatio dñli
nōd̄ p̄ diffinitio. vel descriptio de

descriptio est talis est versus quod sitatio
tricus posuit eam ligatur et. Opposi
tum arguitur quia sequitur versus
est locus non replicans corpore: igit
vacui est sed non supponit esse falsi
sum scimus antea et. et posuit secun
dum veritatem ergo et antecedens
Est ppō est affirmativa cuius habet
cruis pro nullo supponit ergo et.
¶ Secundum sopbilma.

Quoniam est affirmativa probatur quia
omnino qualiterque significatur
per ppōm ut est ergo est vera
antecedens probatur quia significatur
ppōm metate est in mente sumibile
et corespondens. Et si aliquid si
significat ad extra: illud non est nisi bo
vel a fin. et illi sicut ideo adhuc tra. est.
Si dicas quod non soli significat boles
vel a fini sed significat boiem esse affirmativa
per ob. et falsum quod boiem esse a fini
est falsum quod ego dico et hoc possit quod
nihil aliud dico quod nihil sopbilma:
igit ipsum est falsum. Et si notandum
est quod istud sopbilma vocatum est vero
de insolubilibus et non potest solvi nill
est considerante ut propō dicitur
vel falsa. Ideo appetere vultus et tra
cramus de insolubili. Quod sequeatur
pro capitulo vel p̄ceptu dico de eius i
tendo tractare imediatu possum ego
videlicet post hoc capitulo de supponi
bus et appellacionibus et invenimus
pro qua ppō dicitur vel falsa.

¶ Tercium sopbilma.
e So dico falsum. Posto casu
quod ego dicam isti ppōm ego
dico falsum et nullū aliud. Tunc probat

sic sopbilma quod sic dicendum videtur
dico falsum ego dico verum. Si dico
verum tunc est verus et ego dico falsum: sic
sopbilma est verus. Est si loco
probatus est falsum tunc habebitur falsi
causal supponitur pro codice. Ita ergo si
dicas falsum quod supponitur pro me et
si dicas falso et talis ppō est sic affirmativa
est et quod sopbilma est verum.
¶ Oppositor arguitur si sopbilma
est et verus significat est et est falsum
et sic est verus et falsum quod est significatur.
Et significatio probatur quod si hoc est ver
tum est verus quod ego dico falsum: et sic illud
est falsum quod ego dico et hoc possit quod
nihil aliud dico quod nihil sopbilma:
igit ipsum est falsum. Et si notandum
est quod istud sopbilma vocatum est vero
de insolubilibus et non potest solvi nill
est considerante ut propō dicitur
vel falsa. Ideo appetere vultus et tra
cramus de insolubili. Quod sequeatur
pro capitulo vel p̄ceptu dico de eius i
tendo tractare imediatu possum ego
videlicet post hoc capitulo de supponi
bus et appellacionibus et invenimus
pro qua ppō dicitur vel falsa.

¶ Tercium ad solutionem dicendum
sopbilmatum et significatur ego
pono aliquas p̄ditiones advidendū
ut ppōnes dicantur vel falsa. Et si
ad loquendū intelligibilis ego sup
pono scimus dicere hinc quocumque bñis
dupliciter significatio videtur apud
mentem quoniam in mente significatur p̄ceptu
sibi confidetur a quocumque bñis vel libri nullis
bus imponebantur ad significandum. Illas
bñis quae mediante bus dicas p̄ceptibus
significari quod illius p̄ceptibus p̄cipiantur.

Et quid malodictio illi res peccatoris est episcopis etiam vel ieiunio et a fratre nico ad placitum agorae vocabo fratres significacionem apud mecum et secundum vos bo significacionem ad extra. Tunc ergo prima questione quod non est necessarie probem vocatio est vera si qualiterque significat apud me dicitur est apud mecum quia secundum quod omnes probvocabo est vero cum omni vocati fine vere dicte scilicet correspondere similitudinem inter Secunda questione non requiritur ad veritatem propositionis vocatio quod qualiterque significat ad extra ita sit quod ad res significat ad extra. Hoc potest conclusio sub hac ratione. Alioquin probaverem tibi non quod hocrum significat ad extra ita est in rebus que significant ad extra. Probatur hoc conclusio quia ego possum quod vobis est auctoritas sed esse et ambuletibus tunc ita est vere similitudines ambulantibus et tunc ambuletio significant ad extra que ratione nihil sunt et in eo quod rebatur nec est ita esse nec aliud efficiere ergo in rebus significantis per tibi probem ad extra non est ita scire per probem significantem. Ita similiter arguitur de tibi probem. Similiter diffunditur postea per patrem quod similitudines sit in ambuletus. Et haec ista / similitudinis potest ambulare. Sunt enim ergueretur de ista negatione quod non est similitus patrem quod ambuletur omnes et omnes similes et quo ceteris res significant non est nec sicut in ceteris non est. Et tunc conclusio quod tibi probem bono

6

currere pro rati, ppōne bō currre. et
bolem esse alius pro rati, ppōne bō
est astinus. et sic de aliis. Et isto nō
est verum. quia scđm Aristo. in pie-
dicamentis seco re est agere. et seca-
ri est pati. sicut etiā hominē secare
est hominē agere. et lignū secari
est lignū pati. et bolem esse albiū ē
hominē esse coloratum: ergo tales
ppōnes sūt pcedende e tamē bec-
ols cēni falsa si supponeret p pro-
pōnib⁹. Nā hec ppositio bō secat
vel homo est astinus nō est ista ppō-
homo agit vel homo est coloratus
Hec om̄a concedunt q̄ est valde
homi d̄ligere deum: et valde malū
odire deū: et bec nō esset vera sup-
ponendo pro omnibus. Ego enim
sine aliqua malitia possem forma-
re in mente mea talē ppōnem ho-
mo odit deum. Sed tunc est dubi-
tatio vix hominē esse et etiā Aris.
esse significentur per ista ppōnem
homo est astinus / vel per istū termi-
nū homo. Et etiā dubitatio de ista
bolem fuisse. vel etiā de ista Aristo
telē fuisse. Et de istis dubitatō-
bus ponunt̄ cōcluſionea. Una est
que est quarta in hoc capitulo k3
q̄ bolem esse significat per istū ter-
minū homo: q̄ oīs homo signifi-
catur per istū terminū homo: s3
om̄is homo est bolem esse. pūrū:
deri debet q̄to metabaphysice. Et
etiā hoc alias declaratō est primo
p̄bisticoꝝ. et q̄ hominē generare est
homo generat̄: et bolem esse albus
est homo albus. Ideo sequit̄ per
darap̄ in tercia figura q̄ hominē
esse significat per istū terminū ho-
mo: et ista etiā esse significatur per
isti terminū astinus. et illustratō
esse a lat̄ vel etiā est optimat̄mo
et iā si homo currere bolem currere
significat per istū terminū homo.
q̄ oīs bō per istū terminū bō signifi-
catur et iā alīs homo est hominē
currere ergo sequitur in tercia figu-
ra per datū. Et Quāta conclusio
hominē esse significat per ista ppō-
nē homo est astinus. q̄ or̄ne quod
significat per terminos vel per ali-
quos terminū ppōnis significat
per ista ppōnem / nōm̄ ppōnū l:
polma nō est fin se totū simul ad si-
gnificandū terminos cīus sc̄iūs
quos tu diligimus pponit affirmat
et uel negat̄ sic ut uale. Ideo ex
significatione terminū habet ppō-
nē et ipsa significat ad extra ea q̄ ipsa
significat ergo si hominē et signifi-
catur per istū terminū bō: et astinus
esse per istū terminū astinus sequit̄
q̄ bolem significat per hanc ppōnem
homo est astinus. Et Secunda concla-
sio videtur mībi ponēda q̄ hominē
fuisse significat per istū terminū
homo et per hanc per istam ppōnem
homo est astinus: quia indifferēter
om̄is homo p̄fensa p̄fēctus et
fūrū significat p̄fēctū terminū
nū homo aut̄ significat fūrū terminū
p̄fēctus ergo Aristoteles significat
per istū terminū homo. Tales est
terminū significare intelligere sc̄iū
et. amphiā terminos ad suppone-
dū pro p̄fēctū et fūrū / vi pos-
sc̄iū dicet. Et inde sic sit hoc p̄fē-
dicari in octauis ampliā supponē
ad p̄fēctū ita similitudine hoc p̄fē-
dicatum fuisse. Ideo sicut bec cōs-
mō: et ista etiā esse significatur per

esse: tunc concedendum est Aristoteles
bonum fuisse. Et sic arguitur: Ut
Socrates significat per istum terminum
bonum, et Aristoteles est hoc in fu-
turo: ergo bonum fuisse significat p-
er istum terminum bonum o. [Septima co-
clusio. Aristoteles esse significatur p-
er istum terminum bonum et per conse-
quens per istam propositionem bonum
est a simili vel bonum est a simile. Flo-
tandum enim est quod participium pre-
fendit tempus vel futuri trahitur
bene per verbū praeteritū tempus
ad supponendum p- praeterita. ver-
bi gratia: veritas est quod Aristoteles
fuit currens, et quod currens fuit Aristoteles
releas oritur est quod Aristoteles
fuit generandus, et quod generandus
fuit Aristoteles. Et si hinc modo inveni-
mus modum ad supponendum pro p-
rincipiis. Elenchi ḡra. Aristoteles videt
alexandri equitare. cum ergo hoc
verbū significare vel significari
amplius supponere ad pacem vel
future. Similiter si Aristoteles si-
gnificat p- istū terminū bonum et non fuit
Aristoteles esse sequitur quod ait. esse si-
gnificat per istum terminum bonum. [Et]
dicit ergo in libro octavo ad De p-
sychica qd p- affirmatur de mens et de p-
sentia non ex eo est vera quod dicitur
vel qualiter est significat p- nos
Ius est: quod hoc p-positio bonum est a simile
est vera per quam tu Aristoteles est sig-
nificatus quod non est ius in re. Item quod
quid est qualiter est significat p- nos
Est duas proprieates bonum est bonum
et alia est similitud talis est significat
per istum p-positio bonum est a simile ve
patis ex dicta. et mihi hoc est sibi: et mihi si
le due eras recte. Et sic videt nobis

gratia aliquando casu loqueretur
falsitatem non sufficit tunc ad significa-
tiones terminos: sed tunc ad suppōnes
[Et] de suppōtionibus ponamus no-
nam conclusione: scilicet quod non sequit
se termini propositiones affirmantes
ne suppōnunt pro eodem quod p-
positio sibi vera. Primo enim hoc bas-
ter instantiam de propositionibus
vniuersalibus: quia si solus bonum
sit currēns tunc subiectum et predi-
catum huius propositionis omnis
bonum est currēns suppōnatur pro eo
dicitur nam p-positio est falsa.
sed extremi licet predicationum suppō-
nent pro omni eo pro quo seppō-
nit subiectum /ad huc est in statu
in vocatio insolubilibus. vi si
fores dicat solam istam propositionem
fores dicat fallit. Nam dicens posse
Et nam subiectum et predicatum
puta fores est dicere fallit
supponerent pro eodem scilicet p- fo-
rte. et ita est sepe de aliis insolubilibus
sed de his dicens post specialiter.
[Decima conclusio est quod adver-
sat carthaginice affirmavit et refutat
quod termini scilicet subiecti et predi-
cationi suppōnunt pro eodem vel eis
deinde etiam ad eius falsitatem suffi-
cit quod non suppōnunt pro eodem vel
eisdem. Et forte quia hoc non est con-
clusio sed principium iudiciorum tra-
bile. vel si est conclusio ipsa est pos-
pinquaprinzipio iudiciorum trahibilis
tamen in libro posteriori apparet
quod aliquando principia iudiciorum tra-
bilia indigent bene aliquos dedica-
tiones exempli/vel inductiones
aut demonstrationes. Ideo dicimus p-est
b : b :

mem p̄clusione ego sic declaro. Ceterū est q̄ in hac p̄positione a ē bāile tētāmōs a pro nullo suppo-
nēt; vel si p̄dit p̄o a. et ita de b. Et
similiter si dico. Aristoteles dispu-
tauit; vel a neichellos ambulabit.
Iste lēminus Aristoteles pro nullo
supponit vel supponit p̄o Aristote-
le; et sic de antītro et de aliis. Ide
inde ceterā manifestū est q̄ dicendo
a est b. posito q̄ non s̄int tñnti a m-
pliari ad p̄cedētū vel futurū. Idēz
valēt dicere a est b. et dicere a idēz
est q̄ b. sc̄us ceterā dicere q̄ nō est b.
valēt idem sc̄us dicere q̄ a non est
idem q̄ b. Et tamen si est verus q̄
a est idem q̄ b. oportet q̄ illi termi-
ni a. et b. supponant p̄o eodem: q̄
a pro a. et b pro b. quod quidē a po-
nitur idem esse q̄ b. Et ita similiter ē
de p̄cētōvel futuro. Idem enīz
valēt dicere Aristoteles fuit dispu-
tans. sc̄ut Aristoteles fuit illud q̄
fuit disputans. ideo p̄o eodem sup-
ponunt in illa p̄ositione isti tñnti
Aristoteles et disputans. q̄ Aristoteles
pro Aristotele et disputans p̄
disputatē. Non q̄ s̄int idem Aristo-
teles et disputans. si q̄ fuerunt idēz
et sic similiter de futuro et de possibili
¶ Endēcima p̄clusio q̄ adver-
tem negatiue cathegōtē suffici
q̄ subiectū et p̄dicātū nō supponit
p̄o eodem nec p̄o eisdem: Iū si alt-
qua sit vera in qua subiectū et p̄di-
catū supponunt p̄o eodem vel
etidētū alia nō est bono: Et sic eti
am ad falsitatē negatiue requiri
q̄ subiectū et p̄dicātū supponant
p̄o eod h̄i seq̄ subiectū et p̄dicātū
supponit p̄o eodēz negatiue ē s̄ta

bec ergo conclusio patet ex p̄posi-
tione. q̄ sc̄per contradictione s̄tis
vna affirmativa et vna negatiua. et
q̄ necessarie estenam esse verū et alia
falsam si formēt simili et nonē p̄is
esse simili vere / et simul esse false.
Et hoc non est nisi quia quocūq;
et q̄dēs sit causē veritatis vnu et
et ceterā sunt causē falsitatis abe-
runt et econverso. Ideo q̄cūd re-
quirit ad veritatem affirmatiue illo
tud requiri ad falsitatē negatiue
contradicōtē. Et quidē ceterā suffi-
ciit ad falsitatem affirmatiue illud
suffici ad veritatem negatiue conve-
dicōtē. ¶ Duodecima p̄clusio q̄
ad veritatem cathegōtē affirmatiue
indefinitē vel p̄cūlariis requiri
tur et suffici q̄ subiectū et p̄dicātū
supponant p̄o eodem nisi p̄ceptē re-
flexionē illius p̄pōntis supra ses
ip̄am sequitur ex ea cū cū circūstanti-
is assertōbus cū esse falsam. Ille
co s̄tis p̄positōne habere reflec-
tiōnē supra seip̄am si assertat se esse
false, vel assertat aliquid ad quod
sequatur ipsam esse falsam vel sim-
pliciter vel cum circūstantiis adis-
centibus aut ceterā si negat se esse ve-
ram/ aut aliquid ad quod sequitur ip-
sam nō esse vera ut patet, sc̄us con-
tingit in vocatio insolubilitas. ut
post dicit. Ille ergo conclusio pa-
ter primo enī quo ad eius veritatem
requiri illud quod dicitū est in de-
cima conclusione. Et q̄ hoc ad hoc
sufficiat proba p̄pē inductionē: q̄
nulla inventis instantiis quā s̄pē
talis sit vera et hoc ceterā dicere appa-
ret ex terminis. idē enī sufficiat
sc̄us a esse idem q̄ b. et a for-

isse. b. siue. a. suffit idem q. b. e. a.
posse esse b. sicut. a. posse esse idem
q. b. Sed merito quies quare
hoc haber insinuat in vocatis in:
solubilibus. Unde b. breviter respo:
detur p. nunc q. hoc est quia talis
propositio vel implicatur vel cum cir:
cumstantibz adiacentibus implicat
predicatoz. Ista enim affirmativa
asserti se esse falsam: ad qd sequit
q. est affirmativa: et q. terminus sup:
ponens p. ea / ut terminatus falso
p. eodem supponit: quia b. requi:
ritur ad veritatem affirmativa. Et
iterum ex eo q. asserti se esse falsam
sequitur q. terminatus non suppo:
nant p. aliquo vel non supponunt
p. eodem; ideo p. ipso est falsa: quia b.
implicat contradictionem. Hoc enim
ad eam sequit solu q. ipso est falsa
sed etiam q. ipso est vera: postro q.
ipso sit. et sic implicat istam copu:
laturam q. ipso est falsa / et q. ipso
est vera: hec copularia est falsa
pppter falsitatem secunde carbo go:
rice que est affirmativa / et terminalis
eius non supponunt p. eodem. Et b.
specialius dicetur post.

¶ Tridecima conclusio q. ad veri:
tatem universalia affirmativa: re:
quiritur et sufficit q. p. quoque vñ
qui busciqu subiectu supponit: p.
ullo vel illis predicatum supponat
nisi pppter reflectione: sicut dicebat
in alia conclusione. Et hoc p. bas p.
inductionem et proportionam biliter
sicut precedebz. Et istis dictis ap:
paret iam vnde q. eliber propositio
vera dicitur vera: et falsa falsa / ex:
ceptis vocatis insolubilibz: de qui:
bus post agetur in speciali. Ap-

paret etiam q. non est dicendum ob:
similiter de omnibus: sed aliter de
universaliibus: aliter de particula:
ribus affirmatiis: aliter de nega:
tiis. ¶ Ideo recolligendo ponitur
ista decimaquarta conclusio: q. ole:
ppositio particularis affirmativa
vera ex eo est vera: quia subiectu
et predictorum supponit p. eodem
vel eisdem. Et omnis universalis
affirmativa vera ex eo est vera: q.
p. quoque vel quibusciqu subiec:
tum supponit: p. eo vñ eis predi:
carum supponit. Et omnis parti:
cularis affirmativa falsa ex eo est
falsa: quia subiectum et predictum
pro nutio codes supponunt: nec p.
eisdem. Et universalis affirmativa
falsa ex eo est falsa: quia non p. omni:
bus subiectu supponit: supponit
predicatu. Et omnis particularis
negativa vera ex eo est vera: ex quo
universalis affirmativa libi coher:
ditur est falsa. et dictu est vnde
hoc esset. Et hec est decimaquarta
conclusio que continet octo conclu:
siones partiales: apparet omnino
ex persistentibus pppter hoc princi:
pium. q. quicquid est causa verita:
te virtus predicationum vel redi:
ctum ad veritatem eius/ illud est
causa falsitatis alterius vel requi:
stum ad causam falsitatem. Sed
vñmonocandum est q. cum non
nibus vñ possimus ad placitum:
quando plures contulerit hoc mō:
loquendi vñntur: vi de omni pro:
positio vere dicamus q. ita est: q.
omni falsa q. non est ita. ego no fin:
tendo illum modum loquendi re:
b. 3

inouere: sed ad baculus a loquendū
ego forte viat eo sepe intendens q
cum nō qd significare de partaria
imposturales causas veritatum
vel falsitatum paus a signatae di
versas in diversis ppōnibus sicut
dictum est.

¶ Hunc ergo respondendū est ad
sophismata in ppōta forma.

¶ Nam pcedo q equus
aristoteles non est. Et qui
arguit q si falsa: quoniam est sicut q
ppōtem significatur. cōcedo. et dico
q: nec hoc oportet, et maxime in ne
gatione. sed ista ē vera q: subiectū
p nullo supponit. ideo subiectū et
p̄dicātū non supponit p̄ eodē. qd
sufficiet ad veritatem negatiue.
Sed oblicit q tu negas aristotele
in quanto meibapu: cc: vbi dicit
sicut amplius esse et est sicut q: v̄p.
Non esse aut q: nō v̄p. sed falsus
implieatur in affirmativa et in ne
gativa. hec sunt verba aristoteles
Et manifeste videatur exp. imere q
oia ppō vera sive affirmativa sive
negativa et eo dicitur vera q: ē ita
in re. Unde etiam dicitur in p̄dicā
mentis q ab eo q res est vel non ē
dicitur o:ano vera vel falsa.

¶ Respondendo q aristoteles bene
notat q hic nō est p̄ncipalis signi
ficatio ensis scđm quam ens dicit
de decem p̄dicamentis. quia scđm
istam p̄ncipalem significacionē nō
solum ppō vera est ens vel entia:
Immo etiam falsa est ens vel entia
Sed q: nomina ipsorum ad signifi
candum ad placitū: ista fuit una

nomen vero: ita etiā de non ente
et nō vero. Et hoc valde fecit boles
errare. scđ q si qd dicat ppōne res
ram: dicitur q ista est. aut ipse dicit
et male intelligentes credunt q
hoc sit dictum q ista est in rebus si
genitatis sicut illa ppō significare
et sibi male intelliguntimo q ista esse
non debemus intelligere nisi q ille
dicit verus. Et expatim aristoteles
magis i sexto metabaphilice vbi di
cit sic: q autem ens ut v̄p et nō ens
ut falsum: qm sunt scđm p̄positiō
et divisionē totaliter vere circa pos
sibiliterē p̄adictiōis. Et postea
dicū hāc cōplicationē vel divisionē
esse in mente et non in rebus: ergo
absurdum est credere q p̄ illud tis
esse debeamus intelligere q ista est
in rebus significari.

¶ Secundū sophisma respō
deretur q iste sunt pcedē:
equus enīstoteles ambulans requi
erit. aristoteles est mortuus: nō q: ita ē
in reb⁹ significans: sed q: subiectū
et p̄dicatum supponunt p̄ eadē re
non tamē que est sed que fuit. Idē
enī est mortuū et fuit ambulans
et fuit equus aristoteles. et nō requi
erit q: fuit idem. sed q: fuit idem
p̄pet hoc q: hoc verbum fuit: et p̄
ncipaliū mortuus sunt p̄entit ipsi
Similiter dico q: hec ē vera: equ⁹
non est animus: nullus est equus
vel anim⁹. nō quia ita esset ad extra
sed quia subiectū et p̄dicatum p̄eo
nullo supponit ideo nō supponit
pro eodem.

¶ Tertium dicas q: hec est
falsa: chimera est chimera
vel esse significare idem sicut hoc
Alec autoritas boentii est intelligē

dicitur vbi termini supponit p. eo
dem. Si qui dicitur q. hec est vera:
equus aristoteles ambu aut ex on-
ceditur. Et quando dicitur q. sub-
iectum scz equus aristoteles p. nul-
lo supponit nego. H. concedo q. no
supponit p. aliquo quod est: sed p.
aliquo quod fuit. Si tu arguis sic
p. nullo alio supponit q. p. aequo
enit. et ille nichil e. ergo p. nullo
supponit nego p. q. s. p. n. p.
non p. q. i. i. o. verbū supponit am-
plius subiectū ad p. t. r. e. t. f. u. r. a.
et in m. i. o. p. p. o. n. e. nō erat talis sp̄i-
tio s. r. e. s. t. r. i. c. t. i. o. ad p. h. e. i. m. o. a. b. l. e.
t. o. s. u. p. p. o. n. i. s. v. i. t. a. t. i. a. e. q. u. i. s. a. r. i.
e. r. g. o. a. r. i. s. a. r. i. s. t. o. t. e. l. e. s. n. o. n. e. s. t.
s. u. b. i. e. c. t. i. p. n. u. l. l. o. s. u. p. p. o. n. i. t.
Si tu arguis ac si argueres a nichil est er-
go a. nichil fuit. Et de h. m. o. l. suppo-
sitione vel restrictione suppositio-
nis dicerur postea.

¶ quantum s. o. p. b. i. s. m. a. d. i. c. i. f.
q. hec e. f. a. l. s. a. / v. a. c. u. l. e. l. o. c. u. s
n. o. r. e. p. l. e. i. o. c. o. r. p. e. : q. i. t. r. e. m. i. p. n. u. l. l.
s. u. p. p. o. n. u. t. n. e. c. d. i. f. f. i. n. t. r. i. o. d. i. c. c. i. s. q. d.
n. o. m. i. s. a. s. t. r. i. s. l. v. e. r. e. o. d. i. f. f. i. n. t. r. i. o. n. e.
s. i. l. l. u. d. d. i. f. f. i. e. c. t. i. p. a. l. i. q. u. o. s. u. p. p. o. n. a. e.
s. i. o. s. p. o. d. e. m. e. x. p. o. n. e. r. e. a. d. f. e. s. f. u. r. e.
m. a. t. e. r. a. l. e. s. c. I. a. c. u. a. e. l. o. c. u. s. n. o. n.
r. e. p. l. e. t. u. s. c. o. r. p. e. Id e. s. t. b. o. c. n. o. m. e. v. a.
c. u. u. s. i. g. n. i. f. i. o. a. s. p. e. c. t. i. e. l. i. d. e. v. e. l. e. c. a. d. e. m.
s. i. c. u. s. b. e. c. o. a. r. t. o. l. o. c. u. s. n. o. n. r. e. p. l. e. i. o.
c. o. r. p. e. Ita q. i. d. e. p. c. e. p. t. r. o. m. e. t. e. d. s.
c. o. r. r. e. s. p. o. n. d. e. r. e. t. i. l. i. n. o. m. i. n. t. e. t. i. l. i. o. s.
c. o. r. r. e. s. t. o. n. i. q. u. t. u. m. a. d. s. i. g. n. i. f. i. c. t. o. n. e.

¶ quin tū dico q. hec e. f. a. l. s. a.
b. o. m. o. e. a. s. i. n. u. s. . q. u. i. a. t. r. e. m. i.
n. i. n. o. n. s. u. p. p. o. n. u. t. p. r. o. c. o. d. e. z. . H. e. c.
s. e. q. u. i. t. u. r. q. i. t. v. e. r. a. s. i. q. u. a. l. i. t. e. r. c. h. o. g.
q. e. a. s. i. g. n. i. f. i. c. a. t. u. r. i. t. a. e. s. . s. i. c. t. o. d. e. c. t. a.

r. a. t. o. n. e. e. n. p. a. c. c. o. n. s. i. t. u. t. o. n. a.
¶ s. e. c. u. r. u. m. d. i. c. t. u. r. q. p. e. n. s. e. r. a. d.
i. n. f. o. l. u. b. i. l. a. . i. d. e. o. r. e. f. r. e. r. u. o. e. t. u. s.
s. o. l. u. t. o. n. e. m. a. d. c. a. p. i. t. u. l. u. m. d. e. i. n. f.
l. u. b. i. l. u. b. i. s. d. e. q. u. l. b. u. s. s. t. a. t. i. m. e. s. t. r.
c. r. a. n. d. u. m. n. i. f. i. q. p. p. e. r. e. c. o. u. m. d. e. f. i.
c. u. l. e. r. e. p. a. u. s. v. o. l. o. r. a. c. i. r. a. r. e. d. e. s. u. p.
p. o. n. t. b. u. s. S. i. c. e. r. g. o. e. e. f. i. n. t. u. t. u. m. c. a. p.
d. u. t. o. s. l. b. u. s. l. b. a. l.

¶ C. L. e. t. u. m. c. a. p. i. t. u. l. u. m.
¶ E. t. t. u. m. c. a. p. i. t. u. l. u. m. e. r. i. t.
s. u. p. p. o. s. t. o. n. b. u. s. . s. i. n. t. e.
s. e. p. e. d. e. c. e. p. t. o. n. e. s. i. n. a. r. g.
m. e. n. t. i. s. e. x. v. a. r. i. a. t. i. o. n. e. s. u. p. p. o. n. u. m.
E. t. q. u. o. m. o. d. o. s. i. t. u. c. e. r. i. t. r. i. d. e. n. d. e. s.

¶ P. a. t. a. n. u. s. o. p. b. i. s. m. a.
B. o. m. i. b. u. s. f. i. d. e. l. b. u. s. n. e. g.
d. u. m. e. s. t. d. e. u. m. e. s. e. i. n. t. u. s. t. u. m.
P. r. o. b. e. t. a. r. q. u. i. a. q. u. o. d. a. f. f. i. r. m. a. r. e. e.
b. e. r. e. t. i. c. u. m. b. o. c. e. t. i. n. e. g. a. n. d. u. m. .
S. e. d. a. f. f. i. r. m. a. t. e. d. e. u. m. e. s. e. i. n. t. u. s. t. u. m. e. s.
b. e. r. e. t. i. c. u. m. e. r. g. o. e. c. . T. i. c. t. a. o. m. e. s.
f. a. l. s. u. m. e. s. t. n. e. g. a. n. d. u. m. ; s. e. d. d. e. u. m. e. s.
i. n. t. u. s. t. u. m. e. s. t. f. a. l. s. u. m. e. r. g. o. b. o. c. e. e.
n. e. g. a. n. d. u. m. . T. o. d. e. b. a. w. r. : q. u. i.
b. o. c. e. s. t. n. e. g. a. n. d. u. m. c. u. t. u. s. o. p. o. s.
t. u. m. e. s. t. e. f. f. i. r. m. a. n. d. u. m. ; s. e. d. o. p. o. s.
t. u. m. t. i. t. u. s. e. s. t. e. f. f. e. r. e. n. d. u. m. / s. e. l. l. c. e.
d. e. u. m. e. s. e. ; e. r. g. o. t. p. f. u. m. e. s. t. n. e. g.
a. n. d. u. m. . E. o. p. o. s. i. t. u. m. a. r. c. u. t. u. r.
q. a. q. u. o. d. n. i. c. h. i. l. e. s. t. n. e. c. e. n. t. i. a. s. s. e. r.
e. n. d. u. m. ; s. e. d. d. e. u. m. e. s. : i. n. t. u. s. t.
u. m. v. e. l. d. e. u. m. n. o. n. e. s. t. n. i. c. h. i. l. e. e.
e. r. g. o. e. c. . T. i. c. t. a. t. i. s. a. p. o. p. o. f. t. o. e. a. f. f.
i. n. t. u. s. t. u. m. a. d. i. t. o. c. e. s. t. d. e. u. m. e. s. e. i. n.
e. s. t. n. e. g. a. n. d. u. m. e. r. s. u. b. i. e. c. t. u. m. p. n. u.
l. o. s. u. p. p. o. n. i. t. q. u. i. t. n. i. c. h. i. l. e. s. t. d. e. u. m. e. s.
i. n. t. u. s. t. u. m. e. r. g. o. t. p. a. e. s. l. s. s.

¶ Secundum sophisma.

Et es alius. probatur q: te esse al nō est a te negandum ergo te esse alius est. p̄ha patet q: arguitur de isto verbo est tertio ad lacente ad ipsam de secundo adiaceente. Et q: qd nihil est: nec debet affirmari nec negari: s̄ te est alius nihil est nisi tu sis alius: ergo tu es alius. Item tu es aliquid. ergo dicens te esse alius dicit aliquid esse alius. et oē dices aliquid esse alius dicit verū: ergo dicens te esse alius dicit verū. et p̄n̄ tu es alius. Item qd dicit te esse animal dicit verū: et qd dicit te esse alius dicit te esse aliquid oīs alius sit al. ergo qd dicit te esse alius dicit verū. Item dico te esse alius vel ergo est sicut dico: vel aliter qd dico. Si sic sicut dico habeo p̄positi. Si aliter qd ego dico et ego dico falso: et aliter a falso est verū: qd ego dico verū et sic tu es alius Oppositi est p̄cessum ab oribus.

¶ Tertium sophisma.

Omo est species. probatur auctoritate Porphyrii q: sepe dicit hominem esse speciem: et aliam esse genus. Et p̄bā p̄ diffinētiones species: q: homo predicit de pluribus. sc̄ de sorte et platonice numero differentib⁹ in eo qd: ergo homo est species. ¶ **Oppositi** arguitur: q: sua p̄adictio est vera. sc̄ licet nullus homo est species vi patet p̄ traductionē: q: sorte nō est species plato nō est species et sic de alia. q: nullus homo est species. Sed alid respondit q: ista / nullus homo est species nō est p̄adictio istius: homo est

species: sed ista nō homo est species. Sed p̄ma / quia idem est iudicium de particularibus et indefinitis: sed ista nullus homo est species p̄adicit isti particulari aliquis homo est species ergo etiam p̄adicit isti indefinitus homo est species.

¶ Quartum sophisma.

Genus est in plus qd generalissimum. Probatur q: qd p̄dicat de altero vere et universaliter et nō p̄ueribiliter: illud est in plus sicut cōmunitas. ut animal est in plus qd bō sicut cōmunitas / quia verū est dicere omnis homo est animal. et non est verū econverso. sc̄ q: omne animal est homo. sed genus p̄dicatur universaliter de generalissimo et nō cōueribiliter. verbi gratia: omne generalissimum est genus: sed non oē genus est generalissimum. ergo gen⁹ est cōmunitas sicut in plus qd generalissimum. ¶ **Oppositum** arguitur quia omne genus est generalissimum vel subalternus. et neversi est in plus sicut cōmunitas qd generalissimum. qd nullum genus est in plus qd generalissimum.

¶ Quintum sophisma.

Omen est trifilabii. Probatur: quia de precedentibus diceretur qd est defectus p̄pter mutationem supponit materialis in p̄sonale vel eodem suppono qd sic nō fiat hec mutatione sed totus procedat sed in supponit materialē et ex hoc statim apparet q: sophisma est falsum. nomen enim sicut iste terminus nomen non est trifilabii. Sed arguitur q: sophisma est verū quia alius est trifilabii. et alius

est nomen. ergo ec. et manifestum
est q; ppositio[n]es sunt verae: cap[itu]lo
de subiectum materia litterar. et est hoc
nus filologisimus expositor⁹. quia
dicunt multi q; tales ppositio[n]es de
subiecto materia litterar. sumptio sive
singulares. et si non sunt singulares
sunt singularares preponendo pno
men demonstratiu[m] dicendo scilicet
terminus a simus est tristibus et est
nomen. ergo ec.

Sed sibi similes sunt facili-
lia: etiam propter eorum solu-
tiones dicenda sunt aliquae paucae
de supponib; terminis quoniam
de ipsis dictis est amplius in summis
Dico ergo quod non tardio b; de sup-
positione, sed de ea loquimur gra-
matis scilicet per nominatio; dicit sup-
positum respectu verbis: et quod reddit
sibi personam. sic enim iste terminus
etiam supponit hunc verbo cur-
rit in hac propone: ceteris currit.
Sed apud logicum suppositum dicitur
propter de subiecto et predicato pro-
positis et est aliquid minus propter
termini aliqui qui sunt partes sub-
iectorum et predicatorum cedunt suppo-
nere. **E**sse suppositum vel accipit
acceptio termini in propone, per aliquo
vel per aliquibus: quo demonstratio
vel quibus demonstratio per ista pro-
posita hoc relata vel et quipollentia
ille terminus vere affirma: de isto
proprie mediante copula situs propositus
Ecce gratia in hac propone: equus
currit: iste terminus equus supponit
per obliquum quod est: quodcumque demonstratio
est ut dicere hunc est equus: et in ista
propone equus cumque supponit
per obliquum quod est vel quod fuit: quod est ob-

ali si dicuntur vel similes dicere
oc est vel sunt equi: et similiter dicere
erit si ponatur respectu copule de
utero. Dico autem difficultas est vel
ut: quod habet puerum vel futuri regis
imperii supponit ad puerum vel ad
futura: si non tollit supponere pro
sribus. Sicut dicendum est de posse
Nam si dicatur equus potest ambulare
iste terminus equus supponit per se quod
est vel quod potest ex proprio motu.
Utrum vero dicere possit est vel potest esse
equus. Item enim si terminus non sup-
ponit, per uno solo sed per pluribus
similiter ut dicendo populus est magnus
iste terminus supponit per bis quibus
demonstrans sit enim verum dicere hec
sunt populus. et si non essent aliqua
talis nescire iste terminus per nullo sup-
ponetur ut iste terminus characteretur:
non supponit apud logicum: quod nihil est
vel fuit vel potest esse quod si vel fuit vel
possit res characteretur. et similiter nec
aliquae sunt vel fuerint vel possunt
esse characteretur. Quomodo autem de
Bristo. aut a meipso possunt demonstrari:
vel cuiuslibet est sufficientia in summa.
Notandum est quod terminus dicitur
dupliciter supponere scilicet personaliter
vel materialiter. et non curio siue hec
dantio fuerit posita in verbis pro
positis vel non. nota enim significatio
ad placitum. Unde solidi curio ostendere
quid ibi debemus intelligere
quod istos terminos personaliter et ma-
terialiter. dico ergo sicut in summa
Uta magis dicatum est quod terminus vel
vox quecumque possibile in proprie
supponit materialiter si in proprie
non capiatur per virum etius signi-
ficatio vel per vicino etius significa-

so. sed pao scipia vel fabi confundit: termini de materiali in generali
ve amo est verbus et talis vox amo est
est abus. Similiter homo est spes
et talis terminus homo est spes. sicut
homo currit est oratio et talis vox vel
est talis acceptus homo currit: est
oratio. Et haec est vox non significativa:
sunt si est puerus ego est puerus et c.
Et hoc modo supponendi supponunt
sepe orationes infinitum modi. ut bo
mitus legere est vero: et supponit talis
oratio non pro se negat pro similitudine sed pro
propone sibi ipsum ad subiectum predicatur
et copula. excepta variatione sub
iecti et predicationi penes nominatum et
asciri. et variatione ubi penes infi
nitum et indicatum modum. ut sicut
currere est verum. sicut currere est
affirmativa proppositio et talis pro
sentes currere est vera et affirmativa.
Aliquid autem talis oratio supponit pso
naliter et capitur significativa: sive
supponatur sive non. ut si dico boitem
esse album est boitem esse coloratum
Secare est agere secari est agi sive
parti. et tunc signe nubilum idem sicut a
libi declarauit. hec oratio secare est
agere sicut ista secans est agens. et
hec oratio boitem esse album est boitem
esse coloratum. et universaliter sicut
vero est dicere generare est generare:
tua generatio est quod generatur. esse al
bum est album et sic de aliis. Unde
etiam sic signe idem vel eadem chimera
et eadem chimera: sed quod terminus pro nul
lo supponit: non est vero dicere chi
mera est chimera. sicut neque est vero
dicere quod chimera est chimera.

Enic ergo solus sophisma:
ta ergo non valer possimus
argumentationis ratiocinatus suppon

terminali de materiali in generali
sive significativa. Sic enim dicitur
ad primi sophismatis distinguendo q
hoc oratio deum esse intus: ut dico
sophismate potest capit materialiter:
et sic supponit pro rati propone deus
est intus: et sic procedit quod deus esse
intus est propria falsa et impossibilis
neganda et heretica. Id est reddens
boitem hereticum quod ea pertinaciter aste
rere. Ut alio modo capit significativa
et tunc in secundo sophismate hec
vox deus esse intus: id est quod gram
maticum habeat supponenti: namen
non habet. put logicus intendit q
supponit: quod nihil est deum esse in
intus. cum deus intus nihil sit.
ideo sic est falsa: deum esse intus
est negandum sicut ratio hec bene
argueret.

Contra respousio ad secundum sophisma.

Secundum nego quod tu sis
intus. et quando dicitur te
esse intus est a te negandum. procedo
si hoc subiectum esse intus suppo
nat materialiter. quod sic est una prop
pria falsa: sed si accipias significativa:
tunc te esse intus nihil est. ideo nec
negandum nec procedendum.

Et ad aliam obiectionem dico sicut
quod nullus potest dicere te esse intus:
si hec oratio te esse intus sumat ligati
us. si materialiter sumat rati aliquo
bene dico te esse intus. et dicere istas
proprietates tu es intus que est falsa.
Sed tunc quando dicitur: quoniam
dico te esse intus dico te esse aliquod:
nego istas: quia sensus est loquendo
materialiter: quod quoniam dico istam
proprietatem tu es intus capite dico ista
tu es aliquid. et hec est falsum. Et si

aliquis dicat ambas ipse dicit res
in quorum dic i secundis non in quibus
dicit permissam.

¶ Eodem modo ad tertiam obie-
ctionem. dico enim q nullus potest
dicere te esse a se loquendo signifi-
cative. q te esse animal est tu: et nul-
lus potest dicere te vel me vel equum
vel bouem. Nos enim non dicimus
nullas voces. sed si loqueris materia-
liter hec est falsa: quicunq dicit te
animal: dicit te esse animal. q possum
dicere unam non dicendo aliam

¶ Ad ultimam dicitur procedendo q
dico te esse animal loquendo ma-
terialiter: si ego dicam hanc propo-
sitionem tu es animal. Et quando dis-
citur ultra: vel est sicut dico vel al-
iq dico. Respondeo q illud quod
tu dicas est qualiter tu dicas alter
est. et ubi etiam est quod tu illud di-
cas ibi tunc est. et illud est una propositio
falsa. Sed forsitan tu intendebas que
rere vix est us in re significata que
liter tua propositio significat. Sed
tunc de hoc dictum est in precedenti
capitulo.

¶ Thesaurus ad tertium sophisma.

Dicitur sophisma potest
rideri q sophisma est falsus
quia propones de proprieate sermo-
nis debent intelligi capitulo termini
nos vel conationes significative. La-
men potest distinguiri proprie-
tius videre defectus. k dico q
sophisma est rerum capitulo isti
termini homo materialiter. et fal-
sum capitulo platonice sive signi-
ficative. Sed forte tu queres q est
contradictria butus: homo est spe-
cies, puit ille terminus homo sup-

ponit materialiter. Ego dico q hec
est sua contradictione non hoc est spes-
ciam fassendo libomo materia-
liter. Sed tu dicas. Nonne valer illi
nullus hoc est species. Dico q inno-
cipientem semper homo materialiter
Id est nullus terminus homo est spe-
cies. et tunc est falsa. Nec valeret
tua iductio. sed debebas inducere
q ille terminus homo non est spes.
Nec ille aliud terminus homo. et sic
de aliis. et sic totum est falsum.

¶ Responsio ad quartum so-
phisma.

¶ quartum sophisma de-
cendum est q illa est falsa
scdm suppositionem platonalem: ge-
nus est in plus sive plenarius q ge-
nus generalissimum. sed scdm sup-
positionem materialiem verum est
q ille terminus gen in plus est sive
plenarius q ille terminus genera-
lisimus. et sic procedunt rationes

¶ Responsio ad quintum so-
phisma.

¶ ultimum sophisma. nego
q nomen sit trisyllabus; ca-
piendo illius terminus nomen ma-
terialiter. Et quando tu probas q
ille terminus animal est trisyllabus:
et est nomen. Itas premissas con-
cedo capiendo illios terminos tri-
syllabum et nomen persona liter.
Ideo etiam bene concedetur q
nomen est trisyllabus; capiendo
nomen ut patet scilicet personaliter.
sed non valer consequentia ca-
piendo materialiter. Quia non sic
sumebatur tu premissis prout ipse
crux vere.

S: quicunque dūtūlo personalis tū-
stus suppositionis rē acceptiōis
templa orum vel ocariorum.

¶ De divisionem supposi-
tionis vel acceptiorum ter-
mitorum vel orationum significa-
tive et materialiter restat alia diui-
sio acceptioris personabis seu signi-
ficative in communem et discretam
et communis in confusam determina-
tiam et confuse in distributionem
et non distributionem. Ende enim
dueniunt sophismata aliquā ba-
bentia obscuritatez in solutionib⁹
¶ Iō de cīs ponunt sophismata. Et
post q̄nq; p̄us posita i boc c̄ sū boc
¶ Primum sophisma.

Cdamum s̄op̄ismā.
Eius fuit aliquis homo
Probatur q̄: hodie fuit
aliquis hō: et h̄c fuit aliquis hō
et sic de singulis alijs temporibus
ergo semper fuit aliquis hō. p̄ia p̄ez
p̄i inductionē vel per locum a par-
tibus totus in c̄gitare vel in rēpe
sufficienter enumeratio ad suū to-
rum **I** Oppositum arguit q̄: n̄ s̄ibil
q̄: ē vel fūn gentiū aut creatū fuit
semper; si oīs homo fuit gentiū vel
creato: ergo nullus hō fuit semp.
Secundum s̄op̄ismā.

Secundum Iohannem.
Liquez a finis omnis homo
videt posito q: sine solum
tres hoies sci: fortes: plato et iohannes
et q: quilibet habebat rnu: 3 ali:
num quem videt et q: nullus illo p:
bonitatum videat alium alterius
Tunc ergo palet sophisma. q: ali:
quem a finis fortes videt aliquem
estnum plato videt: et etiam aliquem
estnum iohannes videt et non sunt
plurim dominica: ergo aliquem a li

num omnis homo viderit. ¶ Oppo-
situm arguitur quia nec isti astu-
ois hoc videri nec isti nec isti e non
sunt plures a simili ergo nullus a simili
ois hoc videri. et hoc dicit Sopbris
magister Sopbrisma falsum

Ccritum sophisma.
Agnis bō ē aīal. **P**robas
q: omni homini conuenit
diffinitio animalis oīs enim bō ē sub
stantia animata sensibilis. **S**i tm
probarur. q: ad istam oīs homo ē
animal sequitur falsum. ergo ē fal-
sa. **C**ōsequētia tener. **A**īis probatur
q: p questione sequit oīs bō ē aīal
ergo omne aīal est bō. **E**t nī p̄his ē
falsum. **P**robo ergo q: ista omnis
homo ē animal debet conuerti in
istam orīe animal ē homo: q: sicut
se b̄z affirmativa ad affirmatiūz/
tra negativa ad negatiūm: et ecō
versor: et sicut particularis ad par-
ticularēm: ita vniuersalis ad vni-
uersalem per conuentientem ppor-
tionē sed vniuersalis negativa cō-
ueritur in vniuersalem negatiūz;
ergo vniuersalis affirmativa in vni-
uersale affirmatiūz/ et ita particula-
ris affirmativa p̄cūris in particula-
re affirmatiūz. **S**icut ita vniuersa-

o lem. Et hoc etiā p̄firmaſ. quia po-
n rior ē r̄matois virtutis affirmatio-
q̄ negatio ob hoc excludit anſ. p̄dō
p posteriore q̄ demonstratio affirmatio-
nua sit posterior demonstratio negati-
ua. q̄ si vlt̄ negatio p̄t inferre ne-
gatiuā teat̄lō affirmaſia p̄t infer-
re vlt̄em affirmatiuaz. Itēz adhuc
e ego oñdo q̄ ad istā hō est aliaſ ſeq̄i-
nt ſim q̄ ſequit. q̄ iſte hō est aliaſ per
locū a ioto in q̄r̄titatead ſuā p̄em

Et si in casu possibili sita est falsa illa bō ē alia posita q per filium p- nomen illi demonstrem lapidē.

Quarti syllogisma.

Onus bono animal nō est.

Probas q̄ soles animal qd̄ est plato non est ergo soles animal nō est: et similiter plato alia qd̄ est soles. nō est ergo plato alia nō est et sic de aliis. ergo omnis bono animal non est. **C**onsequens tenet.

Oppositi ergo q̄ illi sunt contrarie omnis bono alia est: et ois bono animal non est. q̄ sūmuntur salis affirmativa. et virtus falsa negativa. et si hec est vera omnis bō animal est. ergo per legē obteriat q̄ hec est falsa omnis bono alia nō ē. **I**lē equipollens sua est falsa: ergo ipsa est falsa. a his probat quia hec est sua equipollens null⁹ bō ē alia q̄ ois nō ē nullus equipollens.

Propter ista syllogistica re- memorandū est quod in sū- mulis dicens est. q̄ terminoz perso- nali sunt signi e sumptoz duplex est suppositio scilicet discreta / et cōdis. **I**deinde cōdis ē duplex: scilicet distribu- tūs et nō distributūs. **I**deinde non distributūs sunt indefinita est du- plex. qdām definita et qdām cōstu- fa isti. **E**t hec suppono nāch alibi determinata. **I**deinde nota sicut dicit in tractatu meo de p̄ficiis q̄ ad omniem p̄positionē de aliquo termino distributio sequit̄. p̄pō de illo termino nō distributio alibi similiter ma- nentibus. h̄ ad nō distributis nō se- quī distributis. verbū ḡt̄ sequitur omnis ergo aliqua. sed nō sequitur alio ergo omnis. **S**imiliter sequit̄

negatione. nullis currit. ergo alio nō currit. sed nō sequit̄ aliquo nō currit. ergo null⁹ currit. **I**deinde cō- am pacis libidem deciderat nāch ad propositionē de aliquo termino supponere cōdis ut p̄pō dicitur bāt̄ionē p̄cedentia termini sequit̄. p̄pō de illo termino supponere de terminis nāli distributio suferat: sed si distributio suferat alio bono est p̄ha. **M**on enim sequit̄ omnis bo- mo est alibi ergo alia est ois bono sed bene sequit̄ ergo animal est bō. **S**ed ex supposiō determinatis bene sequitur p̄ha. et enī p̄ha. a est al- bō ergo omnis bō ē a. et causē istoz a illi graue sunt in illo tractatu. **P**otes- ergo q̄ mutatio suppositio nō distri- butio in distributio nāli removet- aut distributio: q̄ erat causa p̄fici- ois. **E**t ex hoc p̄t̄ faciliter ridetur ad syllogismā.

Ad p̄missum syllogisma qd̄ erat sextū syllogisma capitulo con- cedente si mundus fuit eternus / sic videlicet possumus. **A**ris. q̄ syllogis- ma est vix sc̄ q̄ semper fuit alio bono sicut bō p̄bat id. **E**t si hec enī cōcedatur q̄ nullus bono fuit semper sicut ratio probat: sed iste nō repugnat. bō et illi spongat null⁹ bō fuit q̄ et alio bono fuit ip̄. **S**ed illi nō sequit̄ ad illam: ip̄ fuit alio bono. q̄ mutari supposiō cōdis nāli in suppositio determinata.

Ad secundū syllogisma dico q̄ hec est falsa in casu positor aliquo alio omnis bono videtur. **E**t hec est vere omnis bono aliquot alios vi-

dicitur etiā quia palla nō sit terminus aīus aīū sit determinatus: et in secunda pōfūse ratiō: et sic inducitur non valde ad pōbandū q̄ ex singulāris nō dicitur terminus cōsideratūtis q̄ illa distributionē confundatur alii frātriū cōsideratūtis si sunt ibi alii. Si ppter hoc etiā non vñ inducitur a pte predicatione sic bōd̄ ē sōcēs bōmo ē pteo et sic de singulis. ergo bōmo ē oīs bōmo. h̄ opteret ppter vñlēs negatīvē non mutab̄ suppo alicuius termini. et in puerōlē vñlē affirmatīvē in vñlē affirmatīvē mutatur vñlē terminus de supponē nō distributa in distributionē. Silt alia puerōlē non valit q̄ ille affirmatīvē si pote: negatīvē inq̄sū et puerōlē affirmatīvē pōt̄ fieri sūlogismus et non et puerōlē negatīvē. non tñ vñ ad p̄cludendū vñlē alīus terminus mutare de supponē non distributa in distributionē. Id vñlē puerōlē non ē puerōlē formalis de scēndendo sub tercio cōsideratūtis ad terminū singulāris et supponē ne q̄ ille terminus singulāris supponēt p̄ aliquo p̄ro quo supponēt ille terminus cōsideratūtis. Id quartū sophisma dico q̄ oīs bōmo aīal non ē. Et dico q̄ illa oīs bōmo aīal ē nō est sua pteria q̄ non ē de pōdicato

distributio. Imo sille dñe sunt vere opteret etiā q̄ pteria negatīvē sit ratiō de subiecto q̄ de pōdicato distributionē. Imo sille sunt pteria oīs bōmo ē aīal oīs bōmo nulli aīal ē. Sij tu dices cuī ista sit vñlē negatīvē oīs bōmo aīal non ē. des ergo vñlē affirmatīvē que ē sibi pteria. Rā deo q̄ nulli ē sibi pteria nulli sōcēs ista ē pteria sibi oīs bōmo oīs aīal ē. opteret etiā in vñlē pteria p̄ dicari vñlē distributionē. Sed nec dico q̄ hec sit vera pteria: q̄ non ē de codē pōdicato ppter hoc q̄ signū a pte pōdicati posseū ē de integritate pōdicati. Similiter dico q̄ ille non equipollēt oīs bōmo aīal non ē: nultus bōmo animal ē. ppter hoc q̄ ille animal erat in via distributionē et in alia non. Sic finitur tertium capitulum.

Quartum capitulum.

Quartum capitulum erit de appellatiōnibus. et sicut aliquā sōphismata.

¶ Primū sōphisma. Quae t̄ albū sunt idē. pollo: ro q̄ sōcēs bōdie ē albus et cras non erit albus sed niger. Ideo batur ergo sic: demonstratio sōcēs verū ē dicere hoc ē sōcēs et hoc idē est albū: ergo idē ē sōcēs t̄ albus. t̄ puerōlē sequit̄ ergo sōcēs et albus sunt idē. et hoc erit sōphisma. ¶ Oppositi angusti: quia illa non sunt idē quoz vñlē manebit cras altero non manebit. sed cras manebit sōcēs et non manebit albus. ergo albus t̄c. Et sic. q̄dū erit sōcēs t̄dū erit omne quod ē idem quod ē sōcēs. s̄c̄ras erit sōcēs

nes et non erit albus: ergo non est
idem foaxes et albus. Item non me-
gas sunt idem foaxes et albus quia ac-
cio et passio vel quia motus et repon-
sus. sed in tertio phisico dicitur quod ne
quod doctrina cum doctrinam nec actio
cum passione idem est proprieate: sed cui
bec insunt motus. Et in quanto est
ipso per se dividitur in actus quod ergo nec motu
nec sine motu est tempus manifestum
est. Item non unius differentia foaxes
ab albo quia socratus a se ipso faciente
aliquid vel quiescente. sed porphy-
rius dicit socratem differere ab ipso
faciente aliquid vel quiescente exer-
go et cetero. Item foax accidit esse albus
sive idem non accidit sibi: igitur et cetero.
C Secundum sophistina.

¶ Secundum hanc respondere:
¶ El bodie comedisti crudis po-
sitio q̄ beri emitti fruspi car-
nis crudum et bodie comedisti bñ
coctum. Tunc arguitur sic. quicquid
beri emitti bodie comedisti. sed tu
beri emitti crudum ergo bodie co-
medisti crudum. Contra: q̄ quic-
quid bodie comedis tu comedis il-
lud bene coctum per casum: ergo
non crudum.

Let critici sophisma.
Album erit nigrus posito
casu q̄ hoc lignis sit modo album
et cras erit nigrus runc arguitur sic
expositio est: hoc lignis erit nigrum
et hoc lignum est albus: ergo albus
erit nigrum. **O**ppositum arguit
q̄ p̄positio de futuro non est vera
si nunq̄ propositione de pacem sibi
correspondens est vera. verbigras-
ta. Si bec est vera antichristus pec-
dabit sequitur q̄ bec aliquando
est vera antichristus predicat.

Similiter hoc non est vera sententia
les dispunctionis: nisi quia aliquando
fuit verum dicere aristoteles dispu-
tari. et sic de aliis. sed nunquam fuit ve-
rum dicere albus est nigrum. nec un-
q; hoc esse verum dicere ergo nec al-
bum est nigrum: nec album fuit ne-
grum. Similiter est de illo soppo-
nente album potest esse nigrum.
Arguitur enim q; sit verum: q; hoc
lignum potest esse nigrum ex quo
cras erit nigrum: sed hoc lignum est
albus ergo album potest esse nis-
grum. **C**ontra quia possibili posse
totu; esse nullum sequitur impossibi-
lile sed sequitur impossibile pone-
do q; album est nigrum: ergo non est
verum q; album potest esse nigrum.
Tunc propositio de impossibili
contradicit propositioni de possi-
bili: nam bec est vera impossibi-
lile est album esse nigrum. ergo bec
est falsa album possibile est esse ni-
grum que tamem equivaler illi al-
bum potest esse nigrum.

Quarta syllogistica.
Enex erit puer. Proba-
tur quia valer istam qui est vel erit
senex erit puer et hoc est rerum pao-
antibaldo. **Oppositorum auctor**
per inductionemquecum iste ses-
ner non erit puer nec ille nec iste. et
sic de singulisque quoctis senes de-
monstratio falsum est dicere hoc erit
puer. Item pote argui sicut argue-
bitur in precedenti syllogisticae si
de forte qd de posse esse.
Quintam Syllogistica.

*Quod est enim certe crux et
prosopofima positione quae
certe crux quae certe refolutur in*

erit certus, si velim usque explicare co-
putis extra predictum. **E** Oppositi
arguitur si p̄pō de futuro est vera
sponsa et sic dictū fuit q̄ in futuro
certidetur, p̄pō de p̄fici vīa / salua-
to p̄dicato in p̄petua formadice, non
subiectio propter hoc q̄ fidicatum
semper appellat sūi formā; sed n̄ s̄
q̄ utrumq̄ dicere soles currit cras
vel hoc currit cras quocdāq̄ demō-
strato. **I**l p̄cessus de isto s̄op̄timate
soles dispurauit anno p̄terro: q̄
nunq̄ fuit vīa dicere soles dispu-
tar anno p̄terro.

Secundum s̄op̄tima.

e **S**oviidi p̄terro e robertum. po-
sito q̄ bertrideri p̄terro et an-
te bertrideri. **E**t sic apparet s̄o-
p̄tima per eas. **E**n oppositum
arguitur q̄ postero q̄ nunq̄ vidi eos
simil n̄c nunq̄ fuit vīa de p̄fici
dicere ego vidi p̄terro et robertum.
Sed modo est de isto s̄op̄timate
Ego video orie atq̄ p̄positio q̄ ego
moabor sub equinotiali. **S**ophis
ma probab̄ per inductionē in omni
et astro, quodcumq̄ enī astri qdā nō vi-
debo in estate. **I**llud video in byc-
me / et ecdūcio ergo t̄c.

Oppositū arguitur p̄tūs quia
nunq̄ cīrveram dicere / ego video
omne a firmū.

Proprietate huiusmodi s̄op̄tis-
matū solutiones dicēda sūt
aliqua pauca de appellationsib⁹. et
emptions requiringe sunt in expo-
nitio summaib⁹. **E**t tertius nota-
bile. **T**ertius enī sciendū est q̄ ter-
tius tenetus p̄ aliquo supponere
re dicitur appellare omne illud qdā
h̄c significat peccet illud p̄

quo supponit nisi refingatur ut ali-
bi dicili est. verbi ḡf. albus, fuppo-
nens p̄o bole appellat albotante
magistri magnitudind. et p̄ter ge-
nerationē p̄tūs: et alii qdā patet
genuit. et distis appellat filii a quo
distis et dimētione mediū q̄ quoniam
diffiat. et enī alibi supponit p̄o
sōte appellat loci et sic de aliis
Secundū notabile. **S**ed non
dū est q̄ terminus appellat illud qdā
appellat p̄ modū adiacētis aliquo
modo vel p̄ modū non adiacētis
ad illud p̄ quo supponit et ne
ras supponere. **D**ico p̄ modū adia-
cētis si appellat illud p̄ p̄fici. **E**t p̄
modū nō adiacētis si appellat
hūd p̄fici. ut alibi appellat albe-
dū p̄fici. tenq̄ libet me ei qdā
est alibi. et pater generationē p̄ca-
dētē n̄q̄ qua genuit. et alii n̄q̄
quem genuit: et duas appellat do-
na exteriora tamq̄ que sūt q̄ est da-
tes possidet. **S**i ceci supponit p̄
oculo appellat visum p̄fici per
modū nō adiacētis illi oculo. **E**t
pauper appellat bona exteriora p̄
modū nō sibi adiacētis. sed tamq̄
non possidet ea. **E**t tertius nota-
bile est q̄ scđm d̄iversos modos po-
sitiones adiacētē res appellat res
ad res p̄ quibus tūtū supponunt
pūnctū diversi modi predicti adū
ut in quā / in dīp̄tū / in quādo / in
vīl / in quādā hoc se batet hoc ad il-
lud t̄c. **E**t quibus diversis modis
p̄dicendi summa f̄ dīversa predicta
mentis p̄tūs obseruidet super h̄-
baum p̄dicamentorum et n̄fūntū
albi / nigri cōcōrētū circa lobis
nas p̄ quibus supponunt quātū

ter: quibus sic dicuntur tales vel
partes. Et isti termini bicubitum tri-
cubitum quadrivates quibus sunt
mensurabiles. Et secundum alium mo-
dum adiacentie seu habitudinis ter-
minorum de predicamento quando: ut
bodie vel cras appellante motum
celi circa ea que dicuntur bodie esse
vel fore cras. et sic de aliis.

¶ Quarto nomenandum est q̄ termini
appellantur differenter appellantur
(pecus verbi presentis temporis et
de inesse. et respectu verbi praeteriti
aut futuri temporis sicut butus ab
potest aut possibile. quis respectu
verbi praesentis temporis si multus
sit terminus ampliarius) terminus
appellantur siue in subiecto siue
in predicato appellat rem sive ratiō
de praesenti adiacentem ei pro quo
terminus est natu supponere. et iāq̄
adiacentem ei secundum modum adia-
centie sicut quem appellat etiam. Et
tunc quibuslibet res appellata na-
luer adiacet terminus ille p̄ oīb̄
sunt supponit et p̄ nullis alia. Et
tali terminus supponens p̄ alibet
non soli cesseret supponere p̄ p̄ter
eoz correspondē vel ambiguationem
sed p̄pter remotionē resp appellari
et vel modi adiacentie. ut sit ter-
minus calcatus supponit pro re:
et cesseret supponere p̄ te: si a te au-
ferretur calciamenta. Sed respectu
alibet verborum subiecti et predicti
diversimode appellantur. nam pre-
dicandi appellat rem suam pro ipse
et ibi soli quantificib⁹ tempus ibi
fuerit restrictus. Et si p̄ isto ipso non
correspondat modus adiacentie
rei appellare ei pro quo terminus

sunt est supponere: sed supponit
p̄ illo q̄uis bene corespondet mo-
dus adiacentie pro ipse verbi. Etler
bi gratia. si dico soles beni sunt al-
bus. sic terminus albus in illis p̄-
positio non supponit p̄ soles nisi
beni albedo ei adiacet: q̄uis est
mōdus ei adiacet: et q̄uis ante ei adi-
acere. et sic pp̄d̄ est falsa. Sed
subiectū appellat rem sua; inde
renter modo distinxit p̄ tempore
praesentis: et p̄ ipse verbi. sicut etiam
de supponere. Unde hec est vera al-
bum fuit beni nigrum. si ei q̄d̄ beni
fuit nigrum non adiacet albedo. licet
beni non adiacet albedo. licet q̄d̄
exponitur album fuit beni nigrum
Id est quod est albus vel quod fuit
beni albū fuit beni nigrū. et sicut di-
co de ipse praeteriti etate dicendū ē
pp̄positionis biliter de futuro. Et ex
ista sequitur vnu3 uocabilis: q̄ si in
pp̄positione de praeterito vel futuro subiectū
suum fuerit appellatum ut dicendo
albus erit nigrus non oportet ad hoc
q̄ talis pp̄d̄ sit vera et aliquis in fu-
turo. pp̄d̄ de praeterito ubi confidens
erit vera. posito adhuc q̄ in ipse
futuro sit talis. pp̄d̄ sic ei confidens
grilia sit etiā subiectū et eiusdem
predicati. q̄d̄ hec sit vera et album
erit nigrus. eo q̄ valerit istam veram:
quod est vel erit album erit nigrus.
namen ista vnu3 erit vera: album
est nigrus. licet sicut est formata. si
in reduplicione pp̄d̄ de futuro ad
pp̄d̄ de praeterito oportet auferre
appellatum a subiecto pp̄d̄
et oportet auferre subiectus appellat-
tus in subiectus non appellatus.
supponens p̄ eo p̄ quo suppone-

bat subiectum appellatus, et pro quo propositio erat vera. ut si illo demonstrato factamus subiectum illud pronomen hoc dicendo hoc est album: tunc enim necesse est si illa de futuro erat vera quod talis de presenti aliquando erit vera. Sed tamen non est ita de predicatione appellatio ipsum enim in tali reductione debet manere in propria forma quam ad appellaciones. Et causa butusmodi diversitate inter subiectum et predicatum est: quod si dicimus fuit predicatum appellata rem suam per tempore determinate et precise. Ideo veniente tempore per quo propositum de futuro erat vera: oportet quod res appellata adiaceat. ideo tunc oportet propositum de presenti esse veram cum illa appellatione. et ideo debet remanere terminus appellatus. sed subiectum non appellatio rem sua et precise per tempore habet: sed sub distinctione ad presentem. et id sufficit quod in tempore in quo ponitur propositum de futuro: res appellata adiaceat ei per quo supponit subiectum. et non oportet quod adiaceat illo tempore in quo illa est presentis erat vera. et ideo in illa propositum de presenti non debet remanere appellatio. et inde etiam priuencient cause veritatem ista per propositum: quod album erit quando non erit albus. et equus Roberti erit quando non erit equus Roberti. Ita enim terminus equus Roberti supponit per equum et appellat Robertum per modum possidentis filius. Et hoc est quod debemus intelligere quod illud communis dictum: quod predicatum appellat suam formam

t non subiectum. hoc enim non est verum de virtute sermonis: immo si subiectum si sit terminus appellatus appellat suam formam sed ad istum sensum ponitur illud dicendum quod non oportet subiectum appellare suam propriam formam determinatae et precise per tempore habens verbis suis praeferri aut futuri temporis. vel enim si sit hoc verbis potest vel possibile est esse. Unde ponendum esse predictum oportet remanere in propria forma cum sua appellatione: sed non subiectum. ¶ Horandum est etiam quod si subiectum non fuerit appellatum non oportet ipsum invenire in reducendo proponere de praeterito vel de futuro vel de possibili ad propositum de presenti et de hinc. nisi quod si fuerit propositio universalis: non oportet quod fiat reducio ad propositum de plurimis: vel de inesse universaliter. sed sufficit quod fiat reducio per singulares in dictum sumpnas. ut licet hec sit vera: omnis equus mortuus tamen non oportet quod aliquando hec sit vera: omnis equus mortaliter. sed est vera: quicquid equus presentis vel futurus demonstretur ratis est vera vel erit: hoc mortuus: vel etiam iste equus mortuus.

¶ Sed nunc circa hec dicenda sunt dubitaciones: quod hec est vera: soles currunt cras. et tamen nunquam ista est vera. sed soles currunt cras: et illa est vera: soles fuit parvulus anno praeterito: et tamen nunquam fuit vera: soles est parvulus anno praeterito. Similiter verus est quod ego vidi boninum et Robertum. postea eamque lobanum viderem bene Robertum

ante hunc et nunc alias. et si tu hoc dicis et valide colles quia redimido
ca su nunc sufficere verum dicere ego video lobem et robertum. Sill ego possum videre o' a stru: et si bec no pote te aliquantiter vera/ ego video o' a stru: et sic de aliis multis de q'b' pote formari multe sophismata.
¶ Ad istas tu instancias video subi-
stendit idem ad duas primas: qd sic in reducendo ppdem de fieri
to vel de futuro ad ppdem de fieri
auctorita significatio fieritionis
vel futuritionis: na auctorita est ois
fieratio butus fieritionis vel fu
tutritionis in quaq; pte ppdm
fuerit posita. cuiusmodi sicut illi ter
mini cras/ huius/ anno fieri o' qndam/
olim: et sic de aliis. Et qd hoc si sunt
soluta alia sophismata plus postea
deinde qd ad alias dubitationes
video mihi dicendi qd ille fuit ois
no pprie est appellatio: qd nec est ca
thegorematicus et non significat
nec appellat aliqd ad extra pte
ter significaciones et appellaciones rer
minorum categorum nunc. sed so
lum signum apud mentem nostram pcepto
di res sicut quod acceptus illa p suppo
nit p illis rebus distributive. Et sic
reducendo illas de fieri o vel de fu
turo vel de possibili ad illas de pos
si vel de inesse non operari remanere
talia signa distributius sine in sub
lectio sine in predicatio. si sufficit ex
vtra qd pte reducere totu' p singula
res. Et similiter etiam de subiectis
vel predicis non copulatis. Sufficit ei
reductio de qualibet copularum
seorum: qd copula nihil ad extra si
gratificat nec appetit. et sic quedam
sophismata soluta sunt. Huius in

dicere et valide colles quia redimido
ad ppdem de fieri et de inesse ois
quicquid est potest verbū oīo remas
scre in simili forma. Ideo dicunt
banc esse pcedendā: lobem et ro
bertum vidi. sed non banc/ vidi lob
em et robertum. Et similiter pcedē
dum est qd huius ambulauit: qd cras
ambulabo. huius oec ego ambula
ui huius vel ego ambulabo cras. Nec
tua cras erit dies crastina. sed ita
cras crastina dico crit: sic d' aliis.
Et vienq; modis dicendi est pba
bile et difficile impugnationis qd
forte controversia est ex diverso vnu
vocabulo ad placitum. Sed primus
modus magis accepto. Ideo sicut
soluenda sophismata prius posita
in propria forma.

¶ primum sophisma dico qd
sophisma est verum. soties
enim et album sunt idem. Sed in
ratione prima ad oppositus impli
catur difficultas.
¶ prima est vnum aliqua diversa
sa sine idem. Et dico qd sic. quia
partes que sunt diversae ab inuis
sunt totum quod est vnum et idem
sibi ipsi. Sed nulla diversa sunt sibi
eadem sic qd hoc sit idem quod
sunt. ¶ Secunde
dubitatio est. Posito qd soties est
idem quod album; verum hoc sit co
cedenda: soties et album sunt idem.
Et ego gratia materie concedo qd
sunt aliqua; in eo sunt entia: quia
soties est entia quia est sue partes.
Sed in non habentibus partes ou
bitetur. verbigratia: vnum deus e
prima causa sine idem. Ego dico

q̄ sic. et q̄ sunt et gubernant m̄bdū
sed nec sunt aliqua nec sunt entia
nec gubernantia mundū: sed sunt
aliquid ens gubernans mundum
Pluralis enī nō est significatio
q̄ verbum ponitur ad corespondē
plurālitati nominis reddendū p̄so
nam verbo. et non q̄ oporteat illa
nominis pro pluribus supponere
Carta dubitatio virum aliqua
sunt sibi inuicem eadem. Et videntur
q̄ sic. q̄ sortes et albus sunt sibi in
uicem eadem. sortes enim est idē
albo. et albus idem sorti. **R**ideo
q̄ nūq̄ aliqua sunt sibi inuicem ea
dem: nec valer argumētū q̄ sortes
et album sunt aliquid et nō aliqua.
nisi p̄t aliquid est aliqua. scilicet
totus sue partis. Sed de hoc dicit
alba iniquum ponitur hoc relativus
sibi inuicem. tamen bene verum ē
q̄ aliqua dicitur vere sibi inuicem
idem. ut isti termini sortes et albus
relativi termini deus et prima causa
Dico q̄ non sunt idem sibi inuicem
sed dicitur idē. Id est vere dicitur
de eis significatio et sumptus hoc p̄
dicari idem mediante hoc verbo
sunt. vix ē enī dicere sortes et albi
sunt idē. de et p̄ma causa sunt idē.
Cunc ergo obiecte rideo ad ra
tiones q̄ dictur: illa non sunt sibi
inuicem eadem: quop̄ vni manen
bit crassaliter non manente cras
Concedo. Et quando dicitur sortes
manebit cras: et tu dicas non manen
bit album. cōcedo. sed album ma
nebit. Similiter concedo q̄ h̄dū erit
sortes: et dico erit omne id quod ē
idem quod sortes. et p̄cedo q̄ cras
erit sortes et cras erit illud qd̄

est album: sed non erit album
Cad altam dico q̄ actio et pessimo
sunt idem. et etiam in omni et nō
sunt idē. et dico q̄ Amisces per
hoc q̄ dicebat hec non esse idem
intendebat sorti q̄ hec nomina nō
dicitur idem. Id est virum nō esse
matur de altero sibi quidam recte in
p̄dictā idem: sed sibi denominatū
et hoc debet videri magis in tertio
p̄blico. **C**ad alias dicitur q̄ hec
est falsa d̄ virtute sermonis. sortes
aliquid factis differt a scipio qui
escens est aliud q̄ sortes current
vel aliquid factis. Sed tale dictio
porphyrii debet intelligi ad ipsum
sensum q̄ sortes aliter se habent q̄
quicq̄cti q̄ se habent q̄ si moveret
vel saltaret non eodem modo se habet.
Cad vtrīm dicitur q̄ capiendo
totus significative hec ē falsis: sortis
accidit esse albus: q̄ idem est sortes
et esse album. Sed ita p̄p̄d conce
ditur quo ad sensus seppōntis in
tertialis. sc̄ ad istum sensum q̄ hec
p̄p̄ sortes est albus: est versus ac
cidens. vel ad istum sensum q̄ hoc
p̄dictā album dicitur de hoc sub
iecto sortes p̄ accidens. Id est demo
minatue non quidatue.

D secundū sophisma dico
q̄ ipsum est falsus. Et q̄
dicitur quicquid beri emisti hodie
comeditisti. sorte q̄ hoc possit nega
ri. q̄ non sibi emi substantias car
nitimo etiam accidentia et inherē
tia: et sic emi crudoriam quam ego
nō comedo. et certum est q̄ in deco
ctione aliquid d̄ substantia carnis
exprimat et exhalat. Ideo i casu p̄ce

dico. nō quicquid ego emi comedo
Sed si maior cōceditur: sūc minor
etiam ē concedēda. q: emi crudū.
S; non sequitur comedo crudum
nec etiam sequitur ergo crudū co-
medo. Et causa ē: quia tu p̄cedis
de magis ampla suppōde vel appellā-
tione ad min⁹ ampliā sine distri-
butōne. et dicentur alii q: non est bo-
nus processus. q: ita sit declaro. q:
in ista minōd p̄pōne ex crudū emi
iste termin⁹ crudum: appellat crudū
duram indifferentē et sub dissimili-
tate p̄ tempore presenti vel p̄ re-
rito. et in p̄clusione comedo crudū.
crudū non appellat cruditas et nō
p̄ tempore p̄senti. ideo non suppo-
nit p̄ eo cui prius adiacebat crudī
tas nō adhuc de p̄senti adiaceat.
Et responderunt aliqui scilicet
q: hoc distributūs quicquid est di-
tributūs substantie sub quo non
debet sumi crudum: cum sit de pre-
dicāto quālitatis. Sed solutio
bec non est sufficiens. q: quicquid
distributūs p̄ omni ente. ideo potest
sub illa distributōe sumi omnis ter-
minus qui p̄ aliquo supponit. vñ
iste est bonus sillogism⁹: quicquid
est aliquid illud est ens: crudum ē
aliquid: ergo crudum est ens. defi-
cius ergo p̄he erat. ppter causam
p̄dicas. Sed sicut⁹ etiā argumenti
posito q: ego emi globū pās rodi-
dū et p̄ea mutau figureziblē ad
dendo et nibil remouendo. hoc emi
ē possibile posito q: figura nō dif-
fert a figurato. et sic rotū sibi panē
comedi. sūc sillogism⁹ docque quicquid
emi ego comedī. bec est vera p̄ ca-
sum: nec est instantia que sibar de-

trudo. nunc sumatur minor greg⁹
emi roctundum. et p̄cludatur agitur
comedi roctundū. quod est salūs p̄
casum: q: comedī aliter figuratus.
et q: illa de p̄senti nōq: fuit ver-
scy comedo roctundum.
¶ 3deo dubitatio est bona vñp̄ la-
boc casu bec ē cōcedenda: comedi
roctundum. videtur q: sīc. quis bec
est vera roctundū comedī. q: quod
fuit roctundū comedī. Igitur sumi
liter in hoc casu bec ē vera comedi
roctundū. p̄betur p̄fia. quis appel-
latio adiacebat p̄ tempore verbū.
quia in casu p̄suo illud fuit roctun-
dum. ideo terminus appellatur
ita p̄p̄t p̄nt a parte p̄dicari sicut
a parte subiecti. Credo q: p̄p̄ nō
sit cōcedenda. quis h̄ appellatio ad
iacebat p̄ tempore p̄senterit nō si-
tu illo in quo ego comedebi. Opere
te enim omnes appellatioē p̄di-
cati simul p̄ eodem tempore adia-
cere. vt si dico ego fui comedēs po-
mī crudum p̄suis. oportet q: p̄
codē tempore ego esset comedēs
et comedens pomū et ipsius crudū
et p̄suis. Dico igitur q: non valit
iste ratio: quicquid emi comedī. et
ego emi roctundū. agitur comedi ro-
ctundū. sed posse p̄cludi ergo roctun-
dū comedī. vel etiā igitur comedī
illud quod fuit roctundū.

Id sentī sapientia dicitur q:
ipsum est vñp̄. nam vt dicit
fuit in reducendo p̄p̄bem de p̄re-
rito vel de futuro vel de possibili:
non oportet subiectū si sit appella-
tivus remanere in propria forme.
De hoc etiā q: viserius arguerat.
q: impossibile est alibi effigie

Concedo $\frac{1}{2}$ m suppōdem materialē tanti anno p̄terito. Debet resolu-
id est hec p̄positio album est n̄iḡz in istam: sortes fuit anno p̄terito
est impossibilis. sed ex hoc non se disputans. q̄ hoc totū fuit anno
quāt̄ q̄ hec sit falsa rel impossibi- p̄terito. est copula p̄pōns.

Dicitur q̄ album possibile est esse n̄iḡz.
quoniam ille p̄pōns valde diffe-
runt. nam r̄na est in sensu diuisio. et
alia in sensu p̄positio.

Dicitur q̄ est verū. nec valet

inductio. quia nō sit in suppositis

nisi p̄ presentibus: et debet cum

hoc fieri p̄ futuri p̄pōt amplia-

tōnem ad futura. Sed ex ista indu-

ctione bene sequitur: igitur nullus

qui est senex erit puer.

Dicitur q̄ quintū sophisma dico

q̄ videtur mihi esse distin-

guendum ad manifestiōem deter-

minatōnem veritatis. nam hec di-

cīo cras p̄t intelligi determinate

hoc verbum et i ratione temporis

cognoscit. rel hoc p̄dicariū cūtēs

Si igitur intelligatur determinatae

tempus verbi tunc p̄pō est vera: et

in reducendo ad p̄ponēm de p̄fici

a uerenda est illa dictio cras. si autē

ista dictio cras p̄struatur cuz h̄i cur-

rens: tunc sophisma est falso. q̄a

tunc oportet q̄ illud p̄dicatum

salvaretur in p̄pōda forma in redu-

ctione. Sic ergo de propria etate ser-

monis hec esset cōcēdenda: sortes

erit cras cūtēs. et hec negāda: sor-

tes erit cūtēs cras. Et dicendū

est q̄ hec sortes cūtēs cras: debet

resolvi in istam sortes erit cras cūtēs.

Et etiā ego credo q̄ ibi hoc

totū erit cras: sit copula. et iste solū

terminus cūtēs sit p̄dicatum.

Similiter dico de illa: sortes dispu-

tiū istam: sortes fuit anno p̄terito
disputans. et q̄ hoc totū fuit anno
p̄terito. est copula p̄pōns.

Dicitur sophisma dico q̄
implicat duo sophismata.
et videtur mihi q̄ sophismata sūe
concedenda. Et visus fuit in nota
bulbus quoniam modo sūr respōdendū
ad ratōnes oppositōnes. **C** Ad hoc
circa istud capitulum de appella-
tionib⁹ possunt moueri alii so-
phismata.

C Septimū sophisma est.

Ste canticū est pater tuus: p̄
batur. quia iste ē pater. et ē
tuus. ergo est pater tuus. similiter
demonstrato monacho nigro. ar-
guitur q̄ sit albus mōachus. quia
iste est albus. et ē mōachus. ergo
est mōachus albus. **E**t similiter
arguitur q̄ non est nigra mōach⁹
q̄ ipse nō est nigra immo albus. q̄if
ipse nō est nigra mōachus: p̄ locū
a toto in modo ad suam p̄tē. **D**ic
etiam arguere de pātre tuo q̄ ipse
non ē sūt pāter tuus. q̄ ipse nō ē
tuus: immo magis ecōuerso: tu es
sūs. igitur ipse non ē pāter tuus

C Octauum sophisma

Ibido sortis ē similitudo
etius ad platonēs p̄positio ca-
su q̄ sortes et plato sūt albi scđm
equales gradus albedinis. et q̄ nō
sunt similes sūm aliam qualitatē q̄
sūm albedinis. **D**einde enī pono q̄
sortes p̄tēs sūt albior. et plato n̄
mutetur. tunc probatur sophisma
q̄ sortes ē simili platonī secundū
similitudinem eius ad platonēs.
et non ē sibi simili nisi secundū

albedinem. ergo albedo est simili-
tudo eius ad platonem. ¶ Opposi-
ti arguntur: quia continua albedo
soxis sit intensius cum ipse continua
sit albius: et tamē similitudo eius
ad platonem non sit intensior immo re-
missior: quia continua soxas sit mi-
nus similitus platonis vel etiam dissi-
milia magis. ergo illa similitudo si
est illa albedo. Itē; nulla qualitas
est ad aliquid: cum ista similitudo
memoria distingua. sed albedo est quali-
tas et similitudo est ad aliquid ergo
et. ¶ Et arguitur sic. nulium absolu-
tum est respectuum. sed albedo est
quid absolutum et similitudo quid
respectuus ergo et c. Propter ista
sophismata est adhuc nocandum
de appellacionibus. q̄ termin⁹ ap-
pellatus appellat aliquatenus res
suam quādō sit solitaria subiectus
vel predictatum ppositione: et qui
coniungitur a iteri termino appel-
lativo. Si enim solitaria sumus ap-
pellari rem sua in tanq̄ adiacentes
rei pro qua supponit et non alien.¶
Sed sepe quando coniungitur als-
teri termino appellativo appellat
rem suam per modum adiacentis
et quod ille alter termin⁹ appellat
verbigraria si dico soxas est bonus
li bonus appellat bonitatem; soxas
Sed si dico soxas est bonus cleri-
cus vel verificator: tunc ille termi-
nus bonus appellat bonitatem sc̄i
enitie vel artis et non bonitatem sox-
as. ¶ Et terminus appellatus ali-
quādō ex primaria impone vel pri-
cipali impositus est ad appellādū
re suā sī aliquem modum appel-
landi quē retinet: si per se fiat sub-

iectū vel predictatum. Sed per ad-
ditionē trading ad aliū modū
appellādū sī exigentia terio p̄ ad-
tūctioā. verbigrā hoc p̄nomē tu⁹
sī p̄ncipalē significationē vel m̄
positionē appellat te tanq̄ rē cui⁹
illud p̄ quo supponit est possētio.
Sī cū dico tu⁹ pater tūc appellat
te tanq̄ illū cuius ē ille pāt̄ p̄ quo
supponit. Et sic suo mō sī dico tu⁹
dīs tu⁹ man⁹ et sic de aliis. Et
sic p̄ tales mutatioēs i modū appel-
landi nō v̄ p̄na et tūmis p̄dictio ad
ip̄os diutios. v̄l ex ip̄os dīs ad ip̄os
p̄dictioes. q̄ p̄fūgīs fallit a p̄z qd̄
ad simplici. q̄ valeret si nō mutaret
modi appellatioēs. v̄l p̄ h̄ solūt̄
manifesse p̄us dicia sophismata.

¶ Septimū sophisma dico q̄
nō v̄ p̄na. Ille canis ē pater
et tūus ḡ est pater tu⁹. q̄ mutat
appellatio batus termini tu⁹ sicut
dicū est. Nec enī v̄z ista / ille est al-
bus et ē monachus ergo est monas-
chus albus. q̄ pālo albus appellat
albedine sui corpia. et postea ap-
pellat albedine bicūs monachūs.
Et p̄pter idē nō v̄z ista p̄na / mona-
chus nō ē niger ergo non est niger
monachus. Nec v̄z p̄pter idē ista
de patre tūus p̄ne non est tūus: ergo
non est pater tu⁹. Nec enī valeret
p̄pter idē tu es albus sī dētes: ḡ
tu es albus. Similiter tu es bonuus la-
tro ergo tu es bonus: et sic de aliis.

¶ Octauū sophisma dicit q̄
est verū. Id rōtem in opposi-
tum p̄t responderi per p̄dictio co-
cedendo q̄ patine albedo fera sit
intensior. Sed cūdictis q̄ fidea
soxas nō sit intensior sed remissio-

Ego nego. sed nō sit similitudo in-
tenſioꝝ qꝫ mūral appellatio butus
termīn̄ intenſioꝝ. Cum eſt ego di-
co. similitudo sit intenſioꝝ. hoc p̄di-
carū intenſioꝝ non appellat n̄ ſi in-
tenſione ſeu argumentatione etiā
pꝫ quo ſupponit ſimilitudo. ſaliz
albedinoꝝ. Sed cum dico intenſioꝝ
ſit similitudo. tunc intenſioꝝ appelle-
ta qꝫ relatiꝝ fit malor p̄uenientia
illarꝫ pꝫ quadratis admittit. Sed alij
nō attendentes ſic ad logical dicit
norabilitet qꝫ nec albedo inteditur
nec ſimilitudo remittitur. ſed reꝫ ē
qꝫ inteditur albi. id eſt qꝫ fit inten-
ſioꝝ albi. et remittitur ſimile. id eſt
ſi minus ſimile. Et tunc ſi arguat
ſic. ſortes ſi me enſius albus et non
intenſius ſit. nō p̄dꝫcti n̄ ſi qꝫ
aliquid qꝫ fit intenſioꝝ albi nō ſit inten-
ſioꝝ ſimile qꝫ non eſt ſophifma.
Ad alia obiectionē dico qꝫ ſubstan-
tie et qualitates bene ſunt ad aliquid
ſimiles vel diſſimiles. qꝫ ſortes eſt ad
aliquid ſimiles vel diſſimiles immo-
ad multa. et albi eſt eriz et aliquid
albi et ſimile. et ad nigri diſſimile.
et ſimili albedo eſt ad ſetpaz eadē
et ad aliquid diuerſa. Sed dico qꝫ ter-
mini de uno predicatorio non ſunt de
altro predicatorio. Eſt ad iſti ſenſum
materialē intelligitur qꝫ nulla qua-
titas eſt ſubſtantia vel quantritas vel
ad aliquid. Et tra enī ſcedo qꝫ ter-
minus abſolutus non eſt respectu
id iſti termini albedo et ſimilitudo
bi dicit. ſi tñ ſupponit pꝫ eadē re-

¶ Ad huc alle ſunt diſſicultates 8
q̄biſda mōis appellatio n̄. pꝫ qꝫ
ponit alia ſophifmata et enī non
ſophifma p̄tineſ ad hoc capitulū

¶ Et eſt illud ſophifma.

Si cognoscis veniente tempo
no calū qꝫ patrē tuū videt
a longe ventre ita qꝫ tu nescias vñ
cerere an ſit patrū an ſit alī tunc
probatur ſic. quia bene cognoscis
patrē tuū. et filie ē veniens. ergo tu
cognoscis veniente. Item tu cog-
noscis illū qui a te cognoscitur ſed
veniens a te cognoscit. ergo tu cog-
noscis veniente. Probabo minorem
quia patrē tuū a te cognoscitur et
filie patrē tuū eſt veniens. ergo ve-
niens cognoscitur a te. ¶ Oppoſiti
arguitur. quia illū cognoscis: de
quō ſi querat a te quia eſt tu vere
dices nescio. ſed de illo veniente tu
hoc dices. ergo rc.

¶ Decimus ſophifma.

Si ſciſ denarios i burſa mea
eſſe pares. probatur. qꝫ tu ſciſ
omneꝫ binariſ ſciſ pares. et ſic tu
ſciſ omnia duo eſſe pares. ſed deſ-
narii in burſa mea ſunt duo. ergo
ſciſ illios eſſe pares. Oppoſiti ar-
guit. poſito qꝫ tu credas qꝫ i burſa
mea nō ſit n̄ ſi vñus denarius eſt ſic
tu credas in burſa mea non eſſe de-
narios pares. ¶ Sic arguitur ſic. tu
necis illud cauſa oppoſitorū tu cre-
dit: quia opinioneſ ſeu credulitateſ
oppoſitorū ſciſ contradictorioꝫ
vel p̄teritorū non poſſunt eſſe ſimil-
i in eodem intellectu. quia ſunt con-
trarie. ut dicitur in quarto merba
p̄bliciſ ſed hec ſunt oppoſita: de-
narii in burſa mea non ſunt pares
et ipſi ſunt pares et tu credit qꝫ non
ſunt pares. ergo tu nescis ipſos eſt
pares. et ſic ſophifma falſum.

¶ Undeclim. ſophifma.

Et credo te esse a finis. Pro-
batur. quia quicquid credit
patrem suum esse a fini. si credit
esse filium a fini. et per ipsum a finis.
Si tu credis patrem tuum esse a finum.
Probo: postro casu qd pater tuus
sit vestitus pellic a fini et de longe vi-
deas eum a moulante super pedes
et manus. in qd tu credes qd hic sit
a fini. tunc arguitur per solum
expositum hoc tu credis et a fini
et hoc est pater tuus. ergo patrem
tuum creditis esse a fini. Oppositi
arguitur. quia tu non creditis immo
tu scis oppositum scz qd tu non es
a finis.

Duodecimti sophismi
Ores apparet esse aliud qd
ipse est. Probatur per casu
predictu. scz qd ille pater sic induit
pellie a fini sit fore et sic adhuc so-
tes apparet esse a finis et ipse non
est aliud sed aliud qd homo. ergo ap-
paret esse aliud qd est. Et sic omnis
a finis est aliud qd fore. sed soles
apparet esse a finis. ergo apparet
esse aliud qd ipse est. Et sic. soles
apparet esse a finis quod ipse non
est sed aliud. ergo rc. phe vides et
nota. a finis pater: quia apparet esse
a finis et hoc ipse non est. Et hinc
confirmatur. quia posito qd appa-
ret esse a finis et non habebas alias
apparentiam: tunc fitur apparet
tibi esse aliud: qd apparet esse a fini
et non apparet tibi aliud qd a finis
per casum qd tamen non est. quare
apparet esse aliud qd ipse non est. et
per phe apparet esse aliud qd ipse est.
Oppositi arguitur. quia de qua
libet re mundi nulli ostendit ego tu-

dico qd ipse est aliud quod ipse est.
ergo non qd ipse est aliud qd ipse est
quia talia effene iudicata conteraria
que non possum simul stare in eodem
intellectu. Hinc hoc verbum est: Num
adiacens potest resoluti in est et ene
sicut currit in est currente. Alter non
possent possenti tales proprie. homo
currit: homo est. ergo si aliquid ap-
paret esse aliud qd est: sequitur qd
ipsum apparet esse ens aliud qd est
ens. et sic apparet esse aliud ab ente
quod est impossibile. Ita sequitur
soles possibile est currere. ergo hec
est possibilis. soles currit. ergo pa-
ri ratione sequitur: soles apparet
esse aliud qd est. ergo hec est appa-
ren. soles est aliud qd est. quod est
impossibile. Propter ista sophis-
mata Scientiam est. qd ista verba
intelligo cognoscere factio et batuismo
di. de quibus post dicemus. et par-
ticipis et nomina inde descendenta
in intelligib; cognoscere. intellectio
cognitio et factio in terminis cui
quibus construuntur quoddam modos
speciales appellab; . Nam quia
candide rem possum cognoscere sum
multas diversas rationes. et nisi rei
sum diversas rationes diversa nole
imponere ad significandum cum
ideo talia verba faciunt terminos
cum quibus construuntur appellare
rationes secundum quas imponita sunt
nomina ad significandum. et non so-
lum res cognitas ad extra sicut fa-
ctio et alia rebus. Alter remen a par-
te ante et a parte post. nam a parte
post illi termini appellant dierit
nare et precise suas rationes proprias
sed a parte ante appellant cas in-

differentia sub divisione ad alias rationes quibus res significari posse sunt significari intelligi. Propter quod ista propositione non est vera cognosco ventem, propterea quod nisi cognoscam cum secundum eam rationem secundum quam dicitur ventus licet cognoscere bene secundum alias rationes, et sic non sequitur cognosco fortes est ventens, ergo cognosco ventem. quod cognoscam illum secundum rationem quam dicitur fortes, non tamen cognosco ipsum secundum rationem quam dicitur ventens. sed a parte subiecti bene sequitur, secundum cognosco et fortes est ventens, ergo ventente cognosco. Unde etiam sic dicimus: quod visus cognoscit et iudicat albus; sed non dulce. licet sit idem album et dulce, sed tamen dulce iudicat et cognoscit, ut patet per illogismus expositorum. Nam hoc album iudicatur, et ipsis est dulce, igitur dulce iudicatur. Non ergo sequitur ventem cognosco, ergo cognosco ventem extimo est possibile quod ignoro vententes. Sed bene sequitur: cognosco ventem: ergo ventem cognosco. sicut enim in aliis appellacionibus non sequebatur albus esse ergo erit albus, sed bene ecdusio. erit album: ergo albus erit. Postea notandum est quod nomina imponimus ad significandum medianis rationibus quibus res intelligimur. id estiam studi verbis significo, tales faci appellantiones sicut intelligo vel cognosco: et ita etiam hoc verbum apparet. Et hec verba scio, opinor: puto, credo et cetera. Pro-

teres enim quia appetitus nostri sunt in nobis mediante cognoscere. Ideo sequitur quod similes appellaciones faciunt nobis ista verbis, scilicet volo, appero et desidero. Et adhuc etiam quia sub aliquibus conceptibus facimus nostras promissiones et obligaciones. sequitur quod etiam ista verba, debeo, promitto, obligo et cetera et alii termini ex ipsis descendentes faciant butusmodi appellations. Sed tamen notandum est quod differentia est inter ista verba intelligi / cognosco / et butusmodi et una parte, et ista verba, scio, credo et butusmodi ex alia parte, quia secundum conceptus simplices et incompletos possumus res cognoscere, intelligere apprehendere, sed non contingit quod sciamus res: nisi secundum conceptus complexos vel credamus vel opinemur. ideo illa verba, scio, opinor, et cetera, faciunt appellare non solum secundum rationes simplices sed etiam complexas et ideo non est propria seu perfecta locutio quod ego scio vel opinor hominem aut lapidem: sed oportet dicere quod ego scio hominem esse animal, et opinor lapidem esse durum, vel conuersus hominem esse animal scio, et lapide esse durum opinor, vel per modum illusionis quod hominem scio esse animal, et lapidem opinor esse durum. Nos tamen admittimus illius modum loquendi quod de homine vel de lapide habemus scientiam qui non est verus nisi quia de eo habemus scientiam, quod est animal, aut risibilis aut durus et sic de aliis predicatis opinor: puto, credo et cetera. Pro-

quatur talia verba (vi dicitur: scio
isochalem habere tres angulos e-
quaes duob⁹ rectis) oportet si sit
ppositi⁹ vera q̄ ista scientia sit sūm-
itam, ppositōne; isochelles habet
tres angulos rc. Unde non sequit⁹
scio omnē triangulus habere tres
isochelles est triangulus. ergo scio
isochalem habere tres. Nec miru⁹
quia etiam non sequitur: necesse ē
omnē animal. bāncl-
lus est animal. ergo necesse est bā-
nclum esse animal. Et aristoteles
satis supficialiter loquitur de hoc
primo posteriori dicens: q̄ sciens
oēm triangulum habere tres quo-
dā modo scit isochalem vel figurā
in semicirculo descriptam habere
tres sed simpliciter nō scit. Nō enī
actu scit hoc nisi inducens minoae
sub maiore sciat q̄ isochelles ē tri-
angulus. sed scit hec in potestate p-
pinqa. qz non deest nisi inducere
illam minores sub illa maiore. La-
men illa dicta Aristotelis nō satis-
factunt argumentis. Quero enim
questōnem difficultem nō ponendo
in conclusione totum a parte post
sed ponendo subiectum dici a pre-
ante et predictari a parte post. Et er
bi gratia vnu⁹ sequatur: scio omne
b. esse a. ergo omne b. scio esse a. vel
etiam scio omnē triangulum ha-
bere tres. ergo oēm trianguli scio
habere tres. Et de hoc potest pro-
poni vnu⁹ sophisima cum palorib⁹
sophisimatisbus scilicet tredecim⁹
butus capituli.

C. Tredecim⁹ sophisima

Et liber sciens banc condu-
cionem. omnis triangulus be-

ber tres angulos equales duob⁹
rectis: omnis isochalem scit habere
tres angulos equales duobus re-
ctis. probatur quia omnis scens illa
conclusionē ipse de omni triangulo
habet scientias; hoc ego suppono.
et tamen de nullo triangulo habet
scientias nūl q̄ habet tres angulos
rc. pono enī q̄ de triangulis non
sciat alias conclusiones. ergo de
omni triangulo scit q̄ habet tres
angulos. igitur et cetera. et tunc illa
conclusio sit maior alterius filio-
g. snt. et subsumatur hec minor; q̄
omnis isochelles est triangulus. et
concludetur in primo modo. pāme
figure q̄ de omni isochele ipse scit
q̄ habet tres angulos. igitur rc. Et
hoc sigat idem sicut dicere q̄ oēm
isochalem scit habere tres. Et re-
uerter ad declarādū qd̄ supposui
scz q̄ quilibet scens banc cōclusi-
onem omnis triangulus habet tres.
ipse de omni triangulo habet scien-
tias. qz qui hoc negaret oportet
pari ratio dicere q̄ medicus de sa-
nitate vel egritudine nullaz habet
scientiam. nec naturalis habet scien-
tiam naturalem scientias; de celo et
mundo vel de generatione et corru-
ptione nō habet aliquas scientiam:
vel de animalib⁹ platis: Nec astro-
logus de celo et astris. et sic de alijs
que apparent omnino absurdā. er
go dīcedendū est sophisima. Oppo-
situz ergutur: posito q̄ de lōge vi-
deas figurā q̄ ē isochelles. h̄ credis
q̄ sit circulus. igitur illa isochalem
nescis habere tres angulos immo
credis q̄ nō habent angulos. igitur
nō omnē isochelē scis habere tres

Item sciendo q̄ oīa duo sunt p̄-
ria tu sc̄tres denarios in bursa m̄s
esse p̄ares sicut alios arguebatur
qđ est falsum: q̄ si queretur tibi en-
tū parcerū dices ego nescio. P̄ē
et bac ppōne sc̄ta omnis triāgu-
lus habet tres ad concludendū q̄
omnis yſocheles h̄y tres: requiriſ
ista m̄noꝝ ppō q̄ oīa yſocheles ē
triangulus. mō non optet q̄ ex scia-
matōis sine m̄noꝝ sc̄iat sc̄lo.
Igitur non oīa q̄ sc̄ta de omni trian-
gulo q̄ h̄y mes sc̄ta hoc de oīa yſo-
cheles. C̄ta difficultas videtur si hoc
verū sequatur sc̄lo oīm trian-
gulum habere tres ergo de oīa trian-
gulo habeo sc̄iam sc̄z q̄ b̄at̄ tres.
Ende p̄: optet banc difficultatem
dixerunt quidam q̄ de solis cōdi-
ficiōibus demonstratis habemus
scientiam et non de rebus aliis: vi-
nec d̄ la p̄ditib⁹/animalib⁹/ e sic
de aliis. Alii dicunt q̄ non de om-
ni triangulo habeo scientiam: sed
ego habeo scientiam de omni trian-
gulo. ad quod non sequitur de yſo-
chele: quia mutatur ratio appella-
ta a parte post. Sed videtur hec
responſo dura valde: quia seque-
retur q̄ de nullo triangulo habere
scientiam: quia qua ratione de ali-
quo eadem ratione de omni. Ideo
de omni vel nullo. Et tunc etiam
pari ratione sequeretur q̄ licet ha-
berem scientiam de deo/de celo/de
animalib⁹/de sanitate vel egritu-
dine: tamē de celo nullam habe-
rem scientiam: nec de deo nec de a-
nimālib⁹: nec medicis de sanita-
te vel egritudine haberet scientiam.
Et hoc apparet durum concedere

et tamē illa opinio babebat appa-
rentiam: quia ex modali composta
ta non videtur sequi dūlīs. Herbi
gratia non sequitur necesse ē oīm
astrum esse animal: ita omnem
astrum necesse est esse animal. q̄a
Aristoteles concederet primam et
negaret secundam: eo q̄ omnis sil-
lus potest non ē: et per consequē
non esse animal.

Item non sequitur/possibile est
omne ens ē deum ergo omne ens
possibile est ē deum. q̄ patim̄ ē ve-
ra. Sic enim erat ante mundi crea-
tionem. et sic ē si deus ēm̄bilaret
omnē creaturam. et tamē secunda
ē falso: quia creaturam nō possi-
ble est ē deum. Igitur similiter vi-
detur q̄ non debeat sequi/ sc̄lo om-
ne b. et ē a. ergo omne b. sc̄lo ē a. vi-
etiam sc̄lo omnem triangulum ha-
bere tres: ergo omnem triangulum
sc̄lo habere tres. Sed potest dici q̄
non est simile de omnibus sp̄eb⁹
modalium. licet enim nō sequatur
in omnibus item nichil prohibet
sequi in aliquibus. Herbi gratia se-
quitur: verum ē omne b. et ē a. ergo
omne b. verum est ē a. Ideo vide-
tur adhuc probabile q̄ sequi/ sc̄lo
oīm triangulum habere tres: ergo
de omni figura triāgula n̄ sc̄lo q̄ h̄y
tres. vel etiam ergo omnem triangu-
lum sc̄lo habere tres.

Et h̄z tunc responderet ad radex
in oppositum. Ad primam dico
q̄ de eadē re possem dubitare s̄m
vnām propositionē et habere vere
sc̄iam s̄m aliā cōclūsionē. vi de q̄a
orū elementis sc̄lovere q̄ s̄lī corrup-
tū: et dubito an remaneat i m̄rio

Ita etiam si video mulam quā pū
to esse equam p̄gnant; tunc de
istu bestia babeo veram scientiam
q̄ ipsa est sterita; q̄ ista m̄ ppōne
scram a me omnis mula ē sterilis.
Et cum hoc de ipsa babeo falsam
credulitatem s̄m istam ppōnem;
bestia ē p̄gnans. **E**t ita ex i
de isto isochele babeo veram scien
tiam q̄ baber tres angulos s̄m illa
ppōnem: omnia triangulas habet
rectas; cum hoc de eo babebā
falsam existimatōnem sc̄m hanc
ppōnem: hec figura ē circulus.
Ad aliam p̄similiter dico q̄ de
narios in bursa sc̄io esse partes: no
tamen s̄m istam ppōnem denarii
in bursa mea s̄nt partes. s̄i s̄m ista
omnia duo sunt partes.

C Ad aliam cōsimiliter dico q̄ se
quitur: si sc̄io oēz triangulū babere
tres: q̄ ego q̄ hoc omniē isochelem
sc̄io habere tres. sed non sequitur
q̄ sc̄io oēm isochelem habere tres.

C Decimiquāntū sophisima.

Ques astrologus sc̄it aliq
altra esse lupa emispheri
nostrū probatur. q̄ astrologus bo
nos cutusmodi ponit sc̄it:
q̄ quodlibz emispheri ē medias
celi p̄tēns multitudinem astro
ergo ipse facilius p̄cludit q̄ multa
sunt astra lupa nostrū emispherius.

C Oppositum arguitur posendo

caſu: q̄ ille soxē sit in carcere ob
scuro: ita q̄ nesciat an sit dies vel
nox. et ita nescit que pars celī ē su
pra emispheri nostrū. Tunc arguit
sic: si soxē sc̄it aliquis altra esse fu
stra emispheri nostrū: sc̄itur q̄ ipse
de aliquibus astris bebat sc̄ientiā

q̄ sunt lupa emispheri nostrū. q̄
est falso ergo et abs. **F**alsitas cō
sequens p̄batur. q̄ non sc̄it solē
esse supra nostrū emispheri: ino de
bitat an sit supra vel infra vi positi
tum ē in casu. et sic de luna. vel nō
sc̄it q̄ sit supra: nec ē sterilis arteria
nec de sterilabre. et sic de aliis. ergo
de nullis sc̄it q̄ sunt supra emispheri
nostrū. et hoc contradicit illi p̄fisi
ergo siud p̄fis est falsum. **E**t un
p̄batur p̄fis q̄ hoc q̄ i uno pdictio
sophisimare dicebatur sc̄is quod se
quitur: sc̄io omne b. esse a. ergo oē
b. sc̄io eē a. sequitur ita sequitur. sc̄io
aliquid b. esse a. ergo aliquid b.
sc̄io esse a. **S**icutur similiter si sc̄io a
liqua estre esse lupa nostrū emispheri
num: sequitur q̄ de aliquibus sc̄io
q̄ sunt supra. cc. **P**rem vel de oīb
astris sc̄it q̄ sunt supra vel ē nullis
q̄ nō magis sc̄it de istis q̄ de aliis
tūmo de omnibus eque dubitare.
Sed non potest dici q̄ de omnibz
tēs sc̄it q̄ sunt supra: quia tēs sc̄it
falso impossibile. ergo de nullis
sc̄it q̄ sunt supra. **E**t ex hoc videtur
sequi q̄ non sc̄it: istam p̄dictionem
sc̄is q̄ aliqua altra sunt supra emis
pherum nostrū. vel oportet dicere q̄
p̄ scientiā p̄dictionē naturalibz vel
medicinalibz nullam de rebus ad
extra naturalibz aut medicinalibz
babentur sc̄ientias: quod dicere
potius reputabatur esse datum.

C Ad hoc sophisima dicit ad p̄ce
dens videtur mebi esse dicendū: q̄

tota eius difficultas cōsistit in hoc

vix sequitur: sc̄io aliquod astrum

esse lupa emispheri nostrū. ergo eē

liqua aīp̄fis sc̄io esse lupa emispheri

nost^r. Et est simile dicere de aliis que pars est vera: ut sequatur b^tus p^radictio alterius p^ret esse vera: ergo b^tus p^radictio alteram partem scio esse veram; vel etiam de altera parte b^tus cōm^ddictio habeo scientia q^z est vera. Et p^ratas q^z sit bona p^ria. et sic concederetur sophisma. scilicet q^z soles sunt aliquae astra esse supra nos trus emispertum. et q^z etiam aliquae astra sunt ipse sole esse supra nos trus emispertum. Et similiter q^z illius p^radictionis scio alteram partem esse veram; et q^z alteram partem p^radictionis ipse scio esse veram. Et tunc responde^r ad rationes in oppositior^z per quas argueretur q^z soles nullum astru sunt esse supra nos trus emispertum et q^z neutra in parte illius p^radictionis scio esse veram: quia nec solem scio esse supra terram neclunam. et sic de aliis. Ego nego inductionem. Imo illa astra que sunt supra terram ipse scio esse supra terram. Eterdi gratia q^z stelle arietis sunt supra terram: ipse de illis scio q^z sunt supra terram. et hoc non scio s^m istam p^rpositiōnēz stelle arietis sunt supra terram: sed hoc scio s^m istam p^rpositiōnēz: ali que stelle sunt supra terram. Similiter alteram partem illius contradictionis scio esse veram: et aliam scio esse falsam. Et si affirmativa est vera et negativa falsa. tunc affirmativa scio esse veram: et negativa falsam. Sed non s^m istam p^rpositiōnēz affirmativa est vera et negativa falsa. tunc dabo de illia. sed s^m istam p^rpositiōnēz est vera et falsa. Id est alioz contra dictio posita de qua scio que pars est vera: ut sequatur b^tus p^radictio alterius p^ret esse vera: ergo b^tus p^radictio alteram partem scio esse veram; vel etiam de altera parte b^tus cōm^ddictio habeo scientia q^z est vera. Et si queratur vero de sole ipse scio q^z sit supra. Diccam q^z sic si sol est supra. sed si non nou ideo cōcedo q^z de sole sciat q^z est supra. nesci de sole an sit supra.

¶ Deinde erit soluenda sunt alia sophismata ex dictis dudu*m* non est non soluta.
¶ Illud sophisma quod fuit non^m b^tus capitulū: dico q^z in casu posito sophisma est verum scilicet tu cognoscis ventrem tuū cōgnoscis scđm rationem tuū quam dicitur ventens: cum vides cum ventre. Et quādō arguitur h. quia si querarur a te quis ē ille: tu dices nescio. Dico q^z ego b^t sciam respondere q^z ille est aliquid. q^z ille est substantia. vel etiam forte ē animal et homos: sed nescio bene respōdere an sit forte vel platorquis ad cognoscere cum scđm illam p^rpositiōnēz: hoc est forte. vel hoc ē p^rter meus. H^r ego scio bene dicere hoc est ventens: quia ei cognoscit scđm istam p^rpositiōnēz. hoc est ventens. ¶ Sed iterum ponat casus: q^z ille ventens et non vides eoz ventre. nec aliquid cōsideres de aduentu eius. utrum tigritur tu cognoscas ventensem. Dico q^z non licet venientem cognoscere: Nec valzargus p^rpositōm una pars p^radictionis pautē tuum

et quia muratio est ratio appellata a parte post. Sed tunc alia ratio posse fieri difficultas. ut cognoscis illum qui a te cognosciatur. sed venies a te cognosciatur. igitur tu cognoscis venientem. Ego concedo maiorum et minorum. et nego consequentiam. Debet enim inferri: ergo venientem cognoscis. vel debet inferri ergo tu cognoscis illum qui est veniens. ¶ Unde nota quod ista via pponit scilicet: tu cognoscis illum qui est veniens: est ypotethica. ideo hoc verbum cognosco quod est in prima categorica non operatur appellatio in ipsius illius termini veniens qui est in secunda categorica: ita quod non cogit ipsum ad appellandum precise suam rationem. Sicut ego dicere quod hec est vera: antichristus predicabit. et tamen hec est falsa: antichristus est qui predicabit. quia in prima quod erat categorica illud verbum predicatur super antichristus faciendo ipsum supponere pro futuro. In secunda autem que est ypotethica non operatur super eum. quia est in alta categorica.

¶ Secundus sophisma respondens quod sophisma est falsum. nam tu nescis denarios in bursa mea esse parres/ nam concedo quod denarios in bursa mea fas esse parres propter pponere a te sciam quod omnia duo sunt paria. nec valer argumentum ad conclusionem quod tu fas denarios esse parres: quia mutatur appellatio a parte post. Et dico quod iste non repugnat (sed sunt

finali) venientios denarios scilicet parres et eos credo esse imparres. quod hec sciencia et hec credulitas sive diversas proprieates. sed hinc repugnat: scilicet istos denarios esse parres et credo eos denarios non esse parres. Et diceretur post de hoc

¶ Undecimus sophisma possim negare ipsum. Et ad istam motorem qualcumque credit patrem suum ecce. ego possim negare tamen in populo non nocet concedere eam. et nego istam minorum tu credas patrem tuum esse astinum.

¶ Unde probacionem: ego concedo casum. et concedo totum illogismum expositorum. ideo concedo quod patrem meum credo esse astinum. sed non sequitur: ergo credo patrem meum esse astinum. quia patrem credebam esse astinum. sed non secundum hanc positionem: pater meus est astinus: sed secundum istam/boc est astinus.

¶ duodecimus sophisma: Dico quod ipsum est falsum. Et nota quod hec est falsa. Sores appetere esse aliud quod ipse non est. quia si appetere esse aliquid estiam ipse est aliud. Sed ego bene concederem tibi: Sores aliud a appetere esse quod ipse non est. Et similiter sores appetere aliud quod ipse est. Et similiter concedo quod Sores nihil appetere est astinus: quod ipse non est sed aliud. Tunc igitur quando arguitur. sic: Sores appetere esse astinus: et illud ipse non est sed aliud. Igitur appetere esse aliud quod ipse est. Concedo antecedens et nego consequentiam. quia rationes

appellate mutantur a parte post.
et si men etias cum hoc ratio ma-
teratur sicut antecedentia. Si eni dico
apparet esse alius et non est illud
sed aliud. sensus est quod non est alius
sed aliud ab alio. Sed si dico ap-
paret esse aliquid et non est illud sed
aliud. sensus est quod non est aliquid sed
aliud ab aliquo quod est falsum. Si
ideo modo de secundo argumento
concedo permissas: et nego affirmam.
¶ Sed ad tertium argumentum nego
istam Bozes apparet esse aliquid
quod ipse non est sed aliud. Ad pro-
batonem dico quod illa pista non valeret
apparet esse alius quod ipse non est
igitur apparet esse aliquid quod ipse
non est. Sed vix quando dicitur
pono quod apparet tibi esse alius:
et quod nullam habeas alias apparen-
tias. Dico quod casus est impossibilis
quia illa apparentia est completa
Idcirco includit in complexas appa-
rentias quantusque libet est alia ab
illa. Sed concedo quod nullam habeas
apparentiam alias que non requirat
ad esse illius. Sed quando dicitur
vix hoc apparet esse tibi aliquid
Dico forte quod hec est neganda cum ca-
sum possum. quod iam est alta appa-
rentia. et cum alia propria. alia enim
est propria quod hoc est alius: et quod hoc
est aliquid. et potest esse apparentia
utriusque apparentia alicuius. Et
non est dubius quod hoc potest apparet
aliquid sine hoc quod apparet esse alius.
Si forte etiam quod hoc potest esse
economus. si conceperit in seipso
absolutum a suppositione quo non est nisi
disputandus. immo supposito quod
Bozes apparet tibi esse alius: et

esse aliquid: namen quando vix
dicitur quod non apparet tibi esse al-
iquid aliud quam alius. Ego concedo
quod non sequitur ex dictis apparet
tibi quod iesus apparet tibi sum tibi
propositum. videlicet hoc est al-
iquid aliud quam alius. Sed ex hoc non
sequitur quod apparet tibi esse aliquid
quod ipse non est. omnes autem tales
pistae sunt false. quia mutantur per
dicata et ratiocines appellate a parte
post. Sed non obstantibus omnibus
predicatis adhuc restat alia dispu-
tatio. Vix hec est possibilis aliquid
apparet tibi esse aliquid quod ipsum
non est exiguis enim cum predictis hoc
non est possibile de his que sunt sive
ponebatur esse. si probabile est quod hoc
sit possibile de his que non sunt. po-
nendo casum quod equus meus be-
nelliis est mortuus: adhuc quod species
eius reseruari in sanctaria meatu ipse
potest miseri apparet vel quod rememo-
rari tam vel in somno. etiam quod mo-
dum presentis: et ille brancillus ap-
paret tibi esse aliquid. et ratiocine illud
ipse non est quia ipse nihil est. Et ex hoc
sequitur propositum. scilicet quod si appa-
ret tibi esse aliquid quod ipse non
est. et videtur tibi quod ista propositio
brancillus apparet tibi esse aliquid
quod ipse non est. sed distingui que
potest esse una ypothesi vel illa
brancillus apparet tibi esse aliquid
et illud ipse non est. et est propositio vera
Alio modo potest intelligi quod sit una
propositio categoricalis quod hoc co-
tum aliquid quod ipse non est: pene
reducit unum predicatum ypothesi
et tunc esset sensus: quod brancillus ap-
paret cum istam propositio est com-

pletionez. bannellus est aliquid qd
ipse nō est et hoc est falso et ipso
bile. Et si tu dixis qd istoy sentium
est magis de ppteritate sermonis.
Ego dicam qd refert quod ppositio
vocalis pferat et quod ppō scipta
scribatur. Nam si cū pauis pferat
et si cū puncto scribatur inter hāc
ppositōnē bannellus apparet tibi
est aliquid et illud residuum qd ipse
non est ita ppositio manifeste est
ypothetica: qd tunc significatur qd
hoc iorum simul quod ipse non est
non sit unum predicari. Sed si co
tinue sine pauis aut pucto pferat
aut scribatur videretur magis de p
pterate sermonis vel scripture qd
illa sit carthaginica ppositio. Hinde
sepe in ppōnibus est ratio differen
tia sī m̄ quam si nō pcpitatur diffi
cilio cōmītrintur fallacia ppositōis
aut divisionis. Adhuc vītimo
circa statim materias ponitur quin
decimā lopbifima quod est mules
difficile videri.

Quindecimā lopbifima.

Edeo tibi equū: vt similiter
istud/ debeo tibi denarium.
Et pono casū qd p bono fuitio qd
fecisti mihi: pmissum tibi vni bo
num equū. Et obligauerim me co
ram iudice cōperenti ad soluendū
tibi vnu bonū equū. tunc igitur ap
parz manifeste lopbifima. qd cōmu
niter dicitur qd omne pmissū cadit
in suoz debitum. Et qd hoc debeo
donec soluerim illud ad quod sol
uēdū obligauit me licet obligarē
coram iudice tu posses agere ptra
me iuste ad finē vt soluā tibi equū
quod nō posses si nō deberem tibi

et sīl pono qd ego emi a te bisapli
puno denario/ tū soluā tibi sed qd qd
debeo tibi denarium. Et oppolū et
guitur difficulter casibus pderis
concessis. qd nūl debeo tibi. ergo
nec debeo tibi equū nec denarium
Consequetela videntur de se nota.
Et si corā iudice tu recognoscē
res me nūl debere studēt studē
care me cā absolūtū a debito. Et
ego declaro ahs. qd nūl equū non
tibi debeo qd morellum. nec ilius.
Igitur nullū equū debeo tibi. et per
pñis nūl debeo tibi. qd non pmissi
stud qd equū. Sed restat duo
pbare. Pm̄no nūl pñis. sc̄z istum
equū sc̄z morellū nō debeo tibi. Igitur
nullū equū debeo tibi. Et sc̄o qd
pbare ahs huius pñie. peabo ergo
pñis. qd nō magis debeo
morellū qd fauelli. qd nō magis p
missi istū qd ahs. et eque possem fa
ciliacere de uno sicut de alio. ergo
sequitur si morellū nō debeo tibi:
tis nec fauelli par rōne et sic de
alios equū. Igitur nullū equū debeo
tibi. et sic parer illa pñia. Sed tunc
ego pbo ahs quia sicut vleebatur
pñis: nō magis debeo tibi morellū
qd fauelli. Igitur vel ambos debeo
tibi vel neutrum. si neutrum debeo ppo
stum. sc̄z qd morellū nō debeo tibi
Sed nō pōe dicit qd ambos debes;
qd nō pmissi nūl vnu. Ideo non deb
eo nūl vnu. et si sequitur si debet
vnu qd ego debesim duos. Itē tū
bi possem nre obligare tibi in uno
equo vel in uno florenzo si nec ha
beo acru equū vel florenz sicut R
me iuste ad finē vt soluā tibi equū
haberē. qd sum potē ad babendū
ante terminū soluōnē affiguntur:

pono ergo casum q; ego non habeo aliquem equi p̄mitto tibi equum soluere infra pascha. et ad hoc me obligo. sicut in illo casu ego arguo sic vi patius. q; n̄ debeo. vñ quia equus regis non debeo tibi; q; nec illum p̄missi nec ad illum soluēdū me obligau. et sic etiā equi pape non debeo tibi nec equum pape. et sic de aliis. pari ratioē igitur nullū equi debeo tibi. et tamen n̄ habili aliquid debeo tibi nec p̄missi ergo nihil debeo. Itō lop̄tū ma apparet difficile. Nam o rāmē dico q; in casu posito ego deberem tibi equū. Et dubitatur verū deberem tibi morellum. Et dicendū est q; non. et q; etiam p̄mitendo tibi equum ego non p̄missi tibi morellum. q; si quis p̄misit dicebarur ista verba. p̄mitto debeo sicut ista verba cognosco vñ intelligo factū terminos sequentes appellare suas ratiōes. Ideo nō valit p̄sequentia mutando rōnem seu predictū a parte postīo nec apparet esse bona cōfēquentia descendendo de specie ad individualia line distributōne. Dicendum est iñ q; bene referi ponere equū a parte ante et a parte post. q; predicta vñ apparet appellatōne ratiōne confundunt quodāmodo terminos sequentes se tra q; nō possit fieri desclusus ad singulārē per p̄positō dislunctiūam. Terci gratia non se queritur debeo tibi equum igitur debeo tibi morellū. vel debeo tibi fauclū. et sic de aliis. quia quilibet eā p̄ est falsa. Sed a parte ante et a parte post īclusim non sic p̄fundit. Ideo licet descendere q; dislunctiūam. Ende

liber sit vere equum debeo tibi. q; vel morellum debeo tibi vel fauclū. et sic de aliis. Sed nūc p̄cessō fōrmā casūm predictū q; becū vera debeo tibi equū: eo q; p̄missi tibi equū et me obligau p̄fōrū sub talib⁹ vñ bī: p̄mitto tibi vñū bonū equū et recognosco tibi debēre vñū bonū equū. Dubitatio est magna vñ becū becū vera equum debeo tibi vñ bī: aliquis equū tibi debeo. vñ etiam vñū equū tibi debeo. et hoc est dubitare vñ sequit debeo tibi equū: ergo equum tibi debeo. Et ad soluēdū istam distinctionem ego suppono q; ī bac p̄pōe equū tibi debeo et q; ista dicitur equū non p̄fundit sed supponit determinate. quia nulla certa p̄fōrū iōnta precedit ipm. Similiter ego suppono q; non apparet determinate et precise rōnē fm quas temporentur hoc nōmē equus q; nō possit post illud verbum debeo sed ante. Ideo illud verbum nō operat ī ipsum talē appellatōne. Deinde etiam ego pono ac si si sine nec possint et plures equi q; bānelli⁹ mōrēs et fauclēs. ita q; si oporteat inducere inducō sit sufficiens de istis tribus. Idem enim est ī p̄positō si sicut si īfiniti essent vel possint esse. q; ī īfiniti essent ī inducō in trib⁹ vel ī duob⁹ esset sufficiens cum illa clausula et sic de singulis. Tāc istis suppositionis ego pono ista īclusionē q; si becū est vere equum tibi debeo. becū etiam dislunctiūam īclusim non sicut debeo vel bānelli⁹ tibi debeo. quis sic per dislunctiūam licet

descendere sub termino communis
supponere determinare. et non appellare
laute pacifice aliquam rationem. Sed
quidam p[ro]clido q[uod] si illa est vera: equi
tibi debeo. oportet vnam illas p[ro]p[ter]eas
esse veram: que tres sunt iste/ b[ea]n
dum tibi debeo/ faveillu[m] tibi de
beo. in omnem tibi debeo. q[uod] defini
citus ex his sequebatur. quod non po
test esse vera nisi aliqua eius pars
sit vera. Tertio p[ro]clido q[uod] il[le] aliqua
illa p[er] est vera: quilibet est vera: et si
aliqua illa p[er] est falsa: quibus illas p[er]
est falsa. cum non est maior ratio q[uod]
uno q[uod] de alio sum casum. ideo autem
est vera vel quibus est vera. 36
etiam quanto p[ro]cluditur q[uod] in casu p[er]
dictio sequitur: si equi debeo q[uod] omni
equi debeo. et si equi non debeo:
nullu[m] equi debeo. Secunde quinto
p[ro]clido q[uod] in casu dictio oportet vna
dicere p[er] universalitatem esse veram scilicet
q[uod] omnem equum tibi debeo vel q[uod] nullu[m]
equi debeo. Hoc probatur
quia iste sunt subcontrarie vel leges
habentes subcontraria p[er] se: et equi
debeo et equi non debeo. ideo non
potest ambo sibi esse false. q[uia] vna eorum
est vera. Et in quarta p[ro]clusione inven
tione precedente dictum est q[uod] ad
quamlibet illas p[er] sequitur sua vniuersali
tas ergo necesse est illa p[er] vniuersali
tatem vna esse veram. Et tunc restat
dubitatio que illas p[er] est vera scilicet vel
q[uod] omni equum tibi debeo vel nullum
equum tibi debeo. et circa hoc p[ro]clu
dendum est. 41 Sexta p[ro]clusio. q[uod] in
dictio eam sequitur nullu[m] equum tibi
debeo. ergo nihil tibi debeo. quia
nihil tibi p[ro]misisti nisi equum. et magis
videtur q[uod] debet et equum q[uod] p[ro]misisti

et nullu[m] aliquid debet; tunc
sequitur q[uod] nihil debet. ergo oportet
cedere q[uod] nihil tibi debet aut q[uod]
omni equum tibi debet. Hanc vide
du[m] illi que illas p[er] sunt vera. Et arguit
q[uod] hec sit vera omnem equum tibi
debet. quia officium illud debet q[uod]
solvendo facias et cetera ab
solutorum et debitorum sed illu[m] equum tibi
tradendo cisterne quiete: ergo patens
debet et sic de aliis pari ratione
ergo omnem equum tibi debet.
Item quicquid debet et dicit nihil se
debet et p[ro]p[ter]eas manifeste negat debet
rum. cuius negotio p[ro]cedit hoc ver
bum debere: sed inconveniens et in
fidele est debitor q[uod] ipse negat de
bet et ergo non est dicendum q[uod] ipse
nihil debet. Et si hoc non est dicit
dum: oportet p[ro]cedere aliam partem
scilicet q[uod] omni equum debet. ergo omnem
equum debet. Item in palioribus fo
rmatim repugnat inconveniens
dicere scilicet q[uod] aliquis facit triangulum
habere tres. et q[uod] nullu[m] triangulum
sicut habere trea. ergo inconveniens est
dicere q[uod] aliquis debet equum: et q[uod]
nullum equum debet. Item si credi
tor et coram iudice p[ro]sternet q[uod] ego ni
hil debet et sibi index absolveret
me. aliquid valde durum esset credi
tor q[uod] debet et absolveret et debito
fuerit solutio aliquis: ergo non est
dicendum q[uod] nihil debet. In opposi
tione arguitur: quia non absolvitur
debitores debito si non solvatur et illi
quod debet illos etiam solvunt ma
xime pertinet. ergo si omni equum
deberem non possem absolvere nullu[m]
equum solvendum q[uod] non est vero
ergo non omnem equum tibi debet.

Item si omnē equū tibi deberem: teneor. Item h̄ obtinens non posse
tunc equū regis deberem quod ē
falsum. q: ad illū solvendū nō me
obligauit. et iudex reparare te fa-
tuum si ppter rale pmissum tu pe-
teres a me equū regis. Itē in ista
pposū dēbeo tibi equū sile ter-
minus equū cōfunditur sine distri-
butōne. et in ista equū dēbeo equū
sia: determinante modo nulla ē bo-
na p̄ha a termino stante cōfuse tm̄
ad eundē stantes determinante. atq: i
ablatō p̄fundēre ut a lō diceatur
Item si sint p̄fulmes sint non. tm̄
dictum fuit q: ex non distribuendo nō
sequitur distributū. et tm̄ in ista dē-
beo tibi equū: nō est aliquid distribu-
tum. in ista vero oēm equū tibi
dēbeo est abiquid distribui. agitur
nō sequitur equū dēbeo i ḡl oēm
equū dēbeo. Item si omnē equū
tibi deberē tunc et morellū deberē
et fauelli. ergo duos deberem qd̄
est falsum. q: non nisi de uno facta
est obligatio. Scindū est q: aliqui
volentes statim evadere dicunt q: nō
est p̄pria locutio dēbeo tibi equū:
vel equū tibi dēbeo. sed recipiunt
hec locutio ad istū sensum: q: dē-
beo vel teneor tibi satisfacere q: ex
parte mei tu habeas vnum equū.
Et ideo ista pp̄d dēbeo tibi equū
vel equū tibi dēbeo. nec ē vera nec
falsa nū ad istū sensum. sed hec so-
lutio videtur m̄bi fugitiuere alij.
q: pluribus modis potest et satis-
facere. Itē yno mō satisfacere et
tradere morellū. alio mō esset tra-
dere fauelli. ideo egreditur dubi-
tatio vix ad omne satisfacere ego
teneor vel ad nullū satisfacere ego

teneor. Item h̄ obtinens non posse
videti. nec eclipsis interfici. tamē
iste sunt p̄grue s̄m grāmaticū cōs-
merā video. vel eclipiū interficio
Ideo oportet qualibet esse veram
vel falsam sicut p̄ponuntur igitur.
Similiter est de ista: dēbeo et quam-
licet nō esset possibile dēbere equū
Et ideo alij p̄cedunt istam. dēbeo
equū vel dēbeo aliquid. et negant
istam/equū dēbeo vel aliquid dē-
beo. ppter rōes facias. sed magis
videtur esse dicēdū oēm equū tibi
dēbeo. q: si appars̄ m̄bi q: possent
satisfacere nū tradēdo illud quod
dēbeo. et tm̄ satisfacerem tradendo
morellū. igitur vel brunellū vt
saltē morellū dēbebam. et tra de-
fauello. Sed nō credo q: hec sū cō-
cedenda: dēbebā morellū vel etiā
omnē equū. q: nō s̄m talē rōne sa-
cris fuit obligatio. et tm̄ hec signifi-
cant p̄p̄d̄ iste ppter appellatōs
rōntis a parte post. Et rōnes m̄
oppositū. Ed p̄lmā nego q: ope-
rat me solvere orīne qd̄ ego dēbeo
sed sufficit q: ego solvē aliquid vt
aliqua tm̄ cui vel quibus cōveniat
termin⁹ s̄m quē facta fuit obliga-
tio. vt si dēbeo quinq: solidos: nō
sufficit solu⁹ quatuor solidos sol-
vare. quia illi nō sunt quinq: solidi
licet sū partes quinq: solidorum.
Ed alia; dico q: equū regis dēbeo
et ad equū regis solvere me obliga-
ui. ideo si illū emerē vel q: daretur
m̄bi et solvarem ego esset ab ōku-
tus. sed nec dēbeo equū regis nec
me obligauit ad solvendū equū re-
giem nec tu potes petere equū regis
ut s̄l sub aliqua disfuncione ad alios

quia illum non possit nobis esse ratione quam dicitur equus regis. sed sum inter determinata et fusam ratione huius termini equus. Id altam dico quod non est ibi talis confusio sicut esset quod distributionem termini pcedentis sed sic est confusio: quod non potest de se dividere sub tertio a parte post. immo nec sic mutare terminus perpter hoc quod appellat suam rationem. in contingit ipsum mutare a parte ante. Ideo ex sic confusio a parte post potest qui non confusum a parte ante. Is non sit ies de confusione per distributionem. Id altam dico quod aliquis ex termino non distributo sequitur ipse distributus gratia materie. et eo quod non est maioratio de uno quod de alteri sequitur aliquis homo est. ergo omnis homo est. et si dico b. currit. sequitur quod si b. per aliquo supponit quod b. per omni b supponit. tamen non sequitur quod supponit per omni b. quod hoc significaret quod supponeret distributionem quod hoc verbum supponit facit terminos appellare suam rationem. Id altius dico quod non debeo duos. sed duos debeo. non capiendo duos collectivus sed distributus id est quilibet illos duos.

¶ Quintum capitulum.

¶ Quintum capituli erit de ampliationibus et restrictionibus de quibus supponenda sunt hec que dicta sunt in summulis in capitulo de suppositionibus. Et nunc circa hoc formentur aliqua facilita sophismata.

¶ Tertium sophisma.

¶ Liquido equo non est. Probaruntque nullum corruptum est. sed aliquis equus est corruptus. ergo aliquis equus si est. Modus arguendi est bonus et formalis. quod in quanto modo prima figura. major est vera. quia corruptio est materia de esse ad non esse. quia corruptum non reveratur idem in numero ut patet in secundo de generatione. Etiam patet quia omnis equus qui moritur moriendo corruptitur. cum eius forma sit educta de potentia materiali multi equi moribantur et sunt mortui. et ergo non solum aliquis equus corruptus est immo multi. Similiter de generandis quod nulli generandi est. et aliquis equus est generandus. scilicet qui creas generabitur. igitur.

¶ Oppositum ergitur quod oppositum sophismatis est vero. quod omnis equus est vel inducitur per ipsum. ergo sophisma est falsum. Ridentur quod sophisma est falsum. Et dico quod forma arguendi si vero quod ex ampliori suppositione termini sine distributione non sequitur scilicet terminus sub minima amplia suppositione. Ab in secunda premisse aliquis equus est corruptus. scilicet terminus equus ampliatur ad supponendum per paucitatem propter quod illud predicandum corruptus est paucitatem ipsius. et in distributione non sic ampliatur. Et ita similiter in secunda premissa. aliquis equus est generandus vel generabilis scilicet terminus equus ampliatur ad supponendum per futurum et non sic ampliatur in distributione. sed in distributione nullus mortuus est. quod potest obligari quod non mortuus est.

pōr esse vna dictio; sc; verbū p̄teri
ti pfecti ipsi. e tūc deī sola dictio
nullum substantia in neutro ḡne
ess; subiectum e tunc ess; falsa p̄r
positio: q̄ valeret istā nūbil ē mor
tuū. Bito modo hoc totum mortu
um est; pōr eē due dictiones scilicet ē
verbū p̄sentis temporis mortuū
participis: e tunc mortuum esset
subiectus; basus p̄positionis e et
p̄positio concedenda.

¶ Secundum sophismā.

n **¶** Illus homo ē mortuus. qd
p̄batur p̄ inductionē in om
nisbus hominib⁹. Tertium q̄ filio
ḡsum in primo modo secunde fi
gure nullum mortuū est alia: e t
oī homo ē animal: ergo nullus homo
ē mortuus. Similitet in tercia figu
ra per silogismū ad impossibile: qd
omnis hō est animal: quidē homo
est mortuus: ergo quoddam mor
tuū ē animal. Pdusio est falsa et
go aliqua p̄missarum. sed nō ma
tē ergo mīo. **¶** Oppositorum argui
tur quia tradictoriū sophismatis
ē verū sc̄z aliq̄s hō ē mortuus: mo
luti sunt mortui ḡ zc. R̄fideo q̄
sophisma ē falsum: e induc̄tua
ē insufficiē si fiat solū de hominib⁹
qui sunt: imo optet q̄ fiat de hominib⁹
qui fuerit. p̄prie d̄ q̄ subiectū
sophismatis ē ampliatū ad prece
rita p̄ hoc p̄dicatum mortuū. Silt
ille silogismus in sc̄da figura non
vix: qd hō in mīo p̄pone non erat
ampliatus e in p̄clōne ē ampliat⁹
e distributus. Adh̄c et mīo amplio
nō sequit̄ magis ampliū cuī distri
butione magis ampliū nō sequitur
ole hō currit: qd eīal corrīt. Silt

silogismus in tercia figura nō valit:
qd mediū sc̄z iste terminus hō i me
loc p̄pone distributus sub mīo am
pliatō: qd solū p̄ p̄nibus e in mi
nori sumebat p̄ mātoī ampliatio
qd ampliatus erat ad p̄cenitātē mīo
poterat eē vā p̄ aliquo p̄cento e si
p̄ p̄fici. qd nō cedebat sub distribu
tione mātoī id p̄ nullo eodē erat
p̄nctio extremp̄ in medior̄ e ex lo
cationib⁹ illos duosī sophismati
excludendū ē coerelarie q̄ dicit mīo
silogisandi in p̄ma figura secunda
e tercia nō sunt formales. Nō ei re
nē in oī materia h̄ tenerē semper
vbi nulla eēt ampliatio: imo forte ad
buc de terminis de sancta trinitate i
quibus erāt primus modus p̄mī
figure nō valeret sub hac forma si
logisandi oīa deus ē filius: omnis
pater dei ē deus: ergo omnis pater
dei ē filius. Sed ad faciendū illos
silogismos formales optet forma
re, p̄pones cuī illa additioē quod ē
verbigratia oī quod ē b eīa. omne
quod ē c. eī b. ergo oī quod ē c. eī
a. Et si sic forte filius valeret in di
uitiis: verbigratia ille eīs bon⁹ si
logismus oī quod ē deus ē filius.
omne quod ē pater dei ē deus. ergo
omne quod ē pater dei ē filius. End
aliqui negantur p̄clusionem qd
negabanti maiorem. e alii concesser
unt maiorem p̄clusionem e totū:
qd hec dicitio quod ē in neutro ḡne
substantiata ē terminus substantia
tialis non personalis. de istis ramen
nib⁹ asserto sed totum relinquo do
cibus nōtis in sacra theologie.

¶ Tertium sophismā.

Antichristus est. Probatur:
antichristus est intelligibilis:
ergo antichristus est. Antecedens pa-
re quia idem significat intelligibi-
le et posse intelligi. et hec est vera an-
tichristus potest intelligi cuicunque per hoc
nomen antichristus significetur. ergo hec est vera antichristus est intelli-
gibilis. Sed etiam consequentia pro-
per locum a parte totius in modo ad
lumin totius. Nec potest aliquid ne-
gare illum locum in opposito ex eo
quod illa determinatio diminuenda: quia
nichil pertinet ad diminutionem ali-
cuius quod sit intelligibile: cum deus
sit summe intelligibilis. Et cuicunque lo-
cus a parte totius in modo non vi-
deatur impediri nisi per determina-
tionem diminuendam ex eo quod ipsa
est diminuenda de ratione eius cui sup-
ponitur: sicut muniter soler dicit.
Et arguendo/ soles est homo mor-
tuus: ergo soles est bonus. Item anti-
christus est in potentia ergo antichri-
stus est. Antecedens muniter con-
ceditur. consequentia patet: quia si
dico antichristus est in potentia ergo
querode illa potentia virum est al-
iquid vel nichil. Si est aliquid tunc
antichristus est in aliquo ergo est. et
si illa potentia nichil est tunc eque
est dicere/ antichristus est in potenti-
a sicut dicere antichristus est in ob-
ligo: vel quod antichristus est in nichil
et hoc dicere est absurdum. Item
antichristus est generabilis: ergo quod
conversionem generabile est anti-
christus ex quo sequitur quod antichri-
stus est aliqua predicatum appellari
suam rationem pro tempore verbi

Respondeo quod sophisma est falsum

Et tunc ad primam probationem
ego concedo quod antichristus est in-
telligibilis. sed non sequitur quod an-
tichristus est. quia hoc predicationem
intelligibilis: est nomen potentie:
quod supponit pro eo quod potest
esse/littera non sit: et sic subiectum et
predicatum bene supponunt pro
codem. ideo propositione est vera. sed
in illa antichristus est: subiectum pro
nullo supponit: quia predicationem non
permittit ipsius supponere probis
que non sunt. ideo propositione est fal-
sa. Sed obiectetur: quia non est de-
terminatio diminuenda que debet
impedire locum a toto in modo.
Item et si impediretur consequen-
tia: hoc esset proper ampliationem
sed nulla est ampliatione quia subiec-
tum est terminus singularis: cuius
suppositione ampliari non potest. cuius
non potest supponere nullus pro uno
solo. Ad primam obiectiōnē dī-
cendum est quod non solum determina-
tio diminuenda in modo etiam deter-
minatio a septem impedit consequentiam. sicut processus ab am-
plio sine distributione ad minus
amplyum. Sed ad secundam obie-
ctionem ego concedo quod non est ibi
proper ampliatione bene termini an-
tichristus: nec est processus a magis
amplo ad minus amplum. sed est
quod potest valere termino suppo-
nente pro aliquo ad terminum pro
nullo supponenter. Ad aliam co-
cedo quod antichristus est in potentia
ad illum scilicet solummodo quod an-
tichristus potest esse. et non quia sit
in aliqua re que vocetur potentia.
ideo non est bene propria locatio.

Ed aliam ego dico q: non est bona
potio antichastus ē generabilis
ergo generabile est antichastus. q:
in antecedente pmititur iste termi-
nus antichastus supponere, p bis
que possunt esse non sunt in pte
autē non pmititur sed oportet sic
puntere. ergo generabile ē vel po-
test esse antichastus. **E**t illa anti-
chastus generabitur: debet pueri
ergo quod generabitur ē vel erit
antichastus. scilicet etiam equus ē
moetus. ergo moetus ē vel fuit
equus.

¶ Quartum sophisma.

Agnis equus senex ē mo-
turus. ponendo q: si sine nec
decetero erit nisi de equi q: sunt
vel erunt faeces et moetus. et q:
illi ambo sint tunc modis et
tunc modis: ponitur ei hoc
q: deus miraculo omnis alia cō-
seruabili eternaliter. et q: decetero
nihil aliud senescet nisi etiam mo-
ratur. **E**t tunc pbatur sophisma.
q: omnis qui ēl vel erit equus senex
ēl moratur: vi paret p casum. er-
go omnis equus senex ēl moetus-
rus. et apparet p̄ha ab equualēte
ad equualēte. **¶ Oppositorum ar-**
guitur. quia omnis equus moritu-
rus ēl tunc: vi pacet p casum. et
omnis equus senex ēl equus mo-
ratus. vi ponitur in cāu. ergo oī
senex ēl tunc. hic ēl filologism⁹
in patino modo patine figure. et hi
pctatio ē falsa et impossibilis. ergo
et aliqua premissa p. et nō maior: q:
ponat casu. ergo mīo que ē so-
phisma ē falsa. **R**espōdetur q: so-
phisma in casu posito ēl verū nec

vales argūmēti. quia deficit rōne
appellationis. Nam iste terminus
equus senex in mīo pōne ap-
petit senectutem sub dilatatione
p tempore p̄fici vel futuro. et in cō-
clusione soluz p p̄fici. Ideo pcedit
a dilatō ad partē eius quo mō
non vah psequuntur. Ideo inferuntur
correlati illi p̄tus inferbatur:
q: illi modi sillogandi nō sunt for-
males. nīl ppones formantur cī
illa additōne quod est.

¶ Quintum sophisma.

Disruptum ē generandum
et generandū ēl corruptū.
Probatur q: p̄dicati qd ēl ge-
nerandū ampliati subiectum. cum
sit futuri temporis ad supponendū
p futurū. Ideo ista p̄p̄ corruptus
ēl generandū vales: illa. qd ēl vel
erit corruptum ēl generandum. et
bec ē vera. p illa secunda p̄cūlū
cīue. Nam aliquid erit corruptus
quod ēl generandum vi equus qui
cras generabis. ergo sophisma ve-
rum. **E**t si mīliter arguitur q: hec ē
vera generandū ēl corruptum. q:
p̄pter ampliatiōnē ip̄a equus:
lei isti: quod ēl vel fuit generandū
ēl corruptus. quod ēl v̄c p̄ de equo
Aristotelis. ille enī fuit generandū
et tamen ēl corruptus. Sed opposi-
torum videtur determinasse aristote-
les in fine secundi de generando. q:
impossibile ēl dicti corruptū re-
verti idem in numero. et tamen re-
verteretur si generarentur. ergo so-
phisma ēl falsum. Itēz nullū qd
ēl corruptum ēl generandum. sed
omne corruptum ēl corruptū: ergo
nullū corruptum ēl generandum

Iterum iste terminus generandi: dico q̄ i dicto sōp̄isimā tērpe. q̄
non supponit nūlī p̄o generandi
nec iste terminus corruptus nūlī p̄o
corruptis. et nūlī idem ē corruptū
et generandū. ergo in dicto sōp̄isimā
tērme termini non supponit p̄o co-
dem. ergo est falsum cum p̄positō
sū affirmativa. Item in dicta p̄po-
sitione sc̄ corruptum ē generandū
iste terminus generandi non sup-
ponit nūlī p̄o futuri que nōdū sunt
vel fuerū. et iste terminus corruptus
non supponit p̄o his que fuerū cū
sit particulatum præterit tempora
ergo termini non p̄o eodem suppo-
nuntur. ideo excluditur ut patet. Rhi-
deo q̄ sōp̄isimā ē v̄x̄ et bene pro-
batum. Ad p̄mā ratiōnē in op-
positū dico q̄ ista ē vera. corruptū
potest generari. quia quod ē v̄l po-
test esse corruptū potest generari. et
sic etiam verum ē q̄ corruptus ge-
nerabitur quia quod ē vel erit cor-
ruptum generabitur. sed iste sunt
false corruptum regenerabitur vel
corruptū potest regenerari. vel corru-
ptum ē regenerandū. quia hoc si-
gnificat q̄ possib⁹ p̄mō esset gene-
rat⁹ tēp̄ alia vice regeneraretur.
quod ē impossible naturaliter. Et
sic de reteratōne loquebatur arist.
Ad secundā p̄cedo q̄ hec est vera:
nullū quod ē corruptū ē generandū
q̄ illud p̄mū est p̄b̄ber amplia-
tionē huius termini corruptus ad
futura. Et p̄cedo etiā mērem. q̄
omne corruptū est corruptum. sed
excluſio male inferritur. q̄ debetur in-
ferti sū exigentia malorum cū illa
additōne q̄b̄ est sc̄. ergo nullū q̄b̄
ē corruptum ē generandū. Ad altū

iste terminus corruptum non suppo-
nit nūlī p̄o corruptis. sed hoc ē cum
ampliationē ad futura. i.e. est p̄o his
que sunt v̄l erunt corruptis. Unde
notandum ē q̄ nō sequitur suppo-
nit solum p̄o corruptis ergo suppo-
nit solum p̄o his que solum sunt cor-
ruptis. sicut etiam nō sequitur sup-
ponit soli p̄o hominibus. ergo sup-
ponit solum p̄o his que sunt homi-
nes. Nam sicut isti termini inelli-
gere significare ampliant ad p̄te-
rita possib⁹ et futura. Ita etiam
iste terminus supponere. Ad altū
eodem modo dico q̄ iste terminus
corruptum p̄pter ampliationē nō
solum supponit p̄o his que sunt et
fuerunt sed etiā p̄o his que erunt et
nondum fuerunt p̄pter hoc q̄ ipsa
erunt corruptis. Sed nū dicas quod
ergo falsus situr iste modus signifi-
candi huius termini corruptū: qui
est p̄terit tempora. dico q̄ b̄ si sal-
uabitur. q̄ future p̄ quib⁹ suppo-
nere erunt isti termini corruptis. Unde si ego dico Aristoteles
fuit generandus. iste terminus ges-
nerandus qui est futuri tempora:
bene recte significat q̄ in re
figato p̄ hoc verbū fuit aristoteles
adducens futurus.

¶ Septum sōp̄isimā:

Daco tunc fuit dispeta-
tur p̄nēdo casus. q̄ locis
qui sunt tunc modū est fēcē: et q̄
nūdū disp̄utant nec disp̄at. sed
cras disp̄utabit. tunc p̄betur q̄ p̄
ampliationē habet sū sōp̄isimā eq̄
nūlī isti p̄pōnt: qui est vel fuit for-
tes tunc fuit disp̄at. et doc-

est ver. **C**Oppositorum arguitur quod
quicunque fuit disputaturus est de
putat vel ipse disputabilis vel dispu-
tauit. Sores tuentes fuit disputa-
tur. ergo sores tuentes disputat
vel disputabilis. processus est bonus:
et conclusio est falsa. ergo aliquis pre-
missa est falsa. sed non maiori ergo
minor. que erat sophisma. **C**ic ego
proposito et conclusio sit falsa: quia falsus
est quod disputatur casum. si etiam fal-
sum est quod sores tuentes disputabunt
qua equivaleret isti qui est vel erit so-
res tuentes disputabilis. quod etiam
est falsum et pater est casus. **R**espo-
deo quod sophisma est verum. Sed ad
temporabitatem dicunt aliqui quod sil-
logismus iste non est bonus: quia sub
istis distributivo quicunque quod est
distributiu substantie sumitur ter-
minus de alio predicatione quod est in
convenientia rati est ampliatione. nam
soluo metioa iudicio. ego credo quod
processus iste quantum ad sillogismus
sit bonus. quia sub distributivo sub
stantie suentis est sumere quicunque
terminus publicabile. siue sic amplia-
tio siue non. omnimodo non mutetur
ampliatione in summis et in conclusione.
Elerbigratia non sequitur quicquid
vidi video. album videlicet albus
video. quia in conclusione auferit am-
pliatione. Sed bene sequitur quicquid
vidi comediat album videlicet albus
comedit. **D**icendo in proposito non mu-
tarur ampliatione. **P**ropter quod scien-
tia est quod in ista proposito sores tu-
entes fuit disputaturus. substantia
ampliatur ad praeterita et ad futura
ratio ad praeterita propter hoc video
fuit. dico ad futura propter hoc pertidici.

proposito disputaturus est de
illa valer istam. qui est vel fuit vel
erit sores tuentes fuit disputatur?
Et te etiam in maloce esse terminamus
quicunque ampliatur ad praeterita et
ad futura. et ita etiam in illa conclusio
scilicet sores tuentes disputantur:
vel disputabilis. substantia ampliatur
ad praeterita et ad futura propter ista
verba disputatur et disputabitur. **S**ed
conclusio ista valer istam. qui est vel
fuit vel erit sores tuentes disputat
disputatur vel disputabilis. et est vera
et totus sillogismus bonus. **E**nde
notandum est quod conclusio est cathe-
gorica de predicato disluncto. sed
ista dislunctio bene est falsa. So-
res tuentes disputat vel sores tuentes
venis disputantur et sores tuentes
disputabitur. quod nulla categorica
est dislunctio referatur amplia-
tionem que erat in premissa. **T**ma-
enim dimittit ampliationem de futu-
ro. et alia dimittit ampliationem de
praeterito. et tercia virga. **S**ed si in
illa categorica de futuro tu pones
res ampliationem que erat in pre-
missa ipsa est falsa scilicet ista. qui est
vel fuit vel erit sores tuentes dispu-
tabit.

C Septimus sophisma.

Onus eius intelligitur. **P**ono
quod propositio sit affirmativa
de substantia infinito. tunc probatur
sophisma. quia tales termini insi-
nitati reficiuntur sic. quia idem val-
dicere non homo currit. sicut dicere
quod non est homo currit. et equi-
valit dicere non est eius intelligitur. et
dicere quod non est eius intelligitur.

Sed hec secunda est vera, quod ante-
chastus qui non est ens intelligitur.
C Oppositum arguitur, quia iste
terminus non ens per nullum suppo-
natur, et tamen propositio affirmativa
est falsa si subiectus per nullum suppo-
nat, ergo et ceterum. Ideo et sibi simili-
tudine est falsum, quia iste terminus non est
per nullum supponit, quod sic patet, quod
istud verbum intelligere vel interlin-
go est ampliatio suppeditis ad pre-
terita et ad futuratum etiam ad ota
possibilita: Ideo si dico non ens in-
telligitur hoc nomine ens indifferen-
ter supponit per omninem preterito
vel futuro vel possibili. Et regula
est quod negatio infinitans additam ali-
cu termino: probaberet supponit, per
omnibus, per quibus supponeretur, et
facit ipsum supponere per omnibus
per quibus non supponeretur, si aliqua
sine talia. Ideo in hac propositione
non ens intelligitur, iste terminus non
ens: per nullum presentem preterito vel
futuro supponit aut enim possibili.
Ideo per nullum supponit, et sic est per
positio falsa. Et dico quod ille due non
equivalent, non ens intelligitur, et
quod non est ens intelligitur, quia per
hoc verbum est tu restrinctio infinita
ad presentia. Ideo remanet
suppositio per presentis et futuris,
et sic ista est concedenda: quod non est
ens intelligitur. Si ergo per resolu-
tionem debemus dare equivalentem
iste terminus ens intelligitur, ista est talis
quod non est nec fuit, nec potest esse
ens intelligitur, et ista est falsa sicut
erat sibi simili. Eodem modo esset
dicendum de ista propositione non

ens et ista enim est falsa, et tamen
hec est vera, quod non est ens est
C Sed contra istam dicentem:
naturam obicitur fortius, quia in
ista propositione: quod non est ens
intelligitur, vel etiam: quod non est
ens est, istud verbum est: restrinctio
istum terminum quod: ut non sup-
ponas nisi propositio que sunt, deinde
de omni quod est falsum est dicere
quod ipsum non est ens. Ideo hoc co-
tale subiectum quod non est ens exim-
plicat contradicendum: ideo per nullum
supponit. Et bignaria. Hoc to-
tum homo qui non est homo, per
nullum supponit. Item etiam huius
quid quod non est ens: per nullum
supponit, et cum idem valeret dicere
quod non est ens: et aliquid quod
non est ens, ergo hec est falsa: quod
non est ens intelligitur, vel quod non
ens est, quia subiectum per nullum
supponit. Ad hoc ego dico ut prius
quod iste sunt vere. **C** Propter quod
scendum est quod tales propositiones
sive talis propositione non est perse-
cta nisi per hoc quod intelligitur,
scilicet quod non est ens, vel quod
non est intelligitur. Propter duo.
Tertium quia ponitur ab istud rea-
tiuum quod sine antecedente. Se-
cundo quia ibi sunt duo verba qui
bus non potest sintaxis nominati-
vus reddere suppositum; ideo opor-
ter suppone quod non estens. Id est
aliquid quod non est ens, mo in bac
propositione iste terminus aliquid
non constitutus cum hoc verbo est: sed
cum hoc non est, id non restrinctio
ad presentis: sed ampliatio ad future.

Sed inde enim si istud relativus quod est
struatur cum hoc verbo estensi per ipsum
non restringit ad presentia: quia significatio
relativus est quod supponat sicut futuri an-
tecedens. Ideo hoc totale substantiu-
m aliquid quod non est ens nisi supponit
per aliquo non praeter se futurum: ideo
propositio est vera. Et ita enim si diceret
quod illa est vera/bonum qui non est bonum
est: vel bonum qui non est bonum intelligit.
quod ille terminus bonum nisi supponit per
homibus futuris qui non sunt.

Octauus sophisma.

Anne quod est est: vel enim
omne quod est ens est ens, per
batur ex dictis quod hec dictio omne
non constituitur cum estensum cum est: ergo
restringitur ad presentia et non amplia-
tur ad futura. Et ita enim hoc rela-
tivus quod eodem modo supponit:
hoc totale substantiu m est quod est non
supponit nisi per aliis qui estis et tales
sunt. **A**modo de omnibus vero est dictum
quod ipsum est: ergo hec est vera/omne
quod est est. Et similiter argueretur quod
esta est quod potest esse est quod sit vera.
Oppositor argueretur quod aliquid est
ut antichristus quod non est est: ideo
ergo non est quod est est. Ita omne
quod est est antichristus est: et anti-
christus est: vel est falsa ergo aliqua
falsa est: non minor: ergo maior quod
est sophisma. **I**ste iste videtur equa-
lere quicquid est est: omne quod est est
sed prima non potest concedi est vera
ergo nec secunda. **I**deo quod sophis-
ma est verum: et tamen hec est falsa/
quicquid est est: quia valde deficit.
Nam hec dictio quicquid construi-
tur cum hoc verbo est: et optime subi-
telligere relativum quod constriuantur

cum est/videlicet dictum quicquid est
ipsum est. Et ita tunc terminus quicquid
ampliatur ad futura. et per ipsum sunt
relativi scilicet illa dictio ipsum. **E**t sic i-
stantia est contra istam propositionem
quicquid est est: quodcum ad omnia fu-
tura que nondum sunt. sed ecce
so est in ista oratione quod est est: quia
li omne constituitur cum hoc verbo
est et restringitur ad ea que sunt: et
per consequens illud relativum quod
restringitur eodem modo. ergo non
supponit nisi per aliis que sunt: et o-
tale est. ideo omne quod est est. **E**t sic
concluditur quod omnes tales sunt vere/
omne quod sunt est: et omne quod potest
esse est. Sed iste sunt falsa/ quicquid
sunt est: vel quicquid potest esse est: et quod
non est considerantibus dictis de
veritatem iste videntur equipollere
re aliis: ideo prisa facile illuc apparet
falsa sicut ille. **E**t ita similiter in pro-
positionibus particularibus ego di-
co quod ista est vera/ aliquid est quod non
est: et ista est falsa/ aliquid quod est
non est. **A**d rationes in oppositus
Ad primam dicitur concedendo ante-
cedens: scilicet aliquid est quod non
dum est: et nego consequiam. Imo
dicitur ergo non quicquid est ipsum
est. **A**d alteram dico quod filogismus non
est: quod tu non sumis minor sub dicta
distributione malorum: quia tu sumis
in minori per futurum propter amplia-
tionem: et non erat distributione in ma-
iori nisi per presentia. **S**i in minori
dicere et restringendo ad presentia quod
antichristus est quod est: et filogismus
de necessitate est excludens: si minor
est falsa. **A**d ultimam rationem dictum
est quod ille non equipollent.

¶ Hoc satis.

Quoniam et risibile pueratur id est nisi termini homo et risibile pueratur. Ideo datur: quia risibile ponitur propter passio homis et propter passio convertitur cuius subiecto cutus est propria passio. **C**ontra oppositum arguitur: quod de aliis quibus vere dicitur risibile de quibus non vere dicitur homo. ergo non pueratur. **N**ea videtur nota. **A**nsa pater. quia risibile est nomen potest. si ergo enim idem sicut possibile ridere. ideo amplius ad ea que possunt esse et non sunt. **E**nclavis antichristus est risibilis quia potest ridere. **I**mo etiam forte multo rudes de facto non debet quod non facere si non possit ridere. **S**ic ergo de antichristo et de omni homine generando predicatione iste terminus risibile. quia omnis homo generandus est risibile. sed de nullo rati predictatur iste terminus homo quia nullus homo generandus est homo. **R**espodeo quod conclusiones prima est quod dicit termini non sic pueratur. quia inveniatur vere affirmetur de seminarem mediante hoc verbo est sine alia additione. quod licet omnis homo est risibilis. tamen non omne risibile est homo. quia sic arguebatur. antichristus est risibilis et tamen non est homo. **S**ed alii qui obsecrantur. quia videtur quod bec si vera. omne risibile est homo. quod risibile per hoc verbum est: restringitur ad supponendum solum propter bec que sunt. **I**deo idem valeret dicere: omne risibile est homo: edicere autem risibile quod est est homo. **S**ed secunda est vera. ergo prima est

vera. **R**espodeo quod pueratum patet in repositis quod est subiectum in propone non potest restringi quod copulam vel predicatum propositum quoniam supponatur propter pueratum vel predicatum non perdit suum modum significandi. **I**ta etiam nec nomen potest sic restringitur quoniam supponatur propter bec que possunt esse licet non sint. **T**amen quilibet terminus potest restringi per determinationem sibi apposita. ut si dico homo alii currit homo non supponit pro omnibus hominibus sed solum pro illis qui sunt alii. **S**imiliter si dico homo qui beri currebat comedit. homo cuius alia additione non supponit pro omni homine. sed solum pro bec qui beri currebat. **I**tem etiam dicendum est quod in ista propositione risibile quod est est homo. risibile restringitur per istam determinationem quod est sibi adiunctum. et non sic restringitur in ista: risibile est homo. **C**onclusio secunda est: dicit termini pueratur secundum inveniatur vero predictionem de se inveniatur cujus sibi additione quod est. quia per illam additionem auferitur suppositionem hominis. **E**cclasi gratia: omne risibile quod est est homo. et omnis homo qui est est risibile. **C**onclusio tercera est quod ex dicti termini clementi puerabile est cum ista additione quod sunt respectu batus verbi sunt. et cum ista additione quod erit respectu batus verbi erit. et cum ista quod potest esse respectu batus verbi potest esse. **E**cclasi gratia. et risibile quod sunt sunt homo. et ecclae

so. e omniſibile qd erit erit homo
e omniſibile quod potest esse po-
tentia est homo. e converſo. **¶** Quarta
potuſio qd ſicut aliquo eſt riſibile qd
non eſt homo. ita fuit aliquod riſi-
bile qd non fuit homo. e aliquo erit
riſibile qd non eſt homo. Sed quic-
quid potest eſte riſibile potest eſte
homo. Et hec quarta potuſio par-
q; qd tunc amplum eſt liſibile:
nam eſt ampliatur homo qd hoc ab
potest prima autem eſt ſecunda patet
q; antichristus eſt riſibile et fuit
riſibile. qd iamē nec eſt homo nec
fuit homo. Tertia etiam in clauſula
patet qd hoc qd multi homines poſ-
ſunt creari qui numq; crea buntur.
e ſicut illi poſſunt et ita poſſunt ri-
dere. Ideo riſibiles ſunt et erit etias
riſibiles. qd noſ oportet qd cras deſi-
ciat potentia ad eop creationē. er-
go illi erunt riſibiles et numq; erunt
homines. **¶** Quinta potuſio eſt qd
ſunt vere. oſte quod eſt riſibile
eſt homo: omne qd fuit riſibile fuit
homo: e ſite quod eſt riſibile eſt
homo. Sed non ſic de quicquid. Et
hec pñr patere ex hoc: e ſophiſma.

¶ Decimū ſophiſma.

Oſtes moſtetur bodie. po-
ſuo qd p bene totam die: t-
inno et p vnum enī integg post
ipſe viuer ſanuſ. et tunc qd caſuſ ap-
paret qd ſophiſma eſt falſum quia
per caſuſ nec bodie nec cras mo-
ſtetur. **¶** Si arguitur qd ſophiſma
ſunt verum. quia illa ppoſitio ſores
moſtetur bodie: eſt ppoſitio de fu-
turo. Ideo eſt vera: ſi aliqui in fu-
tuſo ppoſitio de pñr ſubl coresponden-
dans eſt vera. e tamē ſta eſt. quia

poſto qd moſtetur in paſma die ſunt
riſibili. e ſite illa die vero eſt dicere
de pacienti ſores moſtetur bodie.
ergo ſophiſma eſt veruſ. Moſtetur
qd ſophiſma eſt falſum qd caſuſ po-
lituſ: qd ille terminus bodie eſt ter-
minus diſcretus ſupponens ſolus
p bac die demonſtrata. Sic ubi
homo p bac homine. Einde idem
vales dicere bodie e bac die. vnde
demonſtrando ſortiſte terminus
hic homo ſupponit p ſorte e non
pot ſupponere p aliquo alio ſecon-
diſta demonſtratiōem. Ideo non
pot p aliquod verbum vel pñdiciari
ampliari ad ſupponendū p alio: e
tra etiam demonſtrato hoc die ille
terminus bodie no potest p aliquo
abu vel pñdiciari ampliari ad hoc
qd p alio die teneatur. Sed cuſ cras
demonſtraueris aliam die qd illum
termini bodie: tunc ſupponeret p
aliam die. ſicut ille terminus vocalis
hic homo no ſai demonſtratiōem
ſortiſ ſupponeret p alio qd p ſorte
ſue reſpectu verbi ſectari vel futu-
ri vel alterius ciuiſcōq; tempora. Sed
demonſtrato platoniceſte vel
taliſ terminus ſupponeret tam p
platone e ſi p ſorte. e ſic ratio que
arguebat ſophiſma eſte veſtib⁹ na-
lebar. qd muratur ſuppoſito batuſ
termini ppter diuersa in demonſtratiōeſ
nec ſic ampliatur ppter ter-
minuſ ſingulariſatum.

¶ Septum capitulo.

Eccluſum capitulo erit de
hoc qd voceſ ſignificare
ad plactuſ. Eſt ſoſtetur
circa hoc ſophiſmaſ.

Ritudo tu eris a simus p sebo
q; cras ista erit vera tu es a
simus ergo hodie hec est vera / tu es
alimus. p sequentia est nota ex odi
ne temporum presentis fieri tenui
turi admulcentur. quia quod modus est
presentis post erit praeteritum et ante
futurum. et etiam ita est de ppont
bus. Nam si est verum q; tu cures
aliquando erit verum q; tu cures.
Anecdendus principalis p sequentie
pdatur posito casu q; tu et alii ad
placitum volentes mutare nomen
tuum et imponere sibi hoc nomen
a simus. tunc apparet q; cras hec es
rit vera et a te pcedenda / tu es a si
mus. q; autem si licet mutare sic no
mina apparet multipliciter. Ideo
de beato paulo qui primo vocaba
tur faulus: postea paulus. Secun
do de papa quia quando aliquis fit
papa mutatur sibi nomen voluntate
et ad placitum. Tertio etiam q;
in pfirmatione soler aliquod mu
tari nomen. Quarto quia aliquan
do nomina significant ad placitum
et non apparet q; magis debeat si
gnificare ad placitum eorum qui
fuerunt q; eorum qui sunt. Speciali
ter de rebus que modo sunt. Quin
to sic q; quodcumque aliqui imponunt
rebus noua nomina in suis dispu
tationibus. vi q; angulus acutus
vocetur a. et linea recta vocetur b.
Oppositus arguitur: quia credo
q; tu non concedes hoc: scilicet tu
eris a simus. sic enim pari radice v
te pcedere q; ois hoc eris a simus: et
q; deus erit iniustus: sed et optaret
q; pcedas istas de possibili heret
cas: sic deus potest et iniustus: q; si

non potest et iudicabo: et q; hec est possi
bile deus non erit deus: et forte obli
mora erit deus. Imo sic omnis ppob
ess; possibilis vel ptingens et nulla
ess; impossibilis vel necessaria. Hui
denus ponendo p ista materia aliquo
pclusiones. Potius est q; talis secundum
vocem hoc est a simus potest esse ve
re sic ponendo q; per diluvium vel
volentes diuinam totum ydionia
latitudi sui depediti: eo q; ois ipse sci
entes suar. derupit: et sic non sup
venientes imponunt ad placitum suum
ista vocem hoc significare idem. Sicut
nisi ipse significat: et ista vox a simus ipo
natur ad signandum tamquam dicitur ista
vox animalia nobis nunc significat.
Iste casus est impossibilis. Ideo ad ipse
positus in esse nichil debet sequi im
possibile. Et tamen sequetur q;
hec vocalis vel talis secundum vocem
ess; vera secundum homo est a simus: quia
designaret mentale tales qualiter modus
nobis significat ista: hoc est atalius
designaret mentale veram: et men
tali vere subordinata retur. Et si ex
isto ppob vocalis dicitur vera q; vere
mentale subordinata fuisse q; fai
se mentale subordinata. ergo non est
impossibile q; talis sit falsa. Et Se
cunda conclusio est q; impossibile
est ista: hoc est a simus vel talis secundum
vocem est veram manente scilicet om
nino tali significacione quales mo
do habebit: q; semper designaret menta
le fuisse in falso nisi designaret: ideo
semper esset falsa. Et Tertia conclusio
q; hec propositio homo est a simus
est impossibilis: quia cum
ipse modo proponatur ipse propos
titur secundum significacionem quam

mō b; et fīm illam designat nobis
mentale impossibile. Et nō ex eo p-
positio vocalis vel scripta dicitur im-
possibilis qd designat mentale im-
possibilem: vel possibilis qd possibi-
lem: vel necessaria qd necessariā. et
go illa simpliciter est impossibilis.
Cuarto pcelo inferatur qd scrip-
tura eadē in numero que mō ē ppō
impossibilis pōtē esse ppō necessa-
ria. qd scribatur bēc ppō hō est aīl
ius in lapide vel scripture modo
ē impossibilitas: et fīm illa scripture e
illo lapide duratibus mutare ydi-
oma sicut dicebatur sc̄ qd iste terminus
estimū significaret idēz quod
a obte modo significaret alia: tūc illa
scriptura est ppō necessaria: qd de-
signaret mentale necessariā. Quin
to viderur michi inferendū qd simili-
tēc eadē vor vel scripture aut co-
similis ē mībī ppositio vera e tibī
ppō falsa. pbatur de fīm/bomo ē
spēs. nam tu non recipis cā sc̄m
supponem materialē subiecti sed
fīm psonalem. ideo illa designat ti-
bi mentale falsam: et sic ē tibī falsa.
et ego recipio cā fīm supponem ma-
teriale quomō posuit pɔp̄kītū
et sic designat mībī verā mentalem
ideo est mībī vera. vñ non optet qd
temp. ppōnes recipiātur fīm illum
sensum qui magis cēt de pprofe-
te sermonis. s; sepe pueniens ē eas
recipere fīm altos sensus fīm quos
pſueuerit poni a doctoribus. sed
enā in alio casu magis ad ppositū
si scribatur in parte: qd hō est aīl
ius illa ppositio ē falsa michi qui
sum de illo ydiomate: et ē tibī vera
supposito qd tu es de quodam alio

ydiomate in quo iste terminus ali-
nos p̄cīs significat idēz qd signi-
ficiet nobis iste terminus sīal. Ad
huc altius casus accidit cōderit dis-
putationibus obligatorias: videlicet
qd in scholis magister ponit qd spē
illarum disputationum iste terminus
estimū significaret eis p̄cīs idēz qd
significauit iste terminus aīl nobis
fīm cōmētis significationē. et rīs
et alii p̄sentunt tūc illa ppō homo
ē aīlū est illis vera e pcedēda et
fīm illis fīm vocē est̄ falsa e ipossi-
bilis si sine tali obligaciōne ponet
i ecclīa beate marie illis qd ibi ētē
Cintra pcelo est qd ppō vocalis si
ne tali supponē vel obligaciōne p-
posita debet reputari vera si fīm its
significationē quā cōterit b; in ydi-
mate audientiū e pponentium sit
vera: et falsa sit falsa. et tunc ego rī
deo ad sōp̄fīma qd ipm est falsus.
et qd dicit illa cras cīcē vera/ tu es
aīlū pcedo de illa vel de similis
fīm vocē. Hoc non erit fīm signifi-
cationē quā mō b; iste terminus aīl
ius fīm quā sōp̄fīma pponit nōc
tō non sequitur ergo tu es aīlū.
Cecundū sōp̄fīma.

b **A**b bap̄tisātur. pono cīfū
qd bēc vor bāfīe non signi-
ficiat ita qd nōdū ē impossibile ad
aliquid significandum: s; cras iste
puer bāfīabitur et impōnetur sībī
bī nōmen bāfītanq; p̄p̄lū. Tūc p-
barit sōp̄fīma: qd iste puer cras
bāfīabitur/ et tunc t̄p̄e erit bāfī. et
go bāfī bāfīabitur. iste videt filio
gīlīmus expōtozōs. Tūc qd est rel
erit bāfī bāfīabitur. qd bāfī bāfī
abitur. p̄fīa patet quā pcedēt

ab exponentibus ad expostionis
parte. q; iste puer qui cras est baf.
baptisabitur p; casu. **C**Oppositiū
arguitur: q; ppositio si sit vera de-
bet esse vera p; significacionē quā
actu baber q; pponitur: et non p; m
illam quam forte habebit nōdū
babet. sicut dictum est in ptoia so-
pbismate. sed baf nō significat mō
istum puer ut patet p; casum. ergo
p; eond est vera. sed etiā nō ē vera
p; alto. ergo non ē vera. Reditur
q; nulla p; pō si termini eius nō su-
munt materialiter debet dici ve-
ra vel falsa. nō p; significacionē
quā ipsa et sui termini habent q; p;
ponitur et nō p; significacionē
quā pō habere vel forte habebit
sed nōdū habet. q; alter opozet
re dicere q; illa est vera/deus pō
esse intusus/ et hō pō esse animus.
q; significaciones nominis mutari
possunt. et hoc p;cedere est absurdū
et hereticū. et tūc ego dico q; si illa
scriptura baf supponat materialiter
p; se vel p; conceptu suo tunc talis
vor vel scriptura baf baptisabitur
est vna p; pō manifeste falsa. Sed
si nō sumatur pao se vel sibi simili:
nego in cefu posito q; illa vor vel
scriptura baf baptisabitur: si ha
vel falsa. quia nō est p; pō negi so-
phisma. ideo nec est oratio. cū ofo
diffinatur q; est vor significativa
ad placib; cutis partes sunt signi-
ficative separate. Quando ergo tu
dicis/iste puer cras est baf. Dico
q; si hec vor baf. supponat materi-
aliter illa est neganda tanq; falsa.
et si nō supponat materialiter: unc
illud dictum totale/ iste puer cras

est baf. nec est vor nec falsum. nec
p;cedendu; nec negandum. sicut nec
est si tu dices baf baf. I; tūpans
illi^o dicti scz illa parte baf remov-
ta est benerna p; pō vera: id est
q; iste puer cras est/ et eodem modo
dicendum ē de illa voce vel scriptura
quod est vel est baf baptisabitur.
Sed tu queris duplē dubitandas
Prima ē: nōne illa p; pō/iste puer
est baf. est cras vera. Secunda si
q; dicas/ q; iste puer cras vocablit
baf. nōne dicit verus. Sed p;ma di-
ctur q; talis vor vel talis scriptura
iste puer est baf. est cras vera si. p;
seratur vel scribitur vel estiam q;
nunc scriptura maneat. Sed ma-
nifestum ē q; iam tu capis hoc to-
rum/iste puer est baf. materialiter
Similiter ad secundā dubitacionē
dico q; ille diceret vor: sed est ipse
capit hanc vorē baf materialiter.
Nam iste puer vocabatur baf. id ē
vocabatur hoc nomine suo scz bac
voce baf. unde baf sic materialiter
sumptum ē bene pars p; pōs vere
aut false. Sed adhuc tu dices de
hoc qd aristoteles filologis bat pal-
mo prior/omne b. est a. et omne c.
est b. ergo omne c. est a. nōne erat
sibi ē filologius bonus. et per zīs
sumebi paenitēt p;chus que sunt
p; pōnes vere aut false. licet tamen
non sint significativa. Rident q;
ni si illa littere sumant materialiter
p; se vel p; fato p;ceptibus nō sunt
p; pōnes loquendo p; p; nec sibi ē
filologius. Sed ad mentionē illa
vitetur sic talibus litteris ad des-
gnandi q; si loco illaz litteraz po-
neremus terminos significativos

Subtilibiles et pôlicabiles quicunque hec vox homo currit si vera pôpô
essent illi termini silogismus est hoc solum inten- apparer q̄ homo currit capere
nos silogismus. Et hoc solum intendere hic materialiter: et tunc appareat nō
dit Aristoteles et hec modo intendere q̄ questio de dicto sophisimato est
debemus.

¶ Tertium sophisma.

I. **¶** Ita vox a est una pôpositio
ponamus casum q̄ p̄sona:
tiamus disputando q̄ ista vox a oī
no et p̄cise significet nobis quicquid
hec pôpositio/bó currit nobis signi- apparer q̄ homo currit capere
ficat: ita q̄ ille voces se habeant râ- bic materialiter: et tunc appareat nō
q̄ synonime. Tunc p̄batur sophis- q̄ questio de dicto sophisimato est
ma. hec vox bó currit est una pôposi- sicut si quereremus virtutem circu-
tio. et videtur q̄ sic q̄ equivaleret in
tio. et significacione ad placitum imposta- pendens in taberna sit vera pôpositio
re. et vocis qua aliquid clamaret i ostio
tabernaculo venditur vnu. et bic est
una pôpositio. Dico ergo q̄ si vox
vel aliud signum ad placitum institu- rum dicatur pôpô ex eo q̄ designat
nobis vel distinguat pôpôm mentis
lem: ita q̄ nichil plus requiras. tunc
in calu positio ista vox a vel circu- pendens ante tabernam vel positio
casum. et quicquid vere dicas de uno
equivalentiū vere dicas de reliquo.
digiti inter montales ad fronte est
¶ Oppositum arguitur q̄ oīs pôpô
est oratio et hec vox a non est oratio: q̄a
non h̄i partes separata significati- pôpô. sic enim nec vox vel scri-
tas. ergo non est pôpositio. Itē que- ptura loquuntur moniales adiuvat
rereatur quid est eius subiectus et qd
eius pôdicatus et non possit assignari. Sed dicendum est q̄ ad pôpôm
¶ Rideo q̄ hec vox a in calu positio
et excesso non posset esse subiectus. p vocalem p̄pale dictam plus requi-
pônis sicut nec ista vox homo currit. Sed dicendum est q̄ ad pôpôm
¶ Iti p̄m gramicis i; oratio in- nitur videlicet q̄ subiectum pôpô
finaliter modi bñ reddat suppositum p̄tione metalis designatur per unam
verbo etia significative sumptu: vi- vocem et p̄dicatum per unum ver-
dicdo q̄ sonorem studere est sibi bonum: et sic dicendum q̄ hec vox a fi-
num i; ista non est oratio congrua/ esset pôpositio: nec etiam circu- in
fortes currit est sibi bonum. id talis taberna. sicut etia licet hec vox va-
oratio nec est vera nec falsa: nec est p- cuum et hec vox locus non repletus
pôpositio: nisi capiendo sonores currit materialiter ad istum sensum q̄ hec
oratio sonores currit est bonum. Sed corpe habens eandem significatio-
tunc appareat q̄ in dicto sophisima- nem apud mentem et etiam q̄rum
te non capiebatur: et significatio s̄ ad res conceperas: et namē hec vox
materialiter. sicut si queremus virtus locum non repletus corpe dicas una
vnu. et non hec vox vacui. Tunc
ad rationem quando dicebatur q̄
si voces sunt synonime quicquid ve-
re p̄dicatur de una etiam vere p̄
dicatur de alia: concedo si signifi-

cattus sumantur. Si tamē materi
aliter sumātur nō opt̄; hoc ēr̄; neq;
verbigratia si marcus i nullus po
nātur esse finōntia: tamen non se
quitor si hoc nōmen nullus cīt̄
syllabū q̄ marcus sic cīt̄ syllabū.

Quantum softissima.

Contraum sobjtione.
¶ **A** potestate nostra ē q̄ bo-
mo sit asinus. Probatur q̄:
ego & tu disputabimus e tūc possumus
ut vocibus ad placitum no-
strum sicut volumus p̄cordare q̄:
tum ad significations caruz. Sic
enim sepe p̄cordat disputantes q̄ a.
significet hominem & b. asinū. P̄coorde-
mus ergo q̄ in hac nostra disputa-
tione iste terminus homo significet
nobis sicut alius a nobis p̄mutat si
gnificat iste terminus albedo et iste
terminus asinus nobis significet si-
cuit p̄muter alius iste terminus co-
lor. quia hoc ē in potestate nostra:
ergo si non me se habebit apti nos-
bec p̄positio homo est asinus. et
eandem intentionem nobis faciet
sicut alius hec p̄positio albedo est
color. sed ista p̄positio albedo est
color est alius p̄positio vera. er-
go hec homo est asinus est nobis
vera. ita q̄ hoc est in potestate no-
stra. Sed sequitur hec est vera/ba-
mo est asinus ergo homo ē asinus
ergo in potestate nostra ē q̄ homo
sit asinus. Et si dicas istam esse re-
ram nobis. & altam esse veram sim-
pliciter. Tūc ego pono casuz possi-
bilem: q̄ non sint homines nisi illi
qui sunt parisius modo. et omnes
alijs sint corrupti. nunc omnes pos-
sunt simul conuentre in dicta signi-

ficacione. et pueros suos docere de cetero illam significacionem: et sic similiter apud omnes hec est vera homo est a simus. Tunc ergo sigil lunt sic ad illam hec est vera/homo est a simus: sequitur ista homo est a simus. Ideo in cuius potestate est quod hec sit vera/homo est a simus/ in eius potestate est quod homo sit a simus. sed in potestate nostra qui sumus partitus est de prima: ergo secunda. ¶ Sed oppositum arguitur. quia participationem esset in potestate nostra quod deus non esset nec celum nec terra: quod dicere est absurdum et hereticum. ¶ Respondetur secundus dicta prius quod sibi simus est falsum. quia quando utimur istis terminis homo et a simus significative. vel mur eis sum significacionem quam habent nunc. modo sum significacionem quam habent nunc hec est impossibile/homo est a simus. ideo non est possibile quod homo sit a simus. Si si utimur istis terminis homo et a simus materialiter: tunc concedendum est quod nobis possibile est mutare eorum significacionem et facere quod talis propositione vocalis sit vera/homo est a simus. Sed quando tu arguis quia sequitur hec est vera/homo est a simus: ergo homo est a simus. concedo sed antecedens est falsum. Sed tu dices si non est vera namen potest esse vera. Concedo ergo quod ipsa vel talis. Et tu concludis: ergo homo potest esse a simus. vel saltem hec est impossibile homo est a simus: ergo consequentiam. quia possumus mutare significacionem sed non rem significatam.

Ende cum dico q̄ homo ē asinus
v̄l homo pōt̄ esse asinus: ego vero
iste terminus fīm significatioꝝ quā
nunc habere. fīm quam iste vel ta-
les ppōnes non possunt esse vere.
Ideo simpliciter sunt impossibiles.
Et hie sequatur talis ppō/bomo
est asinus/est vera ergo bō ē asin⁹
et non sequitur talis est̄ vera ergo
bomo est̄ asinus. q̄ nōdūs mutat
significatioꝝ et hie si ppōneatur ista
ppō fīm significatioꝝ enī fīm quam
ista nunc ppōnit̄/bomo ē asin⁹:
sive bomo est̄ asinus. Imo etiam
si dico q̄ talis sit bona p̄fia talis
ppō bomo ē asinus fīm vocem ē
vera. ergo bomo ē asinus. q̄ sorte
talis in alio idiomate ē vera. et tñ
ista p̄fia nō valer. q̄ a his factum
in nostro idiomate terminus signifi-
catione sumptis: et fīm significatioꝝ
quam nobis habem. Sed tñ. in
predicamētis p̄cedit talē p̄fia sup-
posito q̄ a his sit v̄x fīm signifi-
cationem fīm quā p̄fent̄ his.
Contrarium sophisma.

Et es asinus/ vel tu si es bō
Probabo posendo casum: q̄
in qua cūq̄ ppōne vera ponitur a.
ipsum significat asinus: sic q̄ suppo-
nit̄ p̄ asinus et p̄ nullo alio. et in qua
cūq̄ ppōne falsa ponitur a. signifi-
cat̄ hominem: sic q̄ supponit̄ p̄ ho-
mīne et p̄ nullo alio. tunc ergo ap-
paret sophisma. q̄ vel tu es a. vel
tu non es a. hec diuersio apparet re-
gulam p̄tradictōis. Sed si tu es a.
sequitur q̄ hec ē vera tu es a. ergo
tu es asinus. et si tu nō es a. sequit̄
q̄ hec ē falsa/tu es a. Ideo hec est
falsum tu es bomo. ergo tu es asin⁹.

vel tu non es bomo. Item ista pro-
positio/tu es a/vel ē falsa vel vera
Si ē vera sequitur q̄ tu es asinus
Si ē falsa sequitur q̄ tu non es bō
COppositum arguitur quia com-
bēc ſt̄ diſtinctioꝝ et̄ p̄tradictōis
est copulatioꝝ ex carbozidō co-
tradictōis p̄posita. Sc̄i illa tu non
es asinus. et tu es bō. et hec ē vera
ergo sophisma ē falso. R̄idetur
q̄ sophisma ē falso. Ad p̄bētō
dico bacut̄ q̄ casus ē impossibilis.
q̄ ponit̄ q̄ idem terminus habeat
vnā significationem in una p̄tra
dictōis et̄ aliā in alia. et hoc est
impossibile. q̄ tunc p̄dictōis non
efficiunt̄ p̄dictōis. Et etiam q̄ casus
est impossibilis: q̄ ppō p̄supponit̄
terminoꝝ significationem. p̄us em̄
opozet̄ terminos et̄ impossitos ad
significandū q̄ aliquā ppō et̄ eis
formet̄. Ideo impossibile est q̄ p̄
p̄ter positionē termini in alia et̄ alia
ppōne q̄ tunc habeat alia; et alia
significationem nisi q̄ nouam impo-
sitionem vel equiuoce. et casus po-
nit̄ om̄nium. Ideo etiam sequitur
q̄ sophisma ē falso.

Contrarium sophisma.
Sia potest esse vera/bomo
est nō bō. Probatur. q̄ iste
terminus bomo pōt̄ significare oē
qd̄ non ē bomo. ita q̄ p̄cīſe sup-
ponit̄ p̄ om̄ni eo qd̄ non ē bomo.
hoc ē possibile q̄ posset mutari et̄
significatio. sic q̄ p̄cīſe significa-
re sicut nūc signat̄ iste terminus ali-
ud ab homine. Ideo tñc p̄cīſe sup-
poneret p̄ om̄ni eo qd̄ non ē bō.
q̄ sic supponit̄ iste terminus aliud
ab homine. Tunc ergo ex quo hec

singularis de possibili est vera secundum
iste terminus homo potest supponere p
omni eo quod non est homo po-
natur cras in esse. tunc hec erit ha-
ste terminus homo supponit pro
omni eo quod si est homo ergo summo
libus terminu significative hec est
vera/homo est aliud ab homine/qua
hec est affirmativa. Et p casu ter-
mini supponit p eodem et ad eas
sequitur qd homo est non homo: qd equitas
non homo est aliud ab homine.
C Oppositi arguitur: qd sequitur
homo est non homo ergo homo non
est homo. et hec est impossibilitas/imo
non potest esse vera/ sicut reperire
significatio butus dictio non est: et
butus dictio est/ qd cunctus signi-
ficatio butus nominis homo muta-
tur. Rsi detur qd impossima est
falsum: sicutem sic qd non p aliquo in-
tempore est verum: reperiens signi-
ficatio butus huius dictio non est. Et nunc
ad rationem dico procedendo qd hec
dictio homo potest supponere p
omni eo quod non est homo/ p in-
tentionem huius significacionem. Et
tu dicas ponatur cras in esse: con-
cede. Sed dico qd illa possumus inesse si
explicetur per istam positionem
iste terminus homo supponit pro
omni eo quod non est homo: qd iste
terminus homo in predicato signi-
ficative sumptus mutauit suas si-
gnificatioem. ideo non p eodem
supponit p quo supponebat i illa
de possibili. ideo apparet qd ex-
pliendendo positionem inesse oportet
predicato mutari hanc vocem homo
in talen que supponeret p illis p
quibus illa vox homo supponebat.

Ecclib grade ostendo qd iste terminus
homo supponit p omni eo p
quo illic supponebat iste terminus
non homo. Et vniuersales redu-
centur ad singulares demonstran-
do per hunc homo. Et hec de septimo so-
bstitutio dicta sufficiant.

C Septimus substitutio.

Enecia virtus talis sit vera
homo est affirmativa. Probatur
quia possibile esset qd in alto idem
mate nobis ignoto talis oratio vo-
calis homo est affirmativa/significativa
omnino sicut nobis omnino signi-
ficatio hec oratio/albedo est color/ et
ista apud illos esset vera: sicut ista
apud nos est vera/albedo est color/
ergo si necias ut ipso ita esset necias
verum illa est vera. **C** Oppositum
arguitur: quia si necias utrum illa
sit verum non debes eam negare/
sed dubitare. et tunc pari ratione tu
nullam debes negare quod est in-
dubitabile. Rsi detur baculus qd so-
bstitutio est verus loquendo de tali
sit vocem: ego bene scio qd
ista ppositio/homo est affirmativa/ qui
inter nos pponamus est falsa et non
possibilis et non vera: quia ea p
nisi significacionem pponamus
qd nulla talis potest p talis signi-
ficacionem esse vera. Ideo ista sit
inter negare debemus. sed ista no
bius ppositio utrum non debemus ne
gare: sed dubitare en volcas idem
qd talis p vocem/homo est affirmativa
est vera.

C Finis septimi capituli.

C Seguitur tractatio de mensura
Et ei septimum capitulo butus li-
ba.

Epistola capitulo erit
de mensura p. qua ppo-
stolo reprehenda cui esse
re vel falsa. Et aliquis ponuntur
sophismata.

C Paximū sophisma.

Ecclia ppositio vocalis ē hā
Probatur: q; quando cum
ipsa nō est ipsa non ē vera; q; nūq;
ipsa est ergo nūq; ipsa ē vera. mi-
no; probatur: quia nūq; ē ppositio
sine subiecto vel etiam sine predi-
cato. Ideo nūq; est nisi quando
subiectum et predicatum eius sunt
sed nūq; sunt: q; quādo subiectū
est predicato; nondum est. et q; est
predicari tunc amplius subiectus
non enī sed transiit ergo et cetera.
C Oppositum est simpliciter pce-
dendum. Notandum est q; simile ar-
gumentū facit Aris. mi. pbrisop.
de tempore arguēdo q; non sit: quia
tempus futurum nondum est et tem-
pus patetum non amplius est. et
tempus p̄sens (et non sit instans
indivisibilis) est ppositum ex parte
presentia et parte futura: que vi di-
ctum est non sunt. Tale autem
non est cutis partes non sunt: ergo
nullum tempus est. Et responderet
philosophus q; tempus est sed no-
tandum simul: smo in successione
pars post aliā. Et quando arguit
q; presentum non est nec etiam fu-
turum. Ego pcedo loquendo de tem-
pore simpliciter patente vel fu-
turo. Sed p̄sens temp⁹ est et cor-
positum ex partibus que etiam sunt

sed non summum vnde patet et
alia posterius. Nec aliqua pars p̄-
scens temporis ē simpliciter paten-
te vel futura simpliciter loqua-
do de praeterito vel futuro. In quo
libet pars ē p̄sens hoc vnde sit al-
tera pars et altera posterior. Si tu
queres q̄rum ē ergo tempus p̄-
sens cum non sit instans inducibile
le p̄bi hic supponendū ē et i seruo
pbrisop declarandum. Et ego ei-
co non ē nobis determinatum q̄ si
tum sit tempus p̄sens quo debe-
amus vñ tanq; p̄scere. Sed hec ap-
bta vel q̄to volumus. vocamus ei-
stum etiam p̄sens presentem: et hanc di-
em presentem: et hanc horam p̄sens
tem. et si bac die veniam tanq; pas-
sare: tunc hora patet ē et hora me-
ridiei ē: et horas completo et p̄scere
successive. Si vero solum veniat
hora meridiana tanq; presentes ad
dictimus horam patet ē et patet
tam et non amplius esse. et hora
completo et p̄scere futuram ē nondē
esse. et hoc debet magis declarari in
quarto et seruo pbrisop. Hoc ergo
nō satis dicendum ē q; sophisma ē
fallsummo ppositio vocalis et ei⁹
partes sunt: sed non simul ē sub-
iectum patet et p̄dicatum potest.
Sed tu obicit q; quādo subiectus
est p̄dicatum non ē: concedo. h̄ eti-
am verum ē q; quando subiectum
est predicatum etiam est: quia hic
accipitur iste terminus quando in
destinare modo in aliquo tempore
scilicet in ista hora tam subiectum
q; p̄dicatum sunt. Ideo vere dicim
us q; quando subiectum ē p̄di-
catum ē. Sed etiam in aliquo per-

us parte buhas bone subiectum est
in qua praedicatum non est. ideo ve-
rum est q; quando subiectum est por-
dicatum non est. Indefinitum enim si
firmatus et ne gatua bene sunt ve-
re simili. sed iste vniuersales bsi. ne
gantur quandocunq; subiectum
non est praedicatum non est. vel etis
quandocunq; subiectum est/predi-
cam est.

¶ Secundum sophisma.

¶ Alius de aliqua ppositione
vocali mes pbi scire nabi co-
tradicere. Probocquia si ego dico
foates curritu ignoras quem pro-
positionem debeam dicere donec
locutus sum adeo nescis mihi con-
tradicere donec locutus sum. et nunc
contradicendo potes quia no co-
dem tempore quod requiritur ad
contradictionem illius volendo co-
tradicere si tu dices q; foates no cur-
ritufoate q; ego dicebam verum / et
tu dicas verum. quia quando dice-
bas cum currebas et quando tu dicebas
non currebas modo nunq; propo-
sitione vera contradicis vere. ¶ Op-
positum anguitur: quia hoc est; af-
firmare meibam redargitorum.
Dico q; sophisma est falsum. Et no
opozet ad rationem respondere si
cum ali qui dicerunt videlicet q; tu
non contradicis dicendo foates no
currebas: sed dicendo q; foates non
currebas/ quando dixisti cum cur-
rere. Hec ergo non est convenientis
responsio: quia contradictione debet
esse de eodem subiecto et de eodem
predicato et consumilibus circum-
stantiis: secundum vocem et secundum
intentionem. Ideo dicendum est q;

Roma institutione debet referre ver-
bum ppositionis meae ad idem te-
pus ad quod referebas verbum p-
positionis meae ita q; intentio si p
codem tempore negare pro quo tu
affirmabas esse eorum sensu licet illi-
lud tempus coexistet propositione
ut tue et non meae. ego enim secundum
intentionem loquor. Et si loquerer
de eodem tempore et doc illud ut
facere vi possumus conferre ad ci-
dem intentionem. sic enim sepete
in sacra scripture dicimus enim q;
bodie natus est obitulus: vel cras
nascent/loquentes secundum intentionem
ac si essent in illo tempore s
quo nasceretur.

¶ Tertium sophisma.

Ec propositione/foates fideliter est
in aliquo sepose vero in quo
toto tempore foates non fideliter. doc
probatur per determinatissimam pre-
cedentis sophismatis. Nam ego
pono casum q; tu dicas/foates non
fideliter et q; tu vere nanch patiente
illo solo sepose quod coexistit tue
propositione: et q; illo tempore fe-
deberitas q; tua propositione sit feli-
de. et illud tempus vocatur a. et se-
pos unmediatum sequens in quo
possim tibi contradicere vocetur
b. et q; foates sit in illo tempore b.
et non fideliter. nunc ergo contradi-
cendo ubi in illo tempore b. Dico
q; foates fideliter et confitas q; b ei pro-
positio mea est vera: quia contra-
dictio tua/que est falsa. et tamen ip-
sa non est vera: nisi quando ipsa
est. et ipsa est in b. et non in a. ergo
in tempore b. est vera.

Et tamen soles in illo toto tempore habeo permanentias. et hoc est vera
b. ponitur stare et non sedere: ideo soles est sedens et soles non est sedens
sophisma etat verius. **C** Opositum que c. qui pollet sophismati. **O**p-
arguitur. quia tuus non estet bona
psequencia q. bec. ppositio. soles
sedet. et est vera ergo soles sedet. cu-
tus oppositum iste dicit aristoteles
in postpredicamentis capitulo de
p. s. **R** inde breviter q. sophisma
est verum et bene probatur. **E**t ad
autoxatalem enstoret ego dico
q. optime sequitur bec. ppos. soles
sedet est vera ergo soles sedet. dum
tamen in hoc psequente soles se-
det: accepta nra tempus psligium
per hoc verbum sedet. p illo tempore
p quo ppos est vera: et non p illo in
quo est vera: nisi sint idem et hoc et
illud. unde licet ista ppositio soles
sedet est vera in tempore b. etiamen
hoc etat p. o tempore a.

C Quintum sophisma.

Eccepulatua est vera: soles
sedet et soles non sedet. **P**ro-
batur ex predictis: q. q. hinc so-
les stat ipse runc non sedet: ergo si
huc est vera soles sedet et soles stat
bec etiam est vera soles sedet et so-
les non sedet. sed bec est vera soles
sedet et soles stat: q. cum tempus
quo ritimur p presenti sit diversibile
soles i p. oal parte tempis sedet
et in posterio stat ergo sedet: stat
licet paus et posterius. Item bec est
vera soles est sedens et soles est non
sedens. licet paus et posterius. s. ad
istam soles est sedens: que est affirmatio
nus de p. edicato insinuante sequitur
negatus de predicto statu. scilicet
q. soles non est sedens. ut bebetur in

soles est sedens et soles non est sedens
que c. qui pollet sophismati. **C** Opi-
positura apparet: quia nulla copia
latuus et categorialis p. radicio:
nis c. posita est vera: cum oporteat
alteram p. radicio: esse fallaciam
sophisma autem est butulmō: ergo
est fallum. **D**ico baculter q. bec est ha-
soles sedet et soles stat. et soles est
sedens et soles est non sedens. siue
bene p. batur immo oportet sic de-
scendere hoc verbum mutari: scilicet q.
mutari est aliter se babere patius et a-
litter posteriorius. **N**on enim sufficit ali-
ter se baberit q. se baberit: quia hoc
significaret non mutari: sed mutari
est: nec aliter se babere q. babebit
quia hoc significaret non mutari s. j.
mutandum esse. **T**amen dico q. fo-
pibisma est fallum et impossibile. **E**t
indeo ad rationes. **A**d patias; ego
bene procederem istam: quando so-
les stat ipse non sedet. quia ibi acci-
pitur quodam indistincte et sic illa p-
positio valeret istam: in aliquo tem-
pore soles stat in quo ipse non sedet
et hoc est verum. Sed hec est neganda:
quandoq. soles stat ipse non sedet.
quia valeret istam / omni tempore
in quo soles stat in illo non sedet. et
hoc est fallum in casu in quo o. v. in
tempore ipse ranc p. presente. et q. in p. e.
etius medierate stat et in secunda se-
der. q. est quoddam tempus in quo
sedet et stat. **E**nde non sequitur stat
ergo non sedet. vel etiam est abusus
go non est niger. vel equus est mortuus
ergo non est viuus. et causa ex qua in
affirmativa verbum q. r. ad tem-
pus quod significat accipitur.

definita. Ideo si in alio perire tempore pars presentis soxer foder vel est albus vel est mortuus: verum est similius dicere qd ipse sit: vel est alb vel est mortuus. Sed in negativa verbum quodcum ad tempus significatur distributur. Ideo si p alia parte temporis presentis aliquis sedet vel est niger: vel est viuus: si sunt false: quia illi non sedet: vel non est niger: vel non est viuus. Nam enim ppter diuisibiliatem futuri verum est qd a. stabit et qd a. sedebit. quod enim albus et enim niger: quod enim viuus et enim mortuus. Ad aliam dicitur qd simpliciter non est bona formalis sequentia ab affirmativa de predicatione infinito ad negativam de predicatione finito: quia manifestum est qd ppter diuisibiliatem presentis vel futuri illa non valeret in illis de parte rito vel futuro: ergo nec in illis de presenti ppteridem. Sed intentio aristotelis est qd sequentia est bona siue in illis de presenti siue in aliis d' pterito et futuro ex suppositione qd affirmatus illa sit vera p omni tempore significatio per verbum aliis non.

¶ Quintam sotbisina.

Ec copulantia est vera/antithec-
ticas disputationes antichristianas
predicant. Probabo quis dicunt qd
nobis licet in est ut p tempore ppter
quocunq; tempore volumus: et hoc
apparet quia ex quo suppositionis
non esse instantia indubitate: ma-
nifestum est qd oportet ut tempore
diuisibili rati presentis: et non tem-
pore minimo p m sensu ut aliqui
dixerunt: quia tunc nunq; logica p

positio vocatio est vera/antithec-
ticas in illo toto tempore qdvis aliquis
parus pars est sit. Nec oportet ut
presente illo solo tempore qd coexistat
nostra ppositio quam pserimus
quia sepius ppositio nostra sunt
vere p malo vel minor tempore
deriuenda illarum qd sit tempore de-
rivationis illarum nostrarum creationis.
licet enim nostre creationes seu pro-
positiores sunt de presenti: et cum tu
quodam in sotbisinate dicimus fuit qd
licet nobis ut in alto tempore rati
presentis ab illo in quo nostra ppo-
sitio pscie pponitur et omnino ap-
paret qd omnes loquuntur sepe vi-
tes malo tempore rati presentis
dicimus enim una missa esse valde
longam et alias esse breuem. et dies
estatis esse logiores dieb; by causa
Et aristoteles ponit perpetuum esse
motum telli. Si ergo sic licet mag-
no tpe ut rati presentis nulla ex-
ratio quare non licet ut quicquid vo-
lamus. Si ergo hoc sit suppositionis
ego pono casum qd volumus ut tpe
centum vel nulli annorum rati pre-
sentis et tunc p m dicere quilibet para-
itus est paciens. Ideo enim omne
illud dicitur et paciens cui aliquis
parerit tempore coexistit: si dicit
coexistit disputationes antichristianas et
aliis predicationibus antichristianis ergo et
aristotelico presenti libet disputationis
et antichristianae pscientiae possit.
¶ Oppositi ergo utriuspiq; est in
tempore dudum est invenimus: quoniam
ergo disputationes et antichristianae
est gentium: quod ergo predicaret quis
nec linguis baberet ad loquendis nec
vocem ad vocandum. Ideo

q; sordidus & pcedendū in celi in
quo sene tpe volumus ut rāndū
p̄tūcōd̄ rōsabilit̄ possum⁹ facit
stūc bñ engaños. Sed bñ v̄z ē
q; nos loquentes cōter de nostis
factis quondam nō solens ut
magno tpe rāndū p̄fēt; sed paruo
ad poscedendū mētus differentiā in
nōtis factis p̄mū e posterioris q̄tū
ad temp⁹. Idēo sic pp̄ter p̄fēt;
dīmē ad paruo tēmpos e sp̄ctēt
rāndū p̄fēt videtur nobis p̄ma fa
cie a bbormabile dicere q; aristot
eles dīp̄t̄at. Ī nōtē vētēs &
ut vōlantes tanto tpe rāndū p̄fēt
deberimus p̄cedere sordidissima. et di
cere c̄dā q; aris̄tē mōtūs & q; tpe
et v̄tūs. et ea de amēchāllo lētū
p̄mū & posterioris. et sallum de amē
chāllo dicere q; tpe nō ē genit⁹. q;
tpe nō bñ lingua. sed bñ v̄z est q;
tpe nō ē genit⁹ & nō bñ lingua
p̄t̄ app̄erit ex sordidissimā.

¶ Secunda sordidissima.

A omni tēmpe soores currit
prodo: quia bac sola hora
v̄tē rāndū p̄fēt & p̄mo q; in ea tēmpe
soores currit. Etic arguitur: quia in
omni tpe p̄fēt soores currit: ergo in
tpe soores currit. H̄is p̄t̄ p̄caſum.
¶ H̄is c̄dā app̄erit q; in dicas pp̄dē
nō p̄mōt̄ tēmptū & ampliatū: id
nō est in dicas pp̄dē sup̄p̄d̄ aliquas
nēc a mēp̄t̄ario nūlī p̄p̄t̄ tpe. Ibo
iste exp̄p̄lēt̄ in oī tpe soores cur
rit: et in omni tpe p̄fēt soores currit.
¶ Et sordidissima app̄erit p̄ inducōs
q; in nullo tpe qd̄ ē invenit in dicas
& nūlī ē ad p̄positū de illis bñb⁹
q; si fūn̄sicut si dico: nūlī bñ currit
nūlī ēst̄ ad p̄positū de bis q; fūn̄

nūlī vel erit si tpe nō fūn̄. ¶ Op̄
p̄ositū arguitur idē v̄tē dicere in oī
tpe soores currit: q; soores cum
q; ista dīcō s̄p̄ nō distribuit plus q;
p̄ oī tpe. s̄p̄ nō est v̄z dicere q; soores
soores q; currit: q; tunc & soores & cur
sus ei⁹ ēst̄ semperētū. Imo v̄tē
bac sola die p̄ p̄fēt̄s res q; ēst̄
p̄ banc totā diem ēst̄ semperētū
cū semperētū dīcō s̄p̄ ac. & doc
videt abſurdū. Rhēdo q; sordidissi
ma est v̄z & bñ p̄bāt̄ in celi po
stro. Sed de rōe in opp̄ositiā app̄e
ret mēt̄ ēst̄ recurrēt̄ ad signōs
vōluntariā bñt̄ terminū fūn̄ & bñt̄
nōlī semperētū. Nōla c̄m̄ ilīgū ad
p̄sictū. Si ḡ dīcam⁹ q; h̄yōnt̄me
se bēdēt̄ iste vōces / in oī tpe & tpe
rūc̄cedat̄ q; soores q; currit. Sed
videt mēt̄ p̄mū v̄tē cōm̄ q; bñ
dīcō s̄p̄ fūt̄ p̄posita ad distribuē
dū p̄ oī tpe p̄fēt̄ p̄fecto et futuro.
& sic ē terminū ampliatū: & valēt̄
idē q; currit̄ s̄t̄ dīcō oī tpe p̄fē
tō & futuro currit: aut currit: aut
currit̄. Aut soore p̄t̄ dīcō q; bñ
dīcō s̄p̄ p̄posita ē ad distribuēdū
p̄ oī tpe quo licet v̄tē p̄ p̄fēt̄ tpe si
s̄t̄ v̄tē p̄fēt̄ tpe. Et p̄ p̄fēt̄ si
sit bñ p̄fēt̄ tpe: et sic de futuro.
Aut etiā p̄ oī tpe p̄fēt̄ p̄fecto vel
futuro vel possibili si verbum hoc
exp̄gat. Et si dīcam⁹ q; sem̄ aliqd̄
intelligit̄: vel q; s̄p̄ de⁹ intelligit̄ &
intelligit̄ ut q; tōcū reduco ad
signōē ad p̄sictū bñt̄s terminū
s̄p̄ & bñt̄s terminū semperētū.

¶ Septima sordidissima.

Adem pp̄dē vocationē vel sc̄i
p̄t̄ ē v̄ra vel fūlī om̄sū?

bonibus et fidei fiducia et sine
aqua impositioe vel obligatione.
Probocq; pono q; ppd si scriptes
vel placet q; robertus ad curia. Et
pono q; robertus bac bona prima
bur dici non curat sed si alia bona
bur dici curat. Etiam pono q; so-
cio sola bac bona buitus dici pma
vra frangit pma. et plato vras ipsa
dit rancis pma. sic ergo illa ppd e
ta sibi vras loens. et falsa sibi vras
platonis. q; vera et falsa cu; rancis
scimus si puerit nullus repu-
gnat pplicari sermota. Oppo-
siti arguit q; si aliqua ppd est iha
sua 3dictio est falsa et cōuersio. q;
si aliqua sit vera et falsa optz q; sua
3dictio sit vera et falsa. et per pse
quens ambe p3dictio esse si
mali vere et simul falsa quod est im-
possibile et pira legi p3dictio p
3dictio deuenit q; sibitima est ve-
rum et bene pbatum. Et ad ronez
ego dico q; omnes ppdnes p3dicti-
one bene debent differre penes
affirmationem et negationem et penes
distributionem et non distributionem
terminop p3mutu. Et ideo si aliqui
sint tales et in aliis debet esse filios
no sibi vocem soli; sed etiam magis
sibi intentionem. Et nunc ego dico q;
ille ppdnes in casu posito robertus
currit et robertus no currit sive pma
dictio apud soxi: et una est vera et
alia falsa. Sunt enim 3dictio apud
platonis et una est vera et alia falsa.
S; affirmativa apud soxi: et nega-
tiva apud platone no sunt 3dictio-
ne. q; differit sibi intentionis ipsoz
ideo si est inconveniens q; affirmationis
vocalis apud istu et negativa apud

Non habemus.

C. Secundum sibitima.

ab hoc qd mouet invenit
paus. probat facilius ut
enim recte in seno p3dictio p
3dictio declarat immo etiam de-
clarat q; p3dictio est q; omne quod
est p3dictio etiam sit paus; et qd sit
aliquis p3dictio paus t. Oppositi
arguit p3dictio nostra; determina-
tionem: q; si vras bac tote dic rancis
pma dicimur q; quilibet pars buitus
dic dicenda est pma et nulla p3dictio
vel futura. S; hoc ab eo mouebat
est p3dictio ipsa et fuit modi esse: ido
de nullo verbi est dicere q; mouebat
vel modi est nisi in p3dictio moueret
ponamus ergo q; a nihilo fuit ante
illu dicitur bona prima generabilis et
cida no erit post illu dicitur immo bona
vesperop corripitur et bona mer-
dit mouet: apparet q; a mouetur
et in nihilo mouebat nec mouebat
q; ipsam nihilo fuit et nihilo erit: q; p
3dictio in nullo ipse p3dictio fuit et in
no fuit nisi in ipse p3dictio fuerit. Et
eodem modo argueretur q; quid oculis
tempore parvo viceatur rancis p
3dictio ponendo q; a p3dictio in nulo
p3dictio neque moueret. Solus videt
inibi q; ita nota p3dictio et futur
supponit p3dictio capi solent
aliqui simpliciter et absolute et alti-
qui respective. Aliergo capiens ab
solure tunc nulla pars tempore qua
vitatur rancis pma dicenda est pec-
cata vel futura. Sic eni nullum ipse
fuerit et sed fuit et nullum fuit p
est sed erit. Et sibi idem acceptabiles
sicut et futuri sibitima est falsus

e bñ impoebi. Etter acceptatione
presentis et futuri respectus est q
poterit ipse per prior vocatur presenti
et respectu posterioris: et per posse
prior futura respectu potest. Hoc ac
ceptio ex hoc visu nata est: si sola pa
re per visum ratió pñticipis posse
prior vere dicetur futura est abut
so vere per potest dicere presentis.
Et in ista acceptione respectus
di dñ soperbissima. qd: qd mouet in
aliquo loco ipse moveret et in eius
qualibet pte. et ea invenit in pte p
ot mouetur dicimus qd mouebat
et invenit in pte posteriori mouet
dicimus: qd movebatur. Ideo om
ne qd mouetur et movebat pte et
movebitur posterior. Et hoc tamen
debet. Et in ista acceptione
iste non sit negare pñticipis est et fu
turi ipse est. Et sic hñ sole dicitur qd
ipse pñticipis et compotis et pñticipis et
futuro id est potest et posterior.

Contra soperbissima.
n Ella mutatio est instantanea
Probo qd: ols mutatio vel est
in instanti indistibili: vel est in ipse
distibili. si nulla est in instanti indistibili
cum non possint dari instantia
indistibilia in ipse. put sepe suppo
nitur. ergo ols mutatio est in ipse di
stibili. et ols talis dñ dñ ipsatis et
non instantanea. **O**ppositi ergo
qd: saltem creatio ale nostre leti
lectue est instantanea: cu enim ipse est
indistibilia opter qd: ols simili
non una pars post prem. et tales fa
ctio ne vocamus instantaneas: igit.
Contra dñ qd ad logicis si speciat
determinare an instantes est aliquia res
et si est que res est. si solus supponim⁹

q nullis res indistibilia in instanti
est que sū terminus pñticipi put null
y magina et sū de pñticipis in linea
et instantibus in ipibus. Et hoc vo
camus in instanti fieri qd: postquam nubil
itas erat ipm locu sif: sic qd nulla
etius pte est alia pte prior fm ipm. Et
hñ factio ale ratió vocat factio
sive mutatio instantanea. Et cù sic
fier alia nra intellectus: et ols res in
distibilia qd: sive manifesta est qd hñ est
alta mutatio instantanea: qd soperbi
ma erat falsus. Et tunc pte qd re ali
quae qd est atq; mutatio et qd res est
ipsa. Ad qd rñdeo put gerunt ad p
lens negotiis qd talis mutatio est ip
sa res qd dñc fieri. Nec est aliud fieri
qd factio et factus. nec creari aliud qd
creatio et creatus. nec olnro sic muta
ti est aliud qd mutatio vel mutatus.
Et ideo mutari vel mutatio est qd est
mutari et nñq; est mutatio nisi qd est
mutatu sif hñ i mutatu qd non est mu
tatio eo qd ista noia mutatu et mu
tatio hñ pñticipis in B qd virtus ap
pellat duplex ipse. vnu ianq; i quo
res est vel fuit alter p: qd in quo si
est vel non fuit. sed differenter appela
lant ista ipse: qd: mutatio que dicit
factio appellat virtus et qd: pñticipis
p modum pñticipis. Ideo describitur
hñ factio qd hoc qd est pñticipis non
esse et posterior est. Et factus appella
t tempus in quo pñticipis non est vel
non erat p modum pñticipis. Et eo
en aliqnd dicitur factus qd: s non
erat vel non est et postea est vel erat. si
ergo nullo ipse in quo res pñticipis non
erat vel non est utramk ratió pñticipis
solum aliquo ipse sequente tunc non
dicitur rem facti sed factum esse.

Et si etiam solo tempore procedente esse vel viramur tanq; presente. sic nec dicimus illam fieri nec faciam esse sed fiendā. Et si viramur tanq; presente aliquo tempore cōposito et eo in quo prius si est et eō quo posterius ētunc dicimus illaz rem fieri et etiam sacram esse rōe postea orationis temporis respectu cui⁹ tempus presens possumus dice re p̄teritum. Iū simpliciter virtus dicatur presens.

Et sic est finis septimi capituli

Conclusio capituli.

Clausus capitulum est de p̄positionib⁹ b̄ficiis supra seip̄as reflectionē et significātiōne suor̄ terminor̄. In quo capitulo p̄tinentur vocata insolubilia. Et a facilioribus incipiendo p̄ponitur hoc sophisma.

Agnis p̄positio ē affirmativa: ergo nulla ē negativa. Probatur primo per locū a Ḥrīsi sicut em̄ sequitur: omnis homo est eger. ergo nullus homo ē sanus. p̄petr hoc q̄ impossibile ē cūdē ē sanū et egr. ita sequitur in p̄posito q̄ impossibile ē cādem p̄ponem esse affirmatiā et negatiā simul. Item p̄sequentiā entimematicā ē bona si per additionem p̄positiōis necessarie potest pleri filologism⁹ bone forme. sic em̄ per tales additiones solem⁹ p̄bare nostras consequentias entimematicas. Clerbi gratia dicimus hanc p̄sequentiā ē bona: si nū volat. ergo aīn⁹ habet alas. quia bec ē necessaria;

Omne volans habet alas. et si fiat maior ēt bonus sillogism⁹ in tertio modo prime figure. Siz ita etiā in p̄posito bec ē necessaria: nulla affirmativa est negativa. Et si bic in p̄dicō entimematicā fiat maior: ēt bonus sillogism⁹ in secundo modo prime figure. Item et opposito p̄sequentiā sequitur oppositiū antecedentis. ergo p̄sequentiā ēt bona. Nec em̄ est regula cōmunitatis omni bone p̄sequentiē. sed aīs p̄x: q̄ sequitur manifeste: quedā p̄positio est negativa. ergo non omnis est affirmativa. **C**Oppositum agitur. q̄ad possibile nō sequitur impossibile. et tamen patim̄ ē possibilis. sc̄ omnis p̄positio est affirmativa. Ideo em̄ potest ambilare omnes negatiās dimidioā affirmatiās. Ideo omnis p̄positio ēt affirmativa. sed altera ēt impossibilitas sc̄ nulla ēt negativa. quia in nullo casu potest esse vera. Nā q̄ si cūq; ipsa nos ēt ipsa nec ē vera nec falsa. et q̄ si cūq; ipsa ētunc aliqua ēt negativa: sc̄ ipsa. Ideo falsum ēt dicere q̄ nulla ēt negativa. Item p̄sequentiā ēt bona si antecedens potest esse verum sine veritate p̄sequentiā. sed sic ēt in p̄posito quia ex quo antecedens potest esse verum et p̄sequens non potest esse verum. apparet q̄ antecedens potest esse verum sine veritate p̄sequentiā. Et hoc etiam patet: quia ista ēt vera: omnis p̄positio ēt affirmativa. lic̄ deus ambilaret negatiās. et nū illud p̄sequens si esset verum quia non esset. ergo manifestum ēt q̄ antecedens potest esse

verū sine p̄sequente. ergo p̄fia non
est bona. Sed respondeo q̄ p̄fia nō
ex eo dicitur bona: quia antecedēs
non potest esse verū sine p̄fite vel
sine necessitate p̄fita: Sed ex eo q̄
nō potest esse verū sine veritate p̄fie
quātis ipsiā simul formata: modo
sic non est in p̄posita cōsequētia.
Contra: quis si ex eo hec p̄sequen-
tia dicteretur bona sequeretur q̄ ista
cōsequētia dicteretur bona / nulla
p̄positio est affirmativa: ergo ba-
culus est in angulo. q̄ impossibile
est ipsiā simul formata antecedēs
esse verū. et si non potest esse verum
sequitur q̄ non potest esse verū sine
p̄fite. Itē illa nō est bona p̄fia vbi
p̄sequēta si apponetur aīstī vero
falsificaret ipsum. q̄ tale p̄sequēta
ad tale antecedēs magis videtur
habere repugnatiā q̄z auimentiā
et tamen sic est in proposito. Nam
posito q̄ hec sit vera omnis p̄po-
sitio est affirmativa si apponatur
ista sc̄z nulla p̄positio ē negativa.
ipsa enī falsa. ergo non ē bona p̄fie
quātia. Respondeo q̄ p̄sequētia
est bona sicut bene probatur. Sed
tunc ē difficultas dicere unde p̄fie
quātia debet dici vera vel falsa.
Et d̄ hoc pono breviter p̄clusiōes.
C Parma est q̄ p̄sequētia ē bona
cūius aīstī potest esse verū sine veri-
tate p̄sequētia et sine p̄sequētia.
hec enī p̄sequētia est bona / homo
currit ergo animal currit. et tamen
parma esset vera q̄uis secūda non
esset et esset animalata. **S**ecunda
p̄clusio q̄ bone p̄fie aīstī p̄t esse
verū et p̄fia non potest esse verū: hoc
parzi in p̄posito. bcc enī potest esse

vera / omnis pp̄d est affirmativa/
et hec non potest esse vera / nulla p̄
positio est negativa. et tamen illa se
quitur ad parmā. Et similiter opos-
ter in multis aliis / vi oīs syllabā ē
plures littere / ergo nulla syllabā ē
unica littera. **C** Tertia p̄clusio q̄
aliqua p̄positio est possibilis que
non potest esse vera. Probatur: q̄
nunq̄ ex antecedente possibili se-
quitur p̄sequens impossibile. p̄ne
suppono ex primo p̄tōz. et tamen
ex ista que est possibilis. sc̄z omnis
p̄positio est affirmativa / sequitur
ista sc̄z / nulla p̄positio ē negativa.
ergo ista est possibilis et tamen nō
potest esse vera. Et sic manifestum
est q̄ pp̄d nō dicitur possibilis ex
eo q̄ potest esse vera. nec impossili-
bilia quis non potest esse vera. S̄z
dicitur possibilis quia sicut signat
lic potest esse: accipiendo ista v̄ba
ad bonū sensum fm̄ ea docimēta
q̄ fuerunt in secūdo capitulo dicta
et impossibilitas q̄ nō potest ita esse ec.
C Quarta p̄clusio ē q̄ impossibile
est bone p̄fie antecedēs esse verū
p̄fite existente falso. Sic eai debet
intelligi q̄ nō potest sequi ex vero
falsum / re habetur in libro p̄tōz.
et sic bene verū est q̄ omnis bone
p̄fite impossibile est aīstī esse verū
sine veritate p̄sequētia ipsiā simul
formatis. Inde hoc non obstante
ista est p̄cedenda: q̄ ex vero potest
sequi falsum. ponamus enī q̄ hec
pp̄d sit vera: oīs pp̄d ē affirmativa
tūc p̄t seq̄ ex ea falsū. sc̄z q̄ nulla
est negativa. Sed q̄n̄ cōcludit ista
sc̄z / nulla est negativa / tunc parma
non amplius est vera sed falsa

C Quinta adiutorio qd sufficit ad propositionem sequitur qd ipsa est vera. hoc videtur aristoteles expat mere in predicamentis capitulo 3 prius. Sequitur enim si homo est: qd hec est vera homo est. Etiam conuerso re dicit pari roe esset de aliis. Tunc arguitur. sequitur nulla ppositio est negativa: ergo nulla ppositio est negativa: ergo hec est vera nulla ppositio est negativa. Et sequitur qd si ipsa est vera qd ipsa est. et sequitur qd si ipsa est qd aliqua ppositio negativa est. ergo de primo ad ultimum sequitur si nulla ppositio est negativa qd quedam ppositio est negativa. Item non est possibile ita esse sicut prima significatur. quoniam sit ita sicut secunda significatur. ergo phia est bona. sequentia videtur manifesta: quia ex dicta precedenti sophismate deducamus esse bonam sequentias nec posset aliter exprimere unde dicatur sequentia bona. Sed ppositio affirmativa sequitur si est ita sicut ipsa significatur qd significatur. et sequitur si ipsa significatur qd ipsa est. et si ipsa est rite est ita sicut per secundam significatur. **C** Opus positum arguitur per ea que dicitur sunt in precedenti sophismate: quia posset esse ita sicut qd prima significatur: et tamen non esse sicut per secundam significatur. esset enim sic si omnis ppositio negativa esset destruxta. ergo non est bona phia. Item ad ppositum possibiliter non sequitur sua peradictoria: sed prima est possibilis et sua contra dictoria est secunda ergo et cetera. Dico haec ut qd sophisma est fallius illa enim non erit bona consequentia sicut bene probatur. Et respondeo ad patinam rationem qd illa secunda sicut ponebatur si est vera dicitur

C Secundum sophisma

Ulla ppositio est negativa: ergo quedam ppositio est negativa. Probabo: suppono qd ad quamlibet

sermonis scz q ad quilibet pposi
tione sequitur q tba sit vera. id no
sequitur homo ē: ergo hec est vera
homo ē. q: hō possz eē liz mīla p
positio eis; et c. q: ita eē est possibile
sicut q istam ppōem hō est signifi
catur vel significaretur si pponere
tur non estre sicut p istam signifi
ca retur: hec ē vera hō est. ita ei eē
sicut significatur p pāmā si hō eis;
et nulla ppō eis. Sed tu quereres
quō ergo dī illa regula aristoteleū in
telligi. ego dico q dī intelligi suppo
stra ppōnis crīstēria ita q ad eis
copulariā am ex aliqua ppōne et a
liqua dicente q tba est: sequit q fl
la ē vera. verbigratia sequitur hō
ē: et illa hō est ē. ergo tba est vera: q:
non p ita esse sicut q illā copulati
uā significat quin si tra sicut q cō
clusionem signifit semp loquēdo ad
bonū sensum. **(Ad secundas que**
videtur esse rectio) ego dico p'no
q tba non ē vera vel etiā falsa
nisi tba sit. Et ad hoc q tba sit bo
na aut vera opter q aīs et q tba ipsi
us fint. Et tunc dat regula hīs sup
positis q tba est bona si impossibi
lē ē esse sicut p aīs significat qn
ita sit sicut q tba significatur. Et
hec regula pōi dupliciter intelligi.
Uno modo q sit vna ppō de tra
possibili in sensu pposito eo modo
quo omittit soler dicit: et ē sensus
q tba ē bona si hec ē impossibilis
tba foemata ē ita sicut q aīs signi
ficatur: et non ita ē sicut q tba signi
ficatur. Et illa regula non valet q:
s'm istā regulā sequeretur q sophis
ma eis; vera. et s'm istam regulā fal
sam pcedebat argumentuz. Alto

modo intelligitur q: si vna ppōli
to de impossibili i sensu dūcto ita
q sit sensus tba ē bona si qualiter
cīg p aīs signifit impossibile ē ita
esse quin qualitercūq p aīs signi
ficatur sit ita. et sic apper q ista rīa
non argueret sophisima esse verum
q: qualitercūq ista significat; mul
ta ppō ē affirmativa possibile est
esse ita; non ita eis; sicut alia sign
q: sic eis si manētibus affirmatio
es vnes negatiue essent anibilate
quod ē impossibile.

Et tunc sophisima disponit
ad sequētis. Et est tale. Pō
stro q oīs homo ē alius sequitur
oīs hō currit; g alius currit. Hoc
probatur q: sillogisando in patmo
modo pāe figure sic oīs homo cur
rit et omnis alius ē homo per po
strum: ergo alius currit. Endē ille
sillogismus ad impossibile esse scz
capiendo positionez aduersarij cī
aliquo vero. et sic inferim p'clusio
nem per bonā tba licei illa con
clusio sit impossibilis. Ideo etiam
sic in pposito est bona p'sequenta
Item non potest ē ita sicut positi
ē sicut illud antecedens significat
quoniam si ita sicut tba illud significat.
ergo ex illo antecedente eis; positio
sequitur illud p'sequens. **O**ppos
itrum arguitur quia regula ponit
in logica q omnis p'sequenta fab
sa ē impossibilis: et omnis p'leque
ita vera ē necessaria; ppositio est
impossibilis non potest fieri nec es
saria aliq casu positio: g q'cunq cas
su positio aut remoto p'cesso aut si
p'cesso p'sequenta falsa non potest
fieri vera. licei p'star q ista tba est

falsa. quis non necessaria scit illa:
omnis homo currit/ ergo ois aſin⁹
currit/ ergo quocunq; casu posito
ubiq; sequitur/ omnis homo currit
ergo aſinus currit. **C**Solutio hui⁹
ſophiſmatis eſt ſacile: q; ad placi-
tum tu tu potes dicere ei ponere
vel aſcerere quācūq; ppōnem pla-
cer. e numer⁹ ppōne talem acut⁹ phia
necessaria fieri nō neceſſaria vel
ecluero. Ideo ſicut poſtu; eſt ſo-
phifma tñluz eſt falſuz. Sed tñ pp
argumenta ſciendum eſt q; aliqua
ppōne potest dici vel ponit vel pcedi
ſimpliſter tanq; vna ppōnit p ſe-
ſumperat tunc nibil eſt ad ppōnitū
de alijs ppōnbis vel p lequētis
an ſint vere vel falſe. Alio mo ſole
minus ponere ppōne tanq; aſis vel
partem aſis ad aliud inſerendū
e tunc oportet bene videre ut ſe-
quuntur pcluſio ppōnit ex illo poſi-
to cum alijs appoſitis vel nō. Ab
gratia i ppōnit ſi tu poñeres ſim-
pliſter q; omnis bō eſt aſin⁹/ ſi pp
hoc fit mētiorv' peto: phia illa que
ponebatur in ſophiſmare. Q; ſi tu
ponas q; in oddi aſis ad inſerendū
aliam pclusionē q; ois bō eſt aſin⁹
ſtant dicas q; bene ſequitur ergo
omnis bō eſt aſin⁹. Et ſi tu dicas
ppōnem ppōnas p modū permis-
aſis cum illa alia parte: orbiſ bō
currit/ tñc dico q; bñ ſequitur ergo
aſinus currit. Et ſic pcedit rōnes
CQuarum ſophiſma.

Ico q; homo eſt aſinus. Et
queritur de hoc ſophiſmate
ut ſic dicere dicit ver⁹ vel falſam
Et arguitur q; dicit falſuz: q; dicit
q; bō eſt aſin⁹/ e bñ e falſuz: ergo ec.

Sed arguitur q; ipſe dicit veritade-
tora ſua ppōne erat illa/ ut ipſo q; bō eſt
aſinus/ e illa erat vera: q; hoc totū
dicebat de facio. H̄tē ppōne ſua erat
affirmatiua: ideo erat vera: q; ſub-
lectum e predicari p codē ſuppo-
nebār: ergo ſua ppōne quaſi dicebat
erat tñ. q; abū ſablectū e pdcatur;
ſuppondi p codē p; q; ſi explicet
copula ppōne erat vna/ ergo ſum di-
cens q; bō eſt aſinus. e manifestū
e q; p codē ſupponde ita: i teminū
ego e ita terminus dicit q; bō eſt
aſinus. Ad illud ſophiſma riſideat
multi q; ita dicit ver⁹ e etiā falſuz;
q; ipſe dicit illam totalem ppōnem
dico q; bō eſt aſinus/ e illa eſt vera
ideo dicit ver⁹. Sed cū hoc dicēdo
illā totā ppōnē ipſe dicit quālibet
partem eius. tñ ipſe dicit q; homo
eſt aſin⁹/ e in hoc ita dicit falſum.
Sed illa ſolutio eſt mihi multum
dubitabili. q; illa ſolutio ſuppo-
nit q; pars ppōnem ſu; ppōne: q; ego
nō credo. Pofaiſiſta David oꝝ, p
phētico loquēs per ſp̄iſ ſcrib̄i nibil
falſum dicit. e mihi dicit illa totalem
ppōnē dicit inſipiens in coade ſuo
nō eſt de⁹. ergo phētico dicit tñc
voce nō eſt de⁹/ que ſi fuſſer vna
ppōne ipſe dicit falſum e beretico
ergo nō erat vna ppōne ſic dicas: h̄
pars vna ppōnem. ſed illle inſipiens
creat q; ſalem voce dicit ſolitario
tanq; vna ppōnem. e eſt ſimile ſicut
medicis vermis non eſt vndi alia
qđam eſt pars vna ſu; anima licet ſed
deuſa ab alijs partib; eſt vnum ſal
Et oſto ppōnem ego dicit ſeneca
capitulo patet tracatuſ ſummu-
laz. videtur ergo mihi q; ſic dicas:

dico q; bō ē āsinus: dicit vñ de p
ācetate h̄montis. dicendū ē c̄nā q
ihe non dicit falsū. Et qñ obicit q
ihe dicit q; bō ē āsinus. dico q; ipse
bñ dicit talē vocez h̄z non solitarie
tanq; vna ppōem. illa vñt neq;
erat vera neq; falsa. S; r̄ replicas
sox̄t: q; hec dicta sequitur q; ille
metit q; diceret q; ista ppō bō ē
āsal eff̄ vera. p̄batut q; his tota l̄
ppōpositio ē affirmativa: t̄ subiectu
p nullo supponit: q; ista vñt homo
est āsal non ē ppōpositio s; ps. ppōsi
tionis. t̄ sic illa totale subiectu ista
ppōpositio homo ē āsal p nullo sup
ponit. sicut ē t̄ demonstratio lapi
de ego diceret iste homo ē substātia
subiectu p nullo supponere: t̄ ē t̄
ppōpositio falsa. R̄ dico q; ogret sci
re qd tu demonstras per b̄. pnomē
ista. q; si tu demonstras ista vocez
homo ē āsal quā tu profers in illa
tua ppōne: ego dico q; tua ppō ē
falsa sicut bñ arguebas r̄d. sed si tu
demonstras alā voce silem seorsū
sumptā t̄ ppōpositio falsa. Enī ad talē sensu; de
bēt intelligi t̄ credi tales ppōes t̄
non ad alid sensum nisi forte t̄di
ctionaliter: sc̄z illa ppō homo ē āsal
est h̄a. Ista vñt bō ē āsal si ēt sc̄z
ox̄sum postea eff̄ vna ppōpositio h̄a.
Et appet q; totū reuertit in idem.

Imilimodo solus t̄ stud qui
r̄ sop̄l̄sma / quicqd sox̄t
audit illud p̄ferit plato. casu posito
q; plato p̄ferat istā ppōem. null⁹
homo ē āsinus: sox̄t non audit
patimā dictionē s; audire residuū sc̄z

bomo ē āsinus / t̄ nibū plus audi
st. r̄cū p̄batut sop̄l̄sma: sox̄t
audit istā vocē homo ē āsinus t̄ m̄
bil plus: t̄ illā vocē p̄ferit plato cui
alia voce. q; quicqd audit sox̄t il
lud p̄ferit plato. Oppositū argui
tur q; plato non p̄ferit s̄bū sed vñ
sed sox̄t audit falsum: sc̄z homo
est āsinus: ergo audit qd plato nō
p̄ferit. Hoc per sillogismū ad impossibi
le arguitur sic. quicqd sox̄t au
dit plato. p̄ferit falsum sox̄t audit
ergo falsum plato profert. sed hoc
conclusio est falsa quia verissimas
propositionem profert plato sollic
nullus homo est āsinus. et de nulla
substātia repābēdi potest. Respon
deo q; sop̄l̄sma est verum. Ad ra
tionem tu oppositū dico q; sox̄t
non audit verum nec falsum. quia
nullus propōem audit. sed solū au
dit partem vnius propositionis ve
re bene credo q; plato nichil falsoz
dicebat sed verum qd nullam falso
tates implicatamē ipse bene dice
bat aliquid quod non erat verum
sc̄z partem veri. Sed tu dices con
tra illa vñt est falsa que falsam me
talem facit in animo auditoris sed
illa vñt quā sox̄t audit facit i sox̄t
te metalem falsam. vnde sox̄t tu
dicio casu credit q; plato dixerit fal
sum ergo illa vñt erat falsa. R̄ dico
q; bñ ei vere loquens nec male nec
false loquitur propter male audienc
ies vel male propositionem suam
recipientes. vnde certum ēt q; sepe
aliquis dicit vnam propositionem
t̄ male audiens credit q; dicas alid
et tunc illa propositione facit in audiē
te non metalem quam in significat

sed mentalem qualis significaret illa propositio quam credit audire. Et in tali casu proposito sic plaus non est falsa audiendi: sed solum talis esse falsa qualis ille credit audire: sed omnis proposito esse falsa audiendi que pfecte audita ab eo qui etiam perfecte sciret eius significacionem non illam significationem in illo audiende mentaliter falsas. Ab hoc in casu nostro sonores non audiuntur propositum aliquam: sed credit audiens aliquam. ideo illa vox quae audiatur sonores si facit in eo sensum quem significat quod ille si est sensus, proposito sed facit in eo taliter sensus, qualiter facit propositum quod credit audiens. Et hoc non sequitur nisi quod talis est falsa qualiter credit audiens.

C. Secundum sophistima.

Erum est dicere hominem esse animal. Queritur ergo de h. sophistmate: vero dices taliter propositum: vero est dicere hominem esse animal/dicere vero: proposito quod taliter dicat. Et ego non eo quod oīno in sophistimabus nihil intendendo loqui de vero vel de falso: nisi propter sunt appropriate difference propositionibus. Non enim querere intendo quod deus sit verus et prima virtus: et quod homo sit fatus aut deus aut falsus. Sed volo loqui de vero et falso, per se factis libi peradicatione ut dicas seruo metabaphysice quod non intendis logicus de vero et falso. Ecce igit ergo quod ille si dicas vero: quod hoc predicas dicere boitem esse animal/ vel captius materialiter vel significative. Si significative nesciis dicere hominem esse animal/ id est

quod dicens hominem esse animal/ proposito ex metabaphysice modo. et dicens hominem esse animal est unus qui non est vero neque fatus. quia non est propositio nec pars aliqua contradictionis. Et si captius materialiter apparet quod non supponit pro propositione aliqua: quia si supponit pro se vel pro suo simili in voce: manifestum est quod ista vox dicere hominem esse animal/ vel aliqua consimilis: non est propositio nec oratio perfecta. ideo nec est verum nec fatus. Et si dicitur quod non supponit pro se nec pro consummata voce sed pro alia oratione formata sub indicatio modo sicut ista oratio/hominem currere/ soler supponere pro tali oratione/bomo currit que est propositio. Tunc manifestum est quod non supponit pro propositione sed pro parte propositionis quia licet hominem esse bonum/ supponeret pro illa propositio/bomo est bonus/ namque esse bonum si supponit pro illa propositione: sed pro tali oratione est bonus: neque non est propositio: et haec est in proposito. Ibi enim hec ofocaliquem dicere boitem est animal/ supponeret pro tali oratione/ aliquis dicere boitem esse animal/ si supponeret nullum pro tali oratione dicti boitem esse animal/ que non est propositio: nec verum nec fatus. Ideo fatus erat sophistima sed vero est dicere boitem esse animal. Haec oppositione arguitur: quia verum est quod homo est animal/ namque hec oratio/hominem esse animal/ et hec oratio/bomo est animal/ sine gen-

materiætate equivalentem: et capitur
vna p alia. ergo vix est dicere ho-
minem esse animal. Ideo affirmare
veram ppōem est vix sicut negare
venam ppōem est falso. sed di-
cere hominē esse alia est affirmare
veram ppōem scilicet homo est alia:
ergo dicere hominē esse animal est
vix. et tunc pueratur ppōem est so-
phisma. Rhēdo q̄ sophisma ē fal-
sum d. ppōem sermonis. Namē
aliqui in ppōem locutio[n]e tales locu-
tiones recipiunt loco altiarum que
essent vera. Et h[ab]it[ur] grātia hec ē ha-
vix dicens hominē esse alia:
id est dicens ralem vocem secessus/
homo ē animal. Similiter sic ista
est vera dicere hominē esse animal
est dicere vix. Similiter sic ista est
vera / vix est hominē esse animal/
sed ramen sophisma de ppōem
sermonis erat falso sicut bene p-
bat. Tunc ad ratione. Ad p[ro]mī
dico q̄ hec est falso / vix dicere q̄
homo est animal. sed hec est vera /
vix est q̄ homo est animal. et etiam
vix ē hominē esse animal. sed ho-
minē esse animal: dicere hominē
esse animal multum differunt. Ad
secundā ego nego q̄ affirmare vel
negare aliquam ppōem sit vix
vel falso. q̄ affirmare vel negare
mib[us] aliud est q̄ affirmare vel ne-
ganor: et hoc ē homo qui non ē vix
neq̄ falso. Et si affirmare ppōem
supponat materialiter: tunc idem
valer dicere affirmare ppōem et
dicere affirmare ppōem. et hoc nō
ē ppōed oto imperfecta sicut legi-
ringitus.

¶ Septimus sophisma.

¶ Septimus sophisma est hoc
vocati in seculis: omnis
ppōem est falsa / casu p[ro]prio q̄
oēs ppōem vere esse simili-
tate ē falso remanerent. et tunc so-
ties p[ro]ferat istam solam / omnis p-
pōem est falsa. Queritur ergo an
ppōem sua sit vera vel falsa. Et
arguitur q̄ non sit vera: quia sup-
pono q̄ eandem ppōem tra-
posibile sit simul esse rera et falsas
in eodem idiomate ppōem ab
omnibus audientibus receptam.
tunc ergo si ppōem ē vera sequitur
q̄ non omnis ppōem est falsa. q̄
quidā est vera et que p[re]dicere sit:
ergo ista est falsa immo impossibilis
quia omnis ppōem est impossibilis
ad quā sequitur sua p[re]dic-
toria. Deinde probatur q̄ non sit
falsa sed vera. quia ē ppōem vni
versale nullam habere instantiā:
q̄ nec in seipso nec in alio casu
ergo ipsa est vera. Item si ipsa est
falsa subiectum p[re]dicatum eius
non supponit p̄ eodem vniuerso
iter. Ideo cum ipsa sit affirmativa
sequitur q̄ ipsa ē vera. Tres si esset
falsa tunc qualitercūq̄ sita est:
q̄ non sit nisi q̄ omnis ppōem
est falsa et ita est: ergo ipsa est vera.
De isto sophismate vidende sum
difficiles dubitationes. Prima est
vix in casu p[ro]dicto ista ppōem
sit vera vel falsa. Secunda est quid sit
possibile assignare sibi p[re]dicere
vel equivalentem. Et p[ro]mitus ego
dico q̄ reservatio et p[ro]cesso casu p[re]-
dictiori potest cum illo ponit casus
q̄ ista ē ē vera: qd apparat per ea q̄
dicas fuerit in secundo sophismate

et i sentie bat⁹ se patet a sp̄tū. ubi dī
cti ē q̄ possuntus in aliquo t̄pe p̄
alto temp⁹ vlt: qz vere dictum in
aliquo t̄pe solem sedere in quo n̄i
non sedet: qz q̄ temp⁹ cognotatus;
et q̄ hoc verbum sedet non intelligi
mus temp⁹ quod n̄i p̄positiōnē
coexistit sed aliud temp⁹. sic dicit
pceditur casus q̄ p̄ totam horam
primam huius diei nulla sū p̄posi
tio vera sed omnis p̄pō est falsa. et ponam⁹
post finem illius bore q̄ soles di
ca: q̄ omnis p̄pō est falsa / e q̄ lo
quarit non p̄ t̄pe p̄ quo loquitur:
sed p̄ t̄pe illi⁹ prime bore: sic p̄pō
fus ester vera: qz inducō est; suffi
cens que fieret in p̄pōbus illius
prime bore Sed bec solutio h̄c sū
vera in illo caſu n̄i non aufer diffi
cultatem sophismatis sum alii ca
ſum videl; q̄ ille loquitur p̄ illo t̄pe
in quo loquitur. Et aliqui volētes
euadere dicunt q̄ terrāta ināl sup
ponere p̄ p̄pōbus non possunt
in p̄pōbus ad supponendas pro
filiis p̄pōbus in q̄bus possunt f̄;
p̄ alia. Ideo dicit q̄ p̄pō soles
est vera. q̄ ille terminus p̄pō in
p̄pōne soles non supponetur p̄o
p̄pōne/ sed p̄ oībus alia. et omnes
ille errant falle. Sed p̄st q̄ bec so
luto non valer. q̄ q̄ alioq̄ incili
glie de illo potest loq̄ alioq̄ sit per
cepit a quo sumitur hoc nomen
p̄pō inciliat indifferenter omnes
p̄pōnam etiā p̄fēm p̄cētū e su
mētū tem suum q̄ alioq̄. ergo de
ci p̄pō loq̄ ergo manifestū ē q̄ ego
possim dicere q̄ p̄pō quam n̄i
actu p̄fērō ē affirmativa e p̄pō esse
fūcētū mea loq̄ de ea. Ideo p̄ illo

supponet utile tenetum p̄p̄b̄ q̄d
poueb̄ in ea. et t̄c p̄p̄ nullo mō b̄c
caſto nulli difficultatez evitare. q̄
poſt q̄ ſoſte diceret illā p̄p̄b̄z
et ſimil plato diceret alia p̄p̄b̄z
p̄fūmle. Et tuic qua rōne diceret
vnuſ repreadē rōne aler. et ſic d̄
faſlo. ideo vel vterq; diceret veruſ
vel vterq; diceret falſam. Quocurē
ergo vtrq; ſoſte diceret veruſ. Si d̄b̄
cas q̄ ſic tuic q̄ loquitor de p̄p̄b̄z
platonis; non de ſua: ſedetur q̄ p̄
poſtio platonis eſt falſa. et per p̄f̄e
quena pari rōne p̄p̄ ſoſte eſt falſa.
Et si diceret aliq; q̄ vtrq; eſt falſa
ſequitur ergo q̄ ambe ſunt vereq;
ita eſt ſicut aſſerūt eſſe aſſerunt eſſi
q̄ oīs p̄p̄ eſt falſa et ita ē. et q̄ eſſi
ſi ſunt falſe t̄t̄ ſubiecta eaq; et pre-
dicata ſupponet p̄ codē. ergo ſunt
vereq; ſunt aſſirmative. et q̄ eſſi
tales ſunt universales q̄ de nolla
ſuap̄ ſingulatuz eſt laſtanta. Illi
diſperit q̄ talis p̄p̄ eſt vera et falſa
ſimil. Sed hoc eſt incōueniens et ap-
pareret q̄ ſi etiā ſđictioſe eſſe vere et
ambe ſđictioſe eſſe vere. et ſi eſt
falſa ambe eſſe falſa. et vtrq; lib-
lorum eſt impoſſiblētigatur. Tunc
etiam eſt dubitatio q̄d poſſideret
ſđictioſa. pon oſtium q̄ nou ſint
nisi due p̄p̄b̄z/ vnu q̄ bono et
aſſimo/ alia ſi peccato p̄p̄ ſoſte
tuic oſtido q̄ nou poſſit dori ſđictioſe
q̄d tenetum ſđictioſe debet
ſupponere p̄ codem vel c̄ſdeymec
in vnu p̄ p̄lato et in alia. Quidodo
in p̄p̄ ſoſte ſubiectum ſuppo-
nit p̄ lebas p̄p̄b̄b̄ ſupposit
ſu oſtum etiam et illa bona c̄ſ
eſſit. Quid si velle dori ſđictioſi
f. 2

scz illi quodam ppo non ē falsa: car ita sit sed qualitercumq; signifi-
tim in illa supponeret p pluribus: car tra ita. Ita ratiōne non videt aut
scz p tribus scz pao se e p alio du- cbi valere de virtute pmonē: et nō
abus. ergonon dūceret illi ppōm̄
sozis. S; ita dubitatio solutio ea
q; dicitur fuerit in scz do sōp̄fimā-
re et in tertio septimi capl. illa ei
ppōtio p̄adicta p̄pōm̄ sozis
formare: et non p tempore in quo
formatur. h; p̄o tempore in quo p
ppōtio sozis s̄t̄. ideo ppōtio
illa tercia nō supponeret nisi p̄o il-
lis p quib; p̄o sozis supponeret
et illa nō supponeret p se eo q; illa si-
era de isto ipse. Dūcendū ē g; deveri-
tate et fātilitate illas ppōtias. et bre-
viter credo q; illa ppōtio ē t̄ falsa:
q; vel illa ē falsa vel non ē falsa.
Si ē falsa babeo ppōtius
et si non ē falsa sequitur q; illa ē vera
et quo etiam ita ē. et si illa ē vera
sequitur enī q; ipsa ē falsa sicut
patet arguebat. ergo babeo pro
positum scz q; ipa ē falsa. S; sic
difficile ē ad sōp̄fimā r̄idere. Id
ratione enim aliqui dixerūt et ita
visum fuit m̄bi a l; p̄o l; p̄o
significatione suorum terminorum;
non significat vel affirmat nisi q;
omnis ppōtio ē falsa cum omnis
ppōtio de forma sua significat
vel affirmit ē vera. ideo omnis
ppōtio affirmit ē falsa si
ue dixerit sine consecutive ē falsa.
qua t̄cet qualitercumq; significat
ēta ita sū q̄tum ad hoc q; signifi-
cat se ē falsa in tamen non quali-
ter significat ēta ē q̄tum ad h
q; significa: si ēt̄ vera. ideo falsa
et non vera. q; ad veritatem ita redi-
ctur non solum q; qualiter significat

car tra ita. Ita ratiōne non videt aut
cbi valere de virtute pmonē: et nō
obācio p̄m̄ de illo nō loquacit
qualitercumq; significat ita ē. q; de
hoc satis visum fuit. Sed ostendo
illud nō ē vera quod dicebam
scz q; omnis ppōtio significat vel
affirmit ēt̄ vera: q; illam eadem
se ēt̄ vera/vel tu capi significari
vei materialiter. si materialiter:
tac illa ppōtio/bono ē a ita non
affirmit ēt̄ significat se ēt̄ vera:
q; sensus et̄ cīz q; significaret illa
ppōtio/bono est a ita
mal ēt̄ vera/quod ē falsum: quia si
la prop̄ secunda iā ēt̄ de sc̄dē
intentionibus. et prima cum sit de p
m̄is intentionibus non significat
ista secunda intentiones. Sed si a
liquido dicar q; illa ppōtio se ēt̄ ve
ri capitur significat: tunc illa p
ppōtio homo ēt̄ sūtus significat se
ēt̄ vera: q; sicut bolem esse a fūdi
nib; est eo q; homo non p̄e ēt̄ si
noctua hanc prop̄em/hō ēt̄ sūtus
ēt̄ vera n̄ib; ē nec potest ēt̄ vero: si
pot ēt̄ vera modo de eo quod non
pot ēt̄ nec et̄ ēt̄ non ēt̄ vero de
cere q; significatur vel intelligit vel
affirmit sicut alias facit dicens fu
ti. Si enim dicas istam ppōtio
nem/bono ēt̄ sūtus ēt̄ vera si
significatur vel intelligitur vel affir
mit: sicut dicas illam q; ppōtio ēt̄ falsa
eo q; est affirmit: tua cutis fūbie
cum pao nullo supponit. et ita ēt̄ in
ppōtio q; talis ppōtio/omnis pao
ppōtio ēt̄ falsa/non p̄e ēt̄ vera. q; de
tham ēt̄ vera nec est nec potest
ēt̄. ideo non significat nec intelligit

gatur ideo non significare se est verum
Iudeo dicitur aliter propter quatuor ve-
niunt scilicet quod quilibet propositio im-
plicat virtualiter proponit aliam ut quod si
subiectio per ea supponitur affirmatur
ut hoc predicatum verum ergo implica-
tus virtualiter sicut si implicatur illud quod ad ipsum sequitur. Id
aliquis propositio non est vera si in dicto
est affirmatio et subiectum et pre-
dicatum non supponantur eadem. Ver-
bi significativa ponamus quod ista propositio so-
nus nulla propositio est vera vocetur
propter nomine eius: et tunc sequitur
nulla propositio est vera ergo et non est ve-
rum et ideo nullus sit ita sicut per hoc
propositio significatur sequitur quod predicatum
in dicto proponit virtualiter
implicatur in illa propositio pro-
positio non est vera. Non enim sufficiat ad
sufficiat ad hoc quod propositio sit vera quod si
ita sicut significatur secundus forma-
lem significacionem immo requiri-
tur quod ita sicut significatur propositio
virtualiter implicatur. Et si se
cundum hoc dicatur quod ubi propositio
habet vel per habeere reflectionem su-
per se non sufficiat ad veritatem affir-
mativam quod terminus per eadem suppo-
natur sicut alias dicitur. sed requiritur
quod in tali consequente termini per
eodem supponantur et tunc oportet
hoc statim proponit esse veram.
Et per hoc faciliter soluerentur ra-
tiones. Et patrem rationem dice-
re cur quod illa est bini universalis sed in
stantia est in scilicet non contra signifi-
cationem eius formalem sed con-
trarium quam implicatur ibidem con-
sequitur. Et alii dicunt quod subiec-
tus et predicatus dicuntur propositio non sup-

ponit propositio quod si ad veri-
tam proponit requiritur quecumque
fuerit illa propositio. Et rationes ille
multiter dicuntur quod non est qualiter
cumque illud xii impliorum signi-
ficatur: etiam si binot locatio sit
propositio falsum. Sed hec solu-
tio quae sit prima vereat ut pa-
rotamen adhuc non est plena: quod
supponit falso scilicet quod ad qualibet
propositio sequitur illud consequens
dato enim quod hec propositio equum
currit vocetur propter nomine b.
tunc non sequitur equus currit ergo
b. est vero sicut dicebatur in secundo
lopdismate batus capituli. et ideo
perficiendo illam solutionem debe-
mus dicere quod ad omnem propositum
qui illa apponit quod ipsa est: sequitur
quod illa est vera ita quod in dicto casu
scilicet quod hec propositio/equinus cur-
rit vocetur propter nomine b. sequitur
equus cum est b. est ergo b est vero
modo in proposito nostro de lopdis-
mate pacienti apparuit quod illa propon-
tio apposita est per casum: quia
poteretur quod vox dicebat illam
propositionem/ nulla propositione est
vera. Ideo ponitur quod illa est vera
et sic ex illa propositione et casu seu
ex propositione explicante casum:
sequitur quod illa est vera quod est fal-
sum: ergo illa est falsa vel casus est
falsus. Ideo si casus recipiat ibidem
verus: oportet dicere quod illa propon-
tio sit falsa. Sed tunc oportet solu-
tione rationabili. Patrem rationabili
cum illo supplemento ut sit logi-
camente soluta: quando dicimus quod
propositio est virtualiter si bini universalis.
Sedico etiam quod licet non sit universalis

Dicit enim quodcum ad significandum eius
formalem precise: in esset pater illa
instantia que per modum prosequitur
implicatur in ea cuius casu et hoc sufficiat
ad falsificandam eam si positio
casus est vera. Et sic solutus alter
ratus. **C**ed tunc dubitatur utrum
talis propositio sit possibilis scilicet omnis
propositio est falsa. et ego dico quod ipsa est
possibilis hinc non possit esse vera.
quia ita esset sicut ipsa significaret si
deus simularet omnes propositiones
prioriter duas: deus est affirmatus:
et equus est capra. tunc enim omnis
propositio esset falsa. et ego dicere tam
quod copularius ex ea et casu esset ita
possibilis: quod sequetur impossibile/
scilicet quod ipsa est vera et falsa.

Clausus sophisma est et videtur
difficultus. Et est tale plato
dicit falsum: ponatur casus quod sores
dicunt hanc propositio: plato dicit fal-
sum: et nullam aliam dicat. et con-
verso plato dicat istas: sores dicunt
falsum et nullam aliam. Quenam
ergo utrum propositio sores que est so-
phisma sit vera vel falsa. Et arguitur
quod sit vera: quia nulla ratio est quod pro-
positio sores sit magis vera vel falsa quam
propositio platonis vel econtra
qua omnia significant se habent ad
inuicem. Ideo si una est vera alia
est falsa. et si una est falsa alia est fal-
sa hoc suppono. Si ergo dicas quod
propositio sores non est vera sed fal-
sa tunc enim plato dicit falsum pa-
ri ratione. et hoc affirmari sores et
propositio non est vera sed falsa. Atque
nihil aliud ergo affirmari sicut est.
causus sit possibilis ego suppono po-
erog vera est sua propositio: et sua
propositio est affirmativa et termini
casu et propositio sores sequitur quod
supponit pro eodem: scilicet plato
propositio sores est vera et quod ipsa est

dicens falsum: ex quo nos possi-
mus quod plato dicit falsum: ergo est
vera propositio. Item ego pono quod
cum sores robertus dicat etiam quod
plato dicit falsum: et pono etiam quod
sores et robertus dicant istas pro-
positiones similares in simili intentu
et credant verbi dicere quia credunt
quod plato dicas illam: deus non est
tunc ergo apparet quod propositio so-
res et propositio roberti sunt omo-
similes in voce et in intenditione tam
audientium quod preferuntur: nam
propositio roberti est vera ex quo po-
nitimus quod plato dicit falsum: ergo
similiter propositio sores est vera.
Item ponimus quod robertus vult
predicere sores dicendo quod plato

non dicit falsum: tunc apparet quod ista
propositio non est falsa ex quo possi-
mus quod plato dicit falsum: ergo so-
rum propositio sores erat vera: null
dicas quod ambe patres dicentes sunt si-
mul false quod est impossible.
COppositorum arguitur: quia si so-
res dicit verum: pari ratione plato
dicit verum. et si plato dicit verum
cum dicat quod sores dicit falsum: se-
quitur quod sores dicit falsum: ergo
propositio sores est falsa et non vera.
Dicendum est breuiter quod propositio
sores est falsa et non vera: quia ola
propositio est falsa ex qua cum aliquo
vero sequitur falsum: sed et ea cum
aliquo vero sequitur falsum: ergo
illa est falsa. Atque hoc est regula te-
stibilibus et minore probatur: quia cu-
mibus sit possibilis ego suppono po-
erog vera est sua propositio: et sua
propositio est affirmativa et termini
casu et propositio sores sequitur quod
supponit pro eodem: scilicet plato
propositio sores est vera et quod ipsa est

falsa. et per consequens totum est falso et impossibile ergo apparet ex propositione sotis cujus aliquo vera sequitur falsum. Nam ergo res lat ostendere quomodo ex propositione sotis et casu sequitur quod illa sit vera et falsa. Et primo probatur quod si vere quia casus potius quod illa propositione sotis est et non dicitur hinc quod ad quamlibet propositionem cum positione dicente quod ipsa est sequitur quod ipsa est vera. Sed etiam apparet quod ipsa sit falsa sicut arguebarunt: quod si esset vera oportet propositionem platonis esse veram ad quam sequitur quod propositione sotis est falsa. Et pri multer pari ratione dicendum est quod propositione platonis est falsa. Ideo non oportet nisi respondere ad rationes que sunt multus difficiles: et recurrendo est ad ea que dicta sunt in procedere sibi similiare. ¶ Ad prima dicitur quod licet sit ita sicut sicut pproprio loco est quantum ad suam formam sicut sicut et non est ita sicut sicut pproprio sequens ex ea et casu: quod sequitur quod ipsa est vera et si est ita. Similiter ad secundam dicitur quod rati ppositio potest habere reflectionem super seipsum sive mediate sive immediate: sed quam in reflectionem sequitur ipsa esse falso: non sufficit ad veritatem affirmare quod subiectum et predicatum supponit ppropositum: sed oportet etiam quod illius sequentia sit quod illa est vera subiectum et predicatum supponat ppropositum sicut dicerebatur prius. Sed tertia et quarta rationes sunt difficiles. Et dico de tertia indubitate quod pproprio sotis et pproprio roberti sunt psimiles sicut vocis et intentiones

sunt pterentiis et adiectatis. et non equivalentes pro hoc quod pproprio plato natus de qua ambo loquebantur; reflectionem super pproprio sotis et non super pproprio roberti. Ideo ex propositione sotis et platonis cujus casu sequitur quod propositione sotis est falsa: et non kognitur hoc de propositione roberti: immo ipsa est vera. Tunc dubitatur quod potest sumi edpollebita propositionem altera quod predicto modo. Id hoc dico quod una propositione inata est habere reflectionem super se eo quod termini ex supponunt pro propositionibus: os etiam quod edpollebit sicut innata habet reflectiones super seipsum. Et ibi gratia/ sit prima ppositio a. et secunda b. et si b. debetur equivalentem ipsi a. necesse est quod in quocumque casu a habeat reflectionem super se. ita b. habet reflectiones super illam a. vi sit necessaria in omni casu quod si una est vera et illa sit vera. modis talis reflectionem si b. secunda super primam nisi assertio illud ipsa quod implicat assertio in prima licet quod a est vera: si si hec secunda ponatur tunc edpollebit primam. Et ergo ppositio sotis quod plato dicit falso: tunc pproprio roberti equivalentes illi erit plato dicit falso et a est vera ppositio quod pproprio sotis vocetur a. illa enim pproprio roberti non illi apponit quod non implicare in casu edsecutiva. in casu in quo ista pproprio sotis est/ et illi casum ponimus ponendo quod edpollebit vel si dicuntur. Et enim non sunt illi si edpollebit nec dicuntur. et universaliter ad oem. Solutionem et postmodum eiusdem esse posse sunt equivalentia. verbi gratia quod illi posse

inesse equipollent videlicet q. ppō
soctis que ppōto nomine vocatur b
sī q. bō currit: et ppō roberti equi
uolens sī q. bō currit et b est vera.
sed nō oī aliam appositiōnē appo
nere vbi ppō nos ē innata babere
reflectionē supra se: rbi abit pōt oī
hoc apponere. vt si est reflectio su
pas patrī q. si reflectio supra secū
dā. Et plimuli modo puro ē dī
cendū de quarta rōne. Nam ppō
soctis et ppō roberti hinc abe falso
et non tradicūt: q. possibile est ē ē
reflectionem supra vnam et qua se
quittut ipsam esse falsamq. tamen
non sit hic reflectio supra aliud. Sicut
est in casu posito. et ideo ad peradi
cendus ppōni soctis oī tradicere
copulatiue et ista et p̄fū in ipa im
plicato. sc̄ illa que ponebatur illi
equivalent: vt q. robertus dicat plā
to nō dicit falso vel a nō est vēz.
sic enī nullo modo poterāt ille due
sentītū esse vere nec falso. Nec enī
est vī si plures alii certitudi appli
centur in vna q. in alta: q. q̄cūq.
certitudi in vna explicite expandunt:
in alta implicite et equalenter conti
nentur. Sed vēz dubitatur quia si
ille ppōes soctis et roberti sītū dī
cōzō: tbc pone q. p̄petuo manēat
q. potentia in diuina; Atq. q. nō q.
q. mutatōnē aliaq. reg ipse poter
itatē est simul vere aut falso. Lōc
pono q. mutare fcasus de plātōne
q. plātō non dicat illam ppōnēm/
soctis dicit falso/ sed dicat illam
robertis dicit falso. nunc q̄tūtū
de qualibet illa; sc̄ soctis roberti
et plātōne/ que sī vera vel falso. et
ego dico q. ppō plātōne est falso.

quis sequitur ad eam statim ē ad
casum q. illa est falso. Nam si pos
natūr vera sequitur q. ppō roberti
est falso. et si ppō roberti sī falso ī
est vel q. plātō dicit falso: vel q.
ppō soctis est vera: et ad verūq.
sequitur q. ppō plātōne est falso. et
tūc utq. seq̄ q. ppō roberti ē falso
et ppōpositio soctis est vera. Nam so
ctis nō assertū nūl q. plātō dicit fal
sum et tra est. nec est reflectio a plā
tōne ad soctē p̄petr qd̄ nō sequit
q. ppō soctis est falso: ideo oī est vē.
et ppōpositio roberti sībī dīcōtā ē
falso: q. est dīfūctus cūm vītōq.
parē est falso.

¶ Nonū lōp̄tōma est pp̄m̄q̄

predicō sc̄ s/ soctis dicit vē
ponatur casus q. soctis dicit illa
falso/ plātō dicit falso/ et plātō
contra istā solam dicat/ soctis dī
cī vēz. ¶ Queritur ergo vēl illa
ppōpositio plātōne sī vera vī falso
Et similiter eritā possit queri de
ppōpositio soctis. Arguitur q. plā
tō dicit vēz: quia vel dicit falso
vel vērum. Si vērum habetur p̄
positum. si falso a dībūc sequitur
q. dicit vērum: ergo quocūq. dato
sequitur q. dicit vērum. Tunc ergo
ostendo a similitudinē/ id est aco
dens facticē q. si plātō dicit falso
q. dicit vērum: quia si dicit falso
tunc soctis nō dicit vērum. et si so
ctis nō dicit vērum tunc plātō dicit
vērum. et sic habetur propositum
hunc probatum est sup̄positionē q.
soctis dicit vērum. Nēnde impo
batur p̄misit̄ q̄d̄ plātō vel dī
cī vērum vel dicit falso. Si dīcī

falsum babeo propositum. Sed dicit verum sed buc sequitur q̄ dicit falsum et iterum babeo propositum. Probabo ergo a summum. scilicet q̄ sequitur si plato dicit verus foras dicit falsum: quia si ipse dicas vero: sequitur q̄ foras dicas verum. et si foras dicar verum sequitur q̄ plato dicit falsum. Et secundus breviter sicut prius q̄ verus propositio est falsa: quia suppono ita, q̄ sic sit supponitur in casu effectu hoc sit possibile et sic propositio exprimitur: casum est vera. Ideo omnis propositio est falsa ex qua cū positione dicitur casus sequitur falsum: cum falsum non sequitur ex veris sed ex virtutis cum casu sequitur falsus: igitur et cetera. probabo q̄ ex virtutis cum casu sequitur falsus: quia sequitur q̄ eadem propositio est vera et falsa sine equivocatione et hoc est falsus.

Probabo ergo ostenditur q̄ ex propositione platonis cum casu sequitur q̄ eadem propositio scilicet ipsa mensura est vera et falsa. quia eadem potest q̄ ipsa est: et cum dicuntur fuerit prius q̄ ex omni propositione cum sita dicente q̄ ipsa est sequitur q̄ ipsa est vera. et namen sequitur viscerius si ipsa est vera q̄ ipsa est falsa. ergo sequitur q̄ ipsa est falsa. Et tunc argueretur de alia. Et sed tuas dubitas utrum iste sit possibilis. videtur q̄ sic: quia ex possibili non sequitur nisi possibile: et tamen ex eius sequitur impossibile. scilicet q̄ eadem sit vera et falsa. Contrarium est quia propositio est possibilis q̄ cum sit vera potest est falsa ex mutatione rerum significacionum. sed

proprietate sententiae: scilicet q̄ sententia sit falsum per se est vera si possumus q̄ foras dicas: siem deus obtergo ipsa est possibilis vel non impossible. Et haec arguitur q̄ sententia propositio est possibilis: quia est vera si plato dicit q̄ bo est alia. Et rationem dico q̄ ad lucrum sequitur impossibile. sed ad virtutem et casum possimum sequitur impossibile. ideo concedo q̄ copularum ex eius constituta et casu est impossibilis. et hoc contingit sepe: scilicet q̄ copularum est impossibilis: curvis virtutis pars est possibilis: vt si dico omne currere est equus et homo est currere sequitur inde impossibile scilicet q̄ homo est equus. ita etiam ipsa est impossibilis: foras currat et foras non currat: h̄i quidam pars sit possibilis. Et hoc respodens ad rationem que arguerat q̄ propositio platonis est vera: cuīque risit vel est vera vel falsa. Concedo q̄ est falsa. Et quando dicitur si est falsa q̄ est vera. nego consequiam. Et cum probatur: quia si plato dicit falsum sequitur q̄ sententia non dicit verum. concedo. et tunc dicitur vera: si foras dicit falsum: sequitur q̄ plato dicit verum. nego sequientiam: quia propositio sententia non ex eo dicitur falsa quia est eius q̄ ipsa significat: scilicet eius significacionem sententiam: sic enim significatio q̄ plato dicit falsum et tunc est sed ex eo q̄ ipsa est falsa: quia est falsa quia implicatur in ea et casu qui est verus est falsum. Ideo concretes est q̄ a. est vera propositio. Nam possum q̄ illa propositio sententia pro-

per nomine vocatur. et non haec est
quae est vera quia non est vera. Et si
guitarum quod pro loco dicitur quod pla-
to dicit falso est vera quia terminus sup-
ponit per codicem. et quod qualitercumque li-
gnificatur est et quod falso equivalens
quem pater robertus dicit est quod sua
contradictria quae in ppter loban-
nes est falsa. Dicendum ad hec omni-
nia sicut dictum est in precedente so-
bstitutio.

¶ Dicendum sobstitutio.

d. Secundum sobstitutio est et con-
siderat virtutes et rationes sive
pponentes vere quae sunt ppone falso.
Primum casus quod solus sunt que
miser propontur. Secunda homo est.
Secunda homo est animal. Tertia
equus est capra. Quarta sobstitutio pro
positum. Cum ergo ita esset quero
verum sobstitutio sive verum vel fal-
sum. Arguitur primo quod non esset ve-
rum quia tunc non esset ita sicut si
significatim essent plures vere quod
falso quia essent tres vere et unum
falsa. Decide arguitur quod non sicut falso
sed quod non esset falso tunc esset ita si
cuius ipsa significat quia duae vere et
duae falsae inde est verum. Ego dico
quod sobstitutio est falsum: quia et eo et
causa sequitur quod ipsum est falsum et quod
ipsum est verum. Et si loquitur ratio ad
oppositum quod ipsum non sit falsum et
eo quod alter est quod significat secundum si-
gnificationem formalis sed et eo quod si
est ita sicut significat illa que vir-
tuositas est implicata in eo et causa si-
cui consequens in successione suo.
Tamen hec est implicata sic in ea est
vere posito causa quod siud sobstitutio
per nomine vocatur. et non est

ita sicut hec significaret autem vera
¶ Sed queritur verum sobstitutio
sit possibile et verum possit esse vera
rum. Et siadum dico quod est possibile
lequaria potest et quod sit vere quae
sunt falsa. ut si simus solum illa que
tuor deus est deus est bonus/bono
est aliud et equus est capra. Itaco est
am quod potest est verum in ea sive quod tem-
pus significatur per verbos ac
diximus ab ipso tempore pacienti i
quo formarentur ibimus: sed ipso tem-
pore in quo solum erant illae quae
ex immediate predicte bene erant
sic posset illa esse vera/omnis ipso
sitio est negativa. sed non potest est vere
si ipsa significatur quod ibidem accipetur per
ipsa in quo formarentur. Hec enim ptes
sobstitutio sit est vero. sed si est po-
stus in sobstitutio sit sicut posset
albus homo superueniens potest de-
cere vere quod pro tempore causas illas
ut etiam precise erant vere quae erant
falsa. Sed per verbum de pacienti si
potest aliquis hoc vere dicere nullus vi
dicatum est scilicet veendo deponere ver-
bi pro tempore alio ab eo quod potest
coexistit sive proponti.

v. Tertium sobstitutio est psum
lis frustis. Ego dico falsum.
posito quod nihil plus dico nisi statim
pponenter ego dico solum. Quenam er-
go verum illa ppositio mes sit ver-
ra vel falsa. Si dicas quod est vera: tunc
non est ita sicut proposita significat.
ideo sequitur quod non est vera
sed falsa. Et si dicas quod est falsa scilicet
sequitur quod non est sicut significat ideo
est vera. Et si quod nunc tenet superponit
per codicem et est affirmativa. id lequaria
manifeste quod si ipsa est falsa quod ipsa est

vera: et sic ex hoc sequitur qd oportet procedere illam esse veram et falsam; qd qui procedit a se ipso debet concedere p̄his. et qd concedere vel quod est vera vel qd erat falsa. Et tunc sequitur si est vera qd est falsa qd est vera: ergo virtus op̄is procedere. Sed hoc non procedere est inconveniens: qd nunc sua dictione esset vera: et sic due dictiones essent simul vere. et si falsa due dictiones essent simul false. et hec ostenta sunt impossibilitas. Unde etiam dubitatur quomodo suumenda est dictione sibi. et virtus sit possibile vel impossibile. Rideo qd sibi est falsum. qd ex eo et proponere experimente cauzas sequitur falsum: cum si ista pp̄d exprimuntur dicatur esse vera: et illud falso qd sic sequitur est qd sibi est falsum. Illud est simul verum et falsum simul. Abhōdo talis pp̄d est falsa ex qua si vero sequitur falsum. Et rident ad rōnes in oppositum p̄m p̄m dicitur. qd enim dicitur qd si ipsa est falsa sequitur qd ipsa est vera. Rēgo illam p̄ham. et tu p̄bas qd si est falsa: tunc est ita sicut sicut. concordo qd tuum sed si ḡtione formalē. sed hoc non sufficit ppter refutationem quam habet supra se. ob hoc enim non est vera: qd non est ita sicut sicut p̄his ad eam et casum. illud enim p̄his est qd si haec posito qd illa pp̄d mea pp̄alo nolle vocetur a. et si est ita sicut bec sicut a est vera. Et similiter dicitur ab hoc qd dicitur qd termini supponunt p̄ codem. Sed adhuc tu potes obsecrare arguendo qd sequitur si est falsa qd ipsa est vera. qd sequitur si ipsa est falsa qd ipsa est vera. et ex haec

t qd ipsa est sequitur qd ipsa est vera ergo sequitur qd si ipsa est falsa qd ipsa est vera. et qui procedit a se debet procedere p̄hō ergo debemus concedere qd illa est vera. Rideo qd non sequitur si est falsa qd est vera. sed procedere qd sequitur si est falsa qd ipsa est. et procedere etiam qd ex ipsa et qd ipsa est sequitur bene qd ipsa est vera. sed ego non procedo antecedens: immo ego nego antecedens: qd a se est p̄positum ex ipsa et qd ipsa est et ipsa est ego nego. Ideo etiam nego p̄sequitur sc̄ qd ipsa est vera. Sed si dubitatio quomodo tu poteris mihi p̄tra dicere. Unde si dicas negatus de subiecto summi p̄m vocem. ut dicendo ego non dico fallitum tu non contradicis mihi: qd is contradicatio terminus vetus debet supponere p̄ codem p̄ quibus supponit terminus alius et sic non esti bicqua in p̄positione mea iste terminus ego supponit p̄ me: sed tu tua supponit p̄ te. Et si dicas negatus mutando illum terminum ego in illius terminus mutabiliter dicendo mihi: tu non dicas falsum: apparet qd non bene cotradicis mihi quia contradicatio debet esse de eodem subiecto et p̄ dicatur non sufficit qd sine diversitate p̄ dicatur p̄ eodem supponit. Hoc p̄positio mea est falsa et una est falsa etiam ergo non contradicunt. Solatio dico qd non oportet contradicetas esse omnino similiter vocari. Primo enim oportet eas esse distin tales p̄m signa aut p̄m modos: ut iste perdidit omnia bono carmine.

e quid bō nō currere si sit iste due
sonem possibile est currere et sonē
necessitatis non currere. Sed etiam
aliquando possumus mutare pōt-
estū fīm vocē in occasione termini
relativi ut si dicas omnia bō bñis
equū videret illū si debeat nūs p̄tra-
dicere alterū q̄b̄ p̄ponendo negatōs
toti p̄pōni oportebit mutare p̄re-
dicatum fīm vocē. quia bec non
est sua p̄tradictoria quidāz homo
bō bñis equū non videret illūz quia
ambē possunt esse simul vete in ca-
su in quo omnia bō debet vnuz
equū quem videret et alium quem
non videret. H̄deo videretur q̄ p̄tra-
dicatoria sua iu ista quidam homo
babens equū non videret equū que
babet. sed d̄ hoc dicetur a lō in spe-
ciali. Sed adhuc sicut dictum fuit
in octavo sophistmate p̄pter refle-
xionem quam habet p̄pō supas se
vel nata est habere necesse ē in cō-
tradicendo alias voces exprimere
ut siā intentio in p̄sequente impli-
cato in prima p̄ponere et in p̄posito
etā li quis loquatur de se in prima
personā oportebit alicp̄ p̄tradicēdo
sibi loqui in secunda persona et nō
in prima. ut si soxē dicas ego curro
plato non p̄tradiceret dicendo ego
non curro. sed dicendo tu si cumis/
oportet ergo principaliter inspicere
ad intentiōē cum nō viamur voce
nisi ad exprimendū intentiōē. id si
p̄dicatā mētales non possumus
exprimere sine vociis mutatione os
sillōz mutare. sic ergo videntur q̄ tu
p̄dicta m̄bi dicendo tu non dicas
falsum: cum additionibus rāmen
dico p̄ in p̄lōibus sophistmatib̄.

¶ Unde si vīs m̄bi equipollere tu di-
cis sic tu dicas falsum et a est verū
posito casu q̄ p̄pō mea p̄pō no-
mine vocetur et tunc estē p̄dictio
ria tu non dicas falsum vel a non ē
verū et bec disjunctus est vera
¶ Duodecimū sophistma
Eos est et quedā copularia
est falsa. ponamus q̄ illa sit
scripta i parere et q̄ nulla p̄pō sit
p̄fect ipsam et p̄tes suas. tunc q̄p̄
verū sit vera vel falsa? Et arguitur
sicut p̄us: q̄ si est vera sequitur q̄
est falsa. et si est falsa videntur sequi
q̄ ē vera. q̄ p̄ta estē licet significat
quia sua p̄tradictoria est falsa: sed
ista de⁹ non ē vel nulla copularia
est falsa. Dicendum est q̄ ipsa ē falsa
Et solūtūr rātōnes ut p̄tudicēt
autem tra esset sicut ipsa significat
q̄rum ad eis ligatiōē formalē
tamen non esset ita sicut significat
p̄fis implicatiū in ea et casu pos-
suo supposito q̄ p̄ha p̄pō nomie
vocetur a. et p̄tradictorius esset sibi
sic nullus deus est vel nulla copu-
latrix est falsa vel a non ē verū
Similiter etā possunt fieri sophis-
tmatē de p̄pōbus diffractis: ve
homo est asinus/ vel disjunctus
est falsa/ positio q̄ nō sit alia disjunc-
tus. Similiter etā de exceptiōē
ut omnis p̄pō p̄ter exceptiōē
est vera. p̄tiro q̄ non sit alia p̄po-
sitionē nisi p̄dicta exceptiōē: et
aliae due sc̄z deus est et homo ē alia
Sic etā de exclusiōē si soxē
dicas/ de⁹ est et plato dicte soxē so-
les dicas verū q̄ nullus alia dicas
aliquid. B̄is etā sophistma p̄is
formari de eo q̄ ell p̄pōz esse deus

biam vel non dubia; scitam vel no
scitam; creditam vel non creditam.

Credimus sophisma

Ores scit pponem scriptas
in pariere esse sibi dubia; po
sito casu q predicia ppositio sola
sui scripta in pariete; et q soates ad
eam inspicere attendat et dubitet
de ea verum si vera vel falsa. et q
bene sciat se dubitare de ea: queris
vix sit vera vel falsa. Et arguitur
q sit vera: quia posse est casus q
soates vere sciat illam ppositiones
esse sibi dubia; et hoc significat ista
ppos ergo est vera. Item simillimum
ppositionum si una est vera alta est
vera: sed quicunq diceret pponem
similem ipse diceret veru: ergo ipse
est vera. Oppositus arguitur: ppod
est falsa ad quam sequitur impossib
ile/ scit q soates eandem pponem
scit et dubitat. nam sibi casum ipse
dubitat illam pponem et tamen ipse
scit illa: quia scit ita esse sicut signi
ficat: quia scit q illa est sibi dubia:
imo erit possibile q scit se scire q
illa est sibi dubia: et nihil plus sign
illa ppositio. modo scire q ita est
sicut ppositio significat: est scire
ppositionem. Exeo enim tu scis
illam ppositionem esse veram. qd
si dicas consimile: ipse scier te dicere
verum ergo par ratione scier illas
esse vera. Et similiter si dicas: con
tradictoiu ipse scier te dicere falsu
abodo quicunq scit unam ppos
dictoiuq esse falsam: ipse scit alioz

esse verum si aduerat: scit illas
esse ptradictoras: igitur et cetera.
Aliqui rhdet ad illud sophisma q
duplex est ppositio scripta in pari
ete sibi casum scilicet una totalis/
scit q soates scit q ppositio scripta
in pariere est sibi dubia. Et alia e
partialis que est pars illius: scit
q ppositio scripta in pariere est
sibi dubia. Hic igitur soates bene
scit istam partialem scilicet q ppo
sitio scripta in pariete est sibi dubia
sed non scit totalem: immo illa est
sibi dubia et hoc non est impossibile.
ideo concedatur q ppositio est ha
c. Sed ista solutio non apparet mali
euacuare dubitatem. Dicmo q
non est verum sibi casum q sit du
plex ppositio scripta in parietexo
q dictum fuit alia q nulla pars p
positionis est ppositio quadiu est
pars ppositions. et utrum casus
non ponebar talis ppositionem
de qua erat responsio esse scriptas
in pariete: sed talis ppositionem
soates scit ppositioem scriptam
in pariere esse sibi dubiam: modo
illa creatio infinitiu modi propo
sitionem scriptam et non est propo
satio et si supponat pro ppositio:
ramen hoc non est nullus pro illa tor
salt: quia nulla est alia scripta in pa
riete: ideo si ipse scit ppositioem
scriptam in pariere ipse scit ipsam
totalem. Item positum est q non
solum scit q illa est sibi dubia: immo
scit te hoc scire: ponamus ergo q
est possibiliter sic soates scit non so
lum q illa ppositio est sibi dubia
immno ipse scit q soates scit illam
ppositionem esse sibi dubiam. et

ta videtur sequi q̄ s̄pe totale p̄po-
sitione scit e non solum p̄tialem. id a
hinc dico p̄cedēdo q̄ illa scripta in
parte ē sibi dubia et q̄ s̄pe scit p̄o-
cenio q̄ illa ē sibi dubitatio scit b̄
se scire. Et hoc ē dubitatio nez s̄pe
scit illa p̄pōem. P̄op̄ter cui⁹ solu-
tionē dubitationis notandum est q̄
acceptus ē in plus q̄ scia. qm̄ cōce-
ptus pōe et sine p̄pōetionē. et si ex
acceptus sine enūciatione. scia autē
non ē in nobis nūl sit abicit⁹ enūci-
atione. Et requirit ad sciam q̄ hō
cū certitudine assentias enūciationi
vtere. et hīdē enūciationē cui lic cū
certitudine et euidentia assentim⁹ di-
cimus et scis et nos b̄fe de ea scie-
re. et primo erā de rebus signis q̄ et
minus tñhus. id distinguimus du-
plex sc̄ripti sc̄ripti p̄tium et imedi-
atū qđ est enūciatio illa cui p̄dictio
mō assentim⁹. Aliud ē sc̄rum re-
morū vel sc̄ra remota sc̄ripti res signi-
ficare q̄ terios enūciationis p̄timo
modū scire. Hō est impossibile q̄ p̄pō
ē tibi dubi⁹ et a te sc̄ra tanq̄ p̄tū
sc̄ripti q̄ non assentias cū certitudine
et euidentia p̄pōnt tibi dubiet isti p̄
positioni sic p̄mo sc̄re assentias. et
ego necessaria ē q̄ illa p̄pō scripta i
parte non ē sc̄ra a sorte q̄ modū
p̄tū sc̄ritum illa sit sibi dubia et
ignorar an sit vere p̄falsa. sed ego
dico q̄ illa ē sc̄ra a sorte q̄ modū
sc̄ripti remota sc̄ripti res in mente sua
formari vlt̄ p̄pōem memori⁹. p̄pō
scripta in parte ē m̄bi dubia. et il-
li p̄pōni m̄tali s̄pe assentias cū cer-
titudine et euidentia; p̄pter qđ illa
m̄tala ē ab eo sc̄ra q̄ modū p̄tū
sc̄ripti. Et cū subiectū illius m̄talis

supponat p ppōne scriptas in parti-
cē. Ideo sequitur q̄ scriptas b̄z sc̄i-
tiam de illis scriptas in parte tānq̄
de sc̄ito remoto. Bz n̄c̄ dico q̄ si
plato dicat illa ppōnem scriptas in parte sibi c̄
dubitā: si scriptas auditas e intelligat
b̄z platonē/ statim scriptas sc̄ier pro
poliōnē illa platonis etiā q̄ modū
parti scriptaq; illi ppositionem plato-
nis scriptas a sc̄ientiā cui certitudine
et evidētia rānq̄ vere e sibi nō du-
bīc̄imo etiā si in pap̄to sibi scriptas
talibz ppositione oīno qual' ē scriptas
in parte: scriptas evidētia et logē c̄
sc̄ier illa esse verā nec illa erit sibi
dubia. Bz diceret dubitatio quod b̄
sibi possibile sc̄i q̄ due sibi ppōnes
totaliter p̄similes: et q̄ bono sit aer-
tus de una et dubitare de alia cuiuslibz
aduertat ad eas et sc̄iat ea esse p̄similes. Et ego dico q̄ hoc est valde
possibile: q̄ p̄cipit b̄z q̄ illa que est
scripta in parte b̄z refractione sibi
per seipm. Ideo dubitare ne ppter
b̄mōi refractione sit falsa: sc̄iat p̄tū
gebar in pcedentibus sophismati-
bus. Bz etiā ipse pap̄t q̄ illa propo-
sitione platonis vel etiā illa scripta in
pap̄to nullā b̄z refractione supra se
ideo non dubitare quoniam sit vera. Bz
etiā q̄n̄ argui: q̄ si plato dicat con-
tradic̄toriā sc̄i illas scriptas non sc̄i
ppositionē scriptas in parte c̄ sibi
dubitā: illa: statim scriptas sc̄ier q̄ illa
ppositione platonis ē falsa. Ego p̄ce-
dere tu p̄tudis ḡ d̄ sc̄ire q̄ illa p̄-
positione scripta in parte ē vere c̄ sibi
sit sua contradic̄toria. Dico q̄ hoc nō
sequit̄: q̄ ipse ac̄sc̄it q̄ sine contradic̄-
toria p̄t enim dubitare refacio

quam ppō scripta in partebe; supra scriptam impedit; **Dicōne**
¶ Ultimum dubitatur utrū illa ppō
scripta in partebe sit vera vel falsa.
Et ego dico q̄ est vera: q̄ reflectione
quā h̄ supra se si operatur q̄ ipsa sit
falsa: sed solum q̄ ipsa sit dubia ad
quod nō sequitur q̄ sit falsa. Et q̄
arguitur q̄ ad eā sequitur impossibile:
Ego nego. q̄ si sequitur q̄ sit falsa
nūl p̄ modum sciri remoti. Sed tu
p̄bas q̄ imo: q̄ sox̄ sit ita esse
sicut ipsa sign. p̄ceditur. Et p̄tendis
ergo nō dubitari q̄ sit vera si ad h̄
attendat. Dico q̄ hoc nō sequitur:
q̄ sox̄ vidu in solitōibus p̄ce
denib⁹ q̄ multe p̄pōdēs erant
false p̄g reflectionē quam habebat
superior scripta. Ita est sicut signi
ficabant. Ideo p̄g eius iperit⁹ os
opinari q̄ etiam hec sit falsa: quis
videt eam haberere reflectionē super
se vel saltem potest dubitare de ea.
Sed adhuc dubitas de illo sophis
mate addendo cū casu posito p̄us
q̄ sox̄ sit sapientissimus. verum
illa ppō sit vera vel falsa. Et ego
dico q̄ casus est impossibilitas: q̄ ex
quo sox̄ est in arte doctissimus
et ipse attendit q̄rum potest ad illā
ppōnem sequitur q̄ si ipsa est vera
q̄ ipse scire eam esse verā. et si falsa
q̄ ipse scire eam esse falsam. tñ cum
neutro eo p̄ stat q̄ illa sit sibi dubia
S; si removetur de casu illa clau
sula/ scilicet q̄ sit sibi dubia/ queritur
vtrū sit sibi vera vel falsa. Et ego
dico q̄ illa est falsa: et q̄ sox̄ sit
illam esse falsam et non sibi dubia

**Quartūdecimūm
sophis̄ma**

Dates fēder: vel dubitantes
scripta in partebe est platonī
dubia. **Ponam⁹** casus q̄ hec ppō
sit scripta in partebe: et q̄ plato re
debat eas et p̄ posse suo p̄sideret et
ca eam an si ha vel falsa. et posito
etiam q̄ illa plato sit in ei arte peri
stissimus et scientia doctissimius tra
nī q̄ plato nō vides sicut dico igno
ret an stat vel sedet et sic h̄ illam
dubitare sox̄ fēder. **Lunc** ergo
dicitur quād se habebat plato ad illā
totākē ppōdē q̄ est una difficultas
sc̄z virū sc̄nt illā esse verā vel falsa
illā esse falsam: vel q̄ sit sibi dubia
Et arguitur p̄timo q̄ plato nō sc̄t
eam esse verā: q̄ os q̄ sc̄t et alia
parte esse veram: cum ad veritatem
difficile restringit q̄ altera pars sit
ha. sed tñ q̄ casum ipse nō sc̄t p̄mā
partes esse verā: sc̄z q̄ sox̄ fēder.
Et similiiter ipse nō sc̄t secundū p̄tē
esse verā: q̄ ex hoc sequitur q̄ illa
secunda pars est sit ha et falsa qd̄ est
impossibile. p̄bo p̄fiam. **Potius** enī
sequitur q̄ illa est sit ha: q̄ nūtū sc̄t
esse verā nisi verā. Secundo enī seq
uerit q̄ ipsa est sit ha: q̄ si sc̄t et
lam esse verā ipse sc̄t et difficiliter
esse verā: cū ad veritatem difficultas
sufficit una p̄tem esse verā ergo nō
est sit sibi dubia et p̄ p̄fia illa secunda
pars est sit falsa: cū d̄ car illā diffi
ciliā esse platonī dubia. Deinde
enī arguitur plato nō sc̄t illam
difficiliā esse falsam: q̄ ad sc̄t
dū difficultiā esse falsam et sc̄t
quālibet p̄tem esse falsam et positi
et q̄ plato nescit de p̄na veris sit
vera vel falsa. Item si sc̄t illā diffi
ciliā cē falsam: sc̄t et **Dicōne**

esse veram si veller attendere quia ipse ponatur doctissimus in oī arte sed p̄sequens est falsum: qz eius cō tradicōtis est ista. Soties nō sedet et nulla disfunctus scripta in parte est platonis dubia. **H**anc autem copulariā plato nescit esse veras; qz nescit de p̄ma parte an suā vera vel falsa: quia ē sibi dubia. **D**einde arguitur qz ista disfunctus nō sit platonis dubia, quia si ē sibi dubia ipse hoc bene sc̄itamino parti edocuit si veller attendere ad aliquam proposidem sc̄it bene an dubitare de illa. sed si ipse sc̄it illam esse dubiam sibi sit: sc̄it secundā eius partē esse verā que hoc dicit, et si ipse sc̄it illam secundā partē esse veram: sc̄it disfunctus esse verā: ad quod sequitur qz illa non est sibi dubia. **N**ō video qz illam disfunctuam non sc̄it plato esse veram. et qz etiā non sc̄it eam esse fallam: sicut rationes ad hoc facie arguebant. **I**deo relinquuntur qz illa ē sibi dubia. et sc̄it illam esse sibi dubitam. **Q**uod etiā p̄batur: qz secunda pars illi distin-
ctive est falsa ut p̄batur: et hoc bñ sc̄it plato: cū ponatur esse doctissimus in arte omni. **I**deo ipse sc̄it qz disfunctua est falsa si p̄ma pars ē falsa. et qz est vera si p̄ma pars ē bñ cum ergo se sc̄it dubitare de p̄ma parte: ipse sc̄it totalem disfunctuam esse sibi dubitam: nūc qz ostendere qz ista secunda pars disfunctua ē falsa hoc p̄batur sic: qz illa p̄pō ē falsa et qua cum aliquo vero sequitur falsum: sed sic est de ista igitur ē falsa. **T**unc p̄pō minorem quia cum casus sit totus possibilis ego sup-

pono qz p̄pō dicens casus sit vera et cuī ex casu secunda parte sequitur falsum: immo et impossibile: qz se-
quitur qz illa disfunctua ē platonis dubia et nō dubia. **P**almo qz suā du-
bia: qz hoc dicti secunda pars. sc̄ito qz nō dubia sicut p̄us arguebatur patet. **I**tem etiā ad illam secundā partē et casum sequitur qz ipsa est vera et falsa. **P**almo qz vera: qz per casum ponitur esse. et dicunt ē sepe qz ad quālibet p̄pō et aliam dī-
centem qz ipsa est: sequitur qz ipsa est vera. **S**ed iterū etiam sequitur qz ipsa est falsa: qz si ipsa est bñ tbc
hoc sc̄it plato: qz ponit esse doctissi-
mus: et qui bene sc̄it verum dubitare
de illa disfunctua vel non. et si sc̄it
eam esse veram igitur nō dubitas
Et per p̄sequēs illa secunda pars
est falsa. **L**unc ergo refudetur ad ra-
tiones in oppositum qz licet plato
sc̄it tra esse sicut illam secundā
partē significatur qz sc̄it ad signos
formalem: si nō sc̄it eam esse vera
imo falsam: qz sc̄it ed habere tales
reflectionem supra sc̄it quā sequitur
cum vera positiōe casus ipsa ē esse
falsam. **E**t ipse etiam sc̄it omnem
talem p̄pō ē falsam. **S**ed for-
mis est replicatio p̄tra posidem: qz
si illa disfunctua sit sibi dubia et
etiā qz sua dictionia sit sibi dubia
et tamen hoc est falsum: qz contra-
dictio est qz soties nō sedet: et nūl-
la p̄pō scripta in parte ē platonis
dubia. et plato de illa non dubitat:
quia sc̄it eam esse falsam cum sit co-
pulariā cuius secunda pars ē falsa
sequitur ergo qz plato non debet du-
bitare illam scriptam in parte

etiam esse veram. Solatio dicitur quod non sufficienter sumitur conradicatio per reflectionem quam in libro supra se. Ideo operi explicare propositum implicatum in secunda et casu. Atque si illa distinctionis scripta in parte vocetur propositio nomine/equivocatio et libi ista/foras sedet vel dubia scripta in parte est platonis dubia; vel a est vera/ et tunc dicitur etiam ista/foras non sedet; et nulla distinctionis scripta in parte est platonis dubia vel a non est vera. Et tunc dico quod ista est platonis dubia; qui est una distinctionis propositio ex una copulativa que scitur et falsa; et una categorica que est dubia. Ideo tota est dubia.

¶ Decimusquintum *Sophistima*
Licet proponit propositio sibi dubia. Et pono casus quod per dicta propositio sola tibi proponatur et quod tu nescias quod aliqua alia aliquid scribi proponatur posito etiam quod tu es in arte doctissimum; et quod tu potes attendis ad illam proponem et sit vera vel falsa. Et tunc dicitur verus scilicet illam esse veram vel scilicet illam esse falsam; vel quod illa est tibi dubia. **¶ Arguitur** primo quod si scilicet illam esse falsam; quis tu non potes scire illam esse falsam; nisi scilicet quod nullibominis proponatur propositio sibi dubia. Constat enim quod esset vera si in Roma proponeretur Roberto una propositio dubia libet; et tu non potes dicere verum ita est; ergo tu si potes illam scire esse falsam. **¶** Sic arguitur sic: si tu scires illam esse falsam; tu enim scires eius contradiccionem esse veri si proponeretur ibidem ex quo

tu es doctissimum in arte; sed hoc est impossibile. Si illicet quod tu scires illam esse veram nulli proponatur dubia propositio ergo et cetera. Deinde argumentum quod tu nescias illam esse veram quia tu nescias de aliis hominibus utrum scilicet aliqui proponatur proprie fidei dubia vel non. Id tu nescias quod aliqua propositio proponatur aliqui dubia aut tu scires illam que tibi proponatur esse tibi dubia; modo non possibile est quod scilicet illam esse vera et quod tu scires esse tibi dubia; quia sequeretur quod illa esset tibi dubia; et quod non esset tibi dubia. Hoc enim esset tibi dubia ex quo tu scires eam esse tibi dubiam. Deinde arguitur quod illa non esset tibi dubia; quia si esset tibi dubia tunc tu bene scires quod esset tibi dubia. Id tu bene scires quod aliqui proponatur sibi propositio dubia scilicet tibi; et sic tu scires ita scilicet illa significatur. Ideo scires illam esse tibi veram ad quod sequitur quod illa non esset tibi dubia. Sed purus ergo quod illa nec est ubi scire esse vera nec esset tibi scire esse falsa nec dubia et hoc est impossibile in causa positio/ sed quod tu considerares quantum posses circa eam; et quod esses fatus sapientis ad considerandum. Dico quod illa propositio esset tibi dubia et quod tu scires illam esse tibi dubia; quia tu non posses scire quod est falsa scire bene arguebaris. Nec posses scire quod esset vera; scilicet etiam bene arguebaris. Ideo relinquitur quod tu dubias eam; et causa buina est quod si aliorum aliorum proponitur aliquae aliae propositio sibi dubia sunt ipsae

simpliciter est vera. Si autem nulli alia ppō dubia pponeretur: ergo alteri ppōntur ppō sibi dubia rēc t̄p̄a est falsa. Et sic pars q̄ ex t̄p̄a est falsa: quod ppō q̄ illa est t̄ casu vero p̄ius postro sc̄s q̄ nulla falsa et qua cū vero sequitur falso falso. pponat: sedetur q̄ ip̄a est falsa. et hoc volebam^m probare. Sic ergo declaratum est q̄ illa est possibilis est: et t̄ h̄a ex illa ppōne et vera si alicui alteri aliqua alia du- casu sequitur q̄ illa est vera et falsa bis pponatur et q̄ t̄p̄a est falsa si quod ē impossibile. Declaro p̄mo nulli alteri aliqua alia dubia ppo q̄ ex ea et casu sequitur q̄ t̄p̄a est illa: q̄ casus potius q̄ t̄p̄a est et t̄ h̄a se p̄ius dicitur est q̄ ex qualibet ppōne cū alia dicere q̄ t̄p̄a est sequitur q̄ t̄p̄a est vera. Postea ostenditur q̄ ex ea et casu sequitur q̄ t̄p̄a ē falsa q̄ tu sc̄s q̄ illa est t̄bi dubia et sc̄s q̄ hoc signatur q̄ suam signationem for- malem: ideo tu sc̄s q̄ us est sicut t̄p̄a signatur ad suam signationem formalem. Deinde tu q̄ es doctissim⁹: sc̄s bene q̄ omnis ppō est vera si est ita sicut t̄p̄a signatur sua for- malia nō t̄p̄a habebat reflectionem sup̄a se: ppter quā sequitur t̄p̄am esse falsam: ergo tu debes cōcludere et sc̄s t̄tā disjunctivā: vel q̄ t̄p̄a ē vera: vel q̄ t̄p̄a ē falsa. Et si sc̄s q̄ nō t̄tā tu sc̄s alterā esse verā. Sed p̄stat p̄ponit t̄dictio sophismati sc̄s illa nulli pponitur ppō sibi du- bia tu sc̄s q̄ illa erit falsa: quia tu se p̄p̄ quā t̄p̄a est falsa. Deinde vt- tenus tu qui es doctissim⁹ debes q̄ ppōlūa ē ubi ppō dubia: ergo b̄hi sc̄re an i aliquo casu talis ppō possit habere reflectionem supra se t̄p̄am esse verā qd est falso: vel id: t̄tā fuit ergo tu sc̄s q̄ t̄p̄a in ali- quo casu p̄t̄ habere talēm reflec- tionem: et t̄ h̄a sc̄s bene q̄ hoc non est: si alteri pponeretur ppō sibi dubia: q̄ tu sc̄s q̄ in aliquo casu t̄p̄a est falsa. ergo refinqitur q̄ tu sc̄s q̄ talis est refinctio ad quam sequitur t̄p̄am esse falsam si nulla

alba: p̄te dubitate p̄ponatur vel non. ergo os te dubitare vix si ha vel falsa. ¶ Ad rōnes in oppositū dīcendus est q̄ tu valde b̄hi sc̄s q̄ est t̄bi du- bia: et q̄ ita est nūc t̄p̄a signatur ad signationem formalem. sed ex hoc no sequitur q̄ sc̄s illa ē esse verā nec q̄ illa vera: q̄ p̄t̄ habere talēm reflectionē supra se q̄ t̄p̄a est falsa: et tu nescis vix habeat. Si autem al- quis replicet q̄ ppōlūa t̄dictio sophismati t̄bi ppōlūa: si vna sc̄ratur t̄bi et falsa os si attendas et sis sapiens q̄ tu sc̄s alterā ēsse verā. Sed p̄stat si pponit t̄dictio sophismati sc̄s illa nulli pponitur ppō sibi du- bia tu sc̄s q̄ illa erit falsa: quia tu sc̄s q̄ est instantia de te: q̄ tu sc̄s q̄ ppōlūa ē ubi ppō dubia: ergo sequitur q̄ tu sc̄s sophisma ēsse vix. Item formidissime arguitur q̄ tu non dubitas istud sophisma: immo tu sc̄s illud ēsse vix: q̄ ego argua sc̄s t̄bi pponit ppō dubia: et tu es aliquid: ergo alicui pponit ppō dubia. Ille silogismus ē bonus et formidissimus: q̄ expositorius: et t̄ h̄i tu sc̄s premissas ēsse veras: q̄ tu sc̄s t̄tā dīcendis sc̄s t̄dictio ēsse verā: et t̄tā dīcendis sc̄s t̄dictio ēsse verā: q̄ tu b̄hi sc̄s q̄ si sequitur ex veris falli: et t̄ h̄i illa actio ē sophisma

ergo tu scis ipsum esse verus; ergo
male dictum erat qd ipius erat tibi
dubium. ¶ Ad patinam istaz obie-
ctionum videtur qd nos sufficienter
accipiebatur hdiocesis: imo ex quo
illa potest habere reflexione supra
se ex qua sequitur illam esse falsam;
sumenda est hdiocesis copularum:
constitute ex ipso et illa que tempi-
cata est in ea et ea fu: scilicet qd ipsa est
vera/ita qd si dicas pponit ppositio
nomine vocetur aequivalens est sibi
bec affirmativa ppd/ aliquid ppo-
nitur ppd sibi dubia et a est vera/
ideo hdiocesis erit null pponit
ppd sibi dubia vel a non est vera.
et ceteras qd ista erit tibi dubia sicut
precedentes quia per nesciam pnta bui
distrinctive tu scis esse falsam: et de
secunda tu nescias veru sibi vera vel
falsa. ¶ Ad secundas obiectiones
ego dico qd illud argumentum erat
bonum/tibi pponit ppd dubia
et tu es aliquid ergo aliquid pponit
ppd sibi dubia. et dico qd tu scis qd
argumentum est bonum: et qd paenitentie
sunt vere: et per pnis etiaz qd tu scis
qd inclusio est vera: sed inclusio non
est sophisma: imo est vera alia fidi
similia que sequitur esse vera: et eo qd
termini etiæ supponunt p sophis-
more quod tu scis esse dubium: nec
equipolet sophismati qd tam pnes
politus est esse: nam ad equipol-
lendum sibi oportet dicere qd ali-
quid pponitur ppd dubia et a est ha-
positio ut patitur qd sophisma ppositio
nomine vocetur a/ sed nesci illa non
sequitur ex illis paenitentia facta.
Morandum est ergo bene qd si aliq
patimo pponit tibi illam: dubium

tibi ppositum/ut dubitabile et con-
siderabis eas; vix sit vera vel falsa
sed hoc stante quicunq; aliis sup-
uentens dicat tibi qd dubium; aliquid
pponit: tu scis qd ipse dicit vix
et qd sua ppositio est vera: non pro-
se fed pro illa parva. Sed tunc tu
pones aliud casum scilicet qd foras
et plato simul veritas et dicat vix
talem ppositum/dubium aliquid p-
ponit: et no loquatur vix dicit
qd alter et equalis ascendat ad eos
vix ergo ambe ppositiones cruce
tibi dubia vel vix dubia et altera
scita est vera. dico qd ambe cruce
tibi dubia: quoniam in scire possitis
esse veram, p alia: eo qd quae res
scires vix est veram, p alterad
tome econversio: sic foras ambas
esse veras quod est falsum: qd foras
ipse sunt falsa in cau in quo nulla
aliquid dubium ppositio pponit.
Nam in illo cau si scires eas esse
veras ne no dubitares de ea: ideo
nulli esset aliquid dubium: cuius
oppositionem significaret illa ppo-
sitione ideo essent falsae. Sed du-
bitatione non existente questione p-
positio tibi aduentar dubia signifi-
cane aliquid aliquid esse dubium: ipsa
scires ut te esse vera non posse fed
pro ea quam tam tu dubias.
¶ Ultimum citroa hoc sophisma ali-
quis potest querere quid esset finis
pponeretur in cau qd tu esses sapi-
ens. Et ego dico qd foras ppter tuus
imperitiam tu non dubitares simo
foras ppter aliquas res duas cre-
deres eam esse veram sine aliqua
dubitacione/ tice foras esset falsa:
vel foras ppter alias rationes cre-

des eam esse fallam: etiam siue ali
que dubitatione contingit enim ali
quem nub dubitare de eo qd fat
se optinatur. Ende dicit aristoteles
septimo ethico zum. Quidam enim
opinantur non dubitare sed opti
natur. Certe enim quidam credunt
nihil minus quibus optinuntur qd
alij quibus sciunt.

(1) Decimus sextum
sophismus.

Edimius sextum sophisma de
combinacione responsionis
ad interrogacionem sit istud. Tu
respondebis negative: et hoc si tibi
propositum: et sis obligatus qd ad
tibi propositum tu debetas direcre
respondere qd sic est aut qd non sic
est. banc enim obligacionem tu de
bes admittere: qd omnis ppositio
quecumq; proponatur aut est vera
vel non est vera. et cum per sic esse
significamus qd est vera: et per sic
non esse significamus qd non est ve
ra: ergo de qualibet possum⁹ vere
responde aut qd sic est: aut qd non
sic est: ergo tu debes recipere obli
gacionem qd sic respondebis. Sic
ergo peto qd tu respondeas dicte p
positioni que tibi proponitur: scilicet
isti/ tu respondebis negative. Si er
go respondeas qd sic est: arguam co
tra te quia false respondeas: quia tu
concedis te respondere negative: et
tamen non est ita: quia respondes
affirmative. Si ho tu respondeas
qd no es sic ite contra te arguam
qd false respondeas. Nam tu negas
te respondere negative. et tamen o
facto tu respondeas negative lo tce.
Dico fini dictam obligationem tu

non poteris responderes: sed siue
illa obligatione bene posses respo
dere: scilicet dicendo illi pponens
qd ipse proponit fallam: huc qd pa
polatio sua erat falsa. Tid etiam tu
potes vere respondere dicendo qd
ipse no proponit tibi fallam. Ideo
dico qd tu non debebas admittere
illam obligacionem nisi sub tali con
ditione qd ppositio que tibi propo
neretur non con significaret super
tuam responsionem ppter quam
significaretur responsio tua haben
re reflectionem supra se: ad quam
sequitur ipsam esse fallam. Quod
ergo ergutur qd tu debebas admitt
tere obligationem: quia quaecumq;
ppositi tibi pponant illa erat vera vel
falsa. Ego concedo sed illa ppono
que tibi pponebatur erat vera vel
falsa: qd si tu nihil respondebas ipse
erat falsa. Si si respondeas qd sic e
ipse etiam erat falsa. et ena tua re
sponsio erat falsa: qd affirmas illas
esse veras que erat falsa. Sed si re
spondeas qd non sic est tunc illa est
vera et responsio tua est falsa: quia
negat illam que est vera. quod er
go dicitur qd de omni pponere vera
debemus respondere qd sic est: de
omni falsa qd non sic est: pcedo null
responsio habebet reflectionem su
per se ppter quia sequeretur ipsam
esse fallam. sed in hoc casu dicitur
tari responsio. Eodem modo est si
quis vult te obligare ad rfidendus
pctile de ppositio quam ipse tibi
poner qd ipsa est vera: vel qd si est
La non debes obligatione recte
pamo quia tu nec sis viru pponet
ppositio tibi dubia. Sed etiam si

vel te obligare ad respondendum:
vel q̄ est vera vel q̄ est falsa vel du-
bia: adhuc tu non debes recipere ob-
ligationem nisi sub conditione patens
dicis. Unde illi p̄poni tu r̄fidebis
negartuēnes debes r̄fidere q̄ ē ha-
nec q̄ non est veritas q̄ ē tibi du-
bita: si potes bene r̄fidere q̄ ē falsa
Sed aliquis replicabit q̄ iste sum
contradictoire: tu dixisti verum et
tu non dixisti v̄p. et tamen ad quā
cūq̄ ista p̄ tu r̄fidebas illi p̄ponēti
tibi dictum sophisma me respōdio
erit falsa: ergo ambe cōtradictoria
erunt fālīe quod est impossibile.

¶ Ad hoc ego dico q̄ ad quācūq̄
isthā tu respondeas sine alia ipse
erit falsa: nec ex hoc sequitur q̄ duc
contradictoire sint simul fālīe: q̄ si
sunt simul. si responderes ad eas
bas simul tunc tu responderes ne-
gative et affirmative simul. et si tu
respōderes negative et verificares
sophisma: tūc tua r̄fūlo affirmati-
va ēst ha et negatua falsa. Id nō
adhuc cēnt due p̄tradictoria simul
false. Eodē mō ē si ponamus q̄ a
significet omne bonum; negariue
r̄fidenē vel respōdūz et nūbil aliquid
sicut homo significat oīm homēm
et nūbil aliquid: sic opponēs p̄ponat
tibi q̄ tu es a et tunc querat v̄tu
sic ēst vel non sic ēst. hoc est ē p̄sile
sicut si p̄ponatur tu r̄fidebis vel es
r̄fūlūs negative. Et nūc q̄r̄t v̄p
sic ē vel nō sic ētu ḡ nō possit r̄fi-
dere bi r̄fidendo dixerit q̄ sic ē v̄p
nō sic ē p̄ reflectōne. sed tu potes
vere r̄fideſ dicendo q̄ p̄positus erit
falsum: vel r̄fideſo q̄ p̄positus nō
erit falsum immo v̄p.

¶ Dicendum p̄t̄m sōphismā
Scholēp̄im sōphismā ē
hoc de quadam conditionali
p̄missione vel v̄tu. Si si sōphis-
ma. Tu p̄t̄ces me tu aquaz p̄no-
ceſum q̄ plato custodiat poniē di-
ſozi adiutio ordo ita q̄ nullus potest
transire sine eius licentia et hinc ve-
nit fortis rogans platonē cum ma-
gas p̄ce q̄ permittat euz transire
me plato traxit v̄tu et furat di-
cens: certe fortis si in prima p̄pō
quam tu p̄feras dicas verum ego
garantiam te trāſire. Is certe si dicas
falsum ego p̄t̄ciam te in aquam
tunc fortis dicit platonē p̄dictus
sophisma sextū p̄t̄ces me i aquā
queritur ergo tunc quid debebat fa-
cere plato. P̄m p̄missum. Si dicas
q̄ p̄t̄ciet fortis in aquam: hoc est
contra p̄missum: quia tunc fortis
dixit v̄tu: ideo plato debebat euz
dimittere trāſire. Et si dicas q̄ di-
mittere cum transire: apparet q̄ hoc
terp̄ est p̄r̄t̄ p̄missum et iuramentū
quia tunc fortis dicit falsum quo
caſu plato debebat cum p̄t̄cere
in aquam. Respondendo ēst q̄ de
hoc sōphismate possit fieri plures
questiones. Prima ēst v̄tu p̄pō
fortis sit vera que possit fuit p̄ so-
phismate. Secunda v̄tu p̄pōd̄o
platonē que fuit p̄missua seu vo-
tua fuit vera vel falsa. Tertia cēt
quid debebat plato facere p̄t̄do p̄-
missum et iuramentum. Id primum
ego dico q̄ p̄positio fortis ēst de
futuro contingentis: ideo non pos-
sum determinare forte q̄ sit ha vel
falsa donec video quid erit de filo
acu futuro. Unde in p̄t̄ce plato-

sis est q̄ si vera vel q̄ sit falsa.
Nam si p̄ticiat cum in aquam p̄-
positio vera est. et si permittat cum
transire falsa est. De secunda que-
stione dico q̄ propositio platonis
erat una conditionalis que secundū
sensum proprium non poterat esse
vera: quia antecedens poterat esse
verum sine consequente. possibile
enī erat q̄ soles diuiserit magni
verum: vi q̄ deus est. et q̄ tamen
plato non permisit cum transire
sed tamen conditionales promissi-
ue ad sensum minus proprie dicunt
conceduntur in casu q̄ conditione
adimplēta adimplēta promissum
vi si dico si venient ad me dabo si
bi equum: si te veniente ad me
do tibi equū omnes reputant me
verū dixisse. Et sic loquendo ego di-
co q̄ plato non dicit verū q̄ soles
non adimplētū conditionem. dicit
enī propōnem quam optebat esse
verā vel falsam licet non determina-
tare verā vel determinatae falsam
donec consequeretur actus futur⁹
p̄ut videri debet in libro p̄ter arme-
nias. et tamen plato hoc facio non
pot adimplētū promissum: q̄ ex pro-
positione soles promissio platonis
babet reflectione supra se ad quā
sequitur ipsam esse falsam. Quādo
ergo dīcebatur in tertia q̄stione qd
debet plato facere promissum tenen-
do. Dico q̄ non dī tenere promissum
q̄ non pot nec debebat sic promitte-
re sed dī exceptione sc̄ntis soles
diceret propositionē habentem re-
flectionē supra promissiones p̄pet
quam sequeretur promissum non
posse verificari.

Decimoseptuſi ſophiſma.

Quies vult comedere. pone
tur caſus q̄ soles vult come-
dere si plato vult comedere et nō e-
liter. ſic enī bonitas ſepe vult ba-
bare ſocietatem in coniunctione
q̄ ſine ſocietate non vellent come-
dere. Deinde etiam ponatur eco-
verio q̄ plato non vult comedere ſi
soles vult comedere ſed benevoli
comedere ſi ſoles non vult come-
dere q̄ ſoles de aliquo rancorem
ad ſolū mīdeo non vult comedere
cum eo. Tunc ergo querit virū
ſophiſma ſi verū vel falſum. Ille
enī p̄tradicunt ſolettes vult comedere
et ſolettes non vult comedere. ſo-
lettes vna eſt veram et aliam eſt
falſam quoctūq̄ caſu poſto. Si ḡ
dicas q̄ ſolettes vult comedere ſeq-
tūr oppoſitū: q̄ ſequitur q̄ plato n̄
vult comedere ad quod etiā ſequit
q̄ ſolettes non vult comedere. Et si
dicas q̄ ſolettes n̄ vult comedere ſe-
quitur oppoſitū: q̄ ſequitur q̄ pla-
to vult comedere ad quod etiā ſeq-
tūr q̄ ſolettes vult comedere. Neq̄po-
deo q̄ caſus ſicut ponitur enī ipoſſi-
bilis de p̄p̄etrate ſermontis ap̄ bec
enī vna p̄ditionalis ſolettes vult co-
medere ſi plato vult comedere. et fi
enī bona p̄frequentis ſitatis ad p̄fis.
poſſibile enī enī platonē volente co-
medere q̄ ſolettes non vult come-
dere. ſed tamen p̄ut p̄ditionales ſolettes
concedi in noſtriſ ſcribus paſſiſ-
uiter aut vultus: aut op̄portet: ille
caſus enī poſſibile ſolettes diſiderat
verificare tamē propoſitiones; vel
enī ita ſicut ſignificat ſi plato bic
comedat ego comedam cū eo. et ſi

non nec ego. et plato eodiuerso de-
siderat tristitiae iste. si soxes hic
medat ego non comedam: et si non co-
medat ego comedam. sed ego dico quod
impossibile est quod ambo adimplerent suas
voluntates. Si tu quis vult g. vult
comedere soxes aut non. Ego dico
quod nullus isti scilicet soxes et plato habeant
alios actus volendi quam predictos: ne
ter vult h. comedere: quod voluntas est
determinata ad illud quod vult. et neu-
trius voluntas est determinata ad bic co-
medere. Ut si non sequitur volo tre-
maz si soxes vadit: g. ego volo tre-
remaz. Si tu dicas sequitur si soxes fi-
vult h. comedere quod plato vult h. co-
medere. nego: quod illa predicione erat
illa et non admittenda. sed illa carpe-
gorica est h. non admittenda quod soxes de-
siderat et sic licet g. h. p. signifi-
catur: si plato hic comedat ego co-
meda secum. et h. plato abhorret tra-
e: et intendit p. r. a. t. u. m. Et ad hoc
nihil sequitur impossibile.

Decimum sophis na.

Soxes maledicit platonem. po-
nak casus quod soxes dicat: ma-
ledicit plato si maledicit mihi et si
aliter. et plato econtra dicat: ma-
ledicitur soxes si non maledicit mihi et
non aliter. Licet queritur de virtute so-
phismatis virtutis soxes maledicit pla-
tonem. Si dicas quod sic sequitur inconve-
niens scilicet quod plato maledicit soxes et si
maledicit soxes. Et si dicas quod non se-
quis oppositum quod sequitur quod plato ma-
ledicit soxes: et quod non soxes platonem
Dico quod tu ponis ibi ratione p. p. o. n. e. m.
ad expamendum casum: soxes dicit
quod maledicitur plato si ipse maledi-
cat soxes. Dico quod illa p. p. o. p. intelligi

g. i. tanq; via p. d. i. t. o. n. a. l. s. c. sub tali
scilicet si plato maledicit soxes soxes
dicit quod maledicit plato. et illa p. p. o.
est falsa et impossibilis et non admitten-
da: quod non sequitur plato maledicitur: et g. sox-
es dicit maledicitur plato
sic immo siue plato maledicit soxes
siue non soxes dicit illud quod ipse di-
cit. vel etiam non dicit illud quod ipse si-
dicit. Alter modo per intelligi quod illa p. p.
positio sit una categoristica sub uno
sensu: soxes dicit talis ordinem/ma-
ledicit plato si et cetero. et hoc deinde
quod impossibile est quod plato talis p. p. o. n. e.
dicatur. Eodem modo de distinguitur illa
p. p. o. n. e. quia causa ponitur si plato di-
citur et cetero. Tunc ergo quis q. s. t. o. v. r. u. s. f. c.
dicentes soxes et plato maledicit si
bisuicem. Et ego resideo quod maledi-
cere alicui est p. s. t. r. e. sub h. b. o. o. p. e. t. i.
ut modi quod ille malum habeat. unde
idem intelligi dicendo maledicitur
plato sicut dicendo malum habet pla-
to. et tunc vera dico quod tales ordines
maledictiones sunt maledictiones ab
solute sine additione p. d. i. t. o. n. a. t. a. ut
si dico maledicit plato. et aliquan-
do sunt maledictiones p. d. i. t. o. n. a. t. a.
ut si dico maledicit plato si vadat
ad capos. Et tunc enim nota significa-
rent ad placitum si vis virtutem roca-
re maledictionem similius ego dico quod
verius maledicebat reliquo: h. non
maledictione absoluta. Si tu con-
tra argute: quod sequitur quod si soxes ma-
ledicit platonem quod plato non maledi-
cit soxes. ego nego p. s. t. a. m. ita: quod non
admissi p. p. o. n. e. directerantur v. n. a. z.
p. d. i. t. o. n. a. l. s. h. admissi quod plato dices
h. r. a. l. e. p. p. o. n. e. m. et vero est quod illa
dictebat. et id maledicebat soxes ma-

leditione conditionata sive sores
 maledicebat sive nō. Si ab maledicione
 conditionata nō vix vocare
 maledictionem simpliciter dico q
 uoniam maledicit alio. Nec sequit
 q̄ si sores nō maledicunt platonis q
 plato maledicunt sibi. q: non sequit
 aut̄ q̄ plato dicat qd dicebatur hoc
 acut̄ erat aut̄ maledictio conditionata
 sed matus p̄dicat sopbisima cō
 plementū q: maledictio n̄bālū vī
 del designare operationes q̄ aliqui
 malū cuem̄ ponit ut adhuc vnu
 sopbisma.

Clic estm̄ et vñitum sopbisma
 Sores optat malū platonis.
 pono q̄ soz pdit̄ dicit̄ plato
 toni optat malū i; si plato optat
 malū sores; econtra plato optat
 malū soz si sores nō optat malū
 platonis. Querit ḡ d̄ hoc sopbisma
 te vñi sores optat malū platonis
 vel nō. Et pos̄t̄ argui sicut argue
 batur de maledictione. et r̄m̄eo vñ p
 us q̄ ppōes dic̄r̄ es calum p̄f̄ca
 p̄t̄ r̄m̄o p̄ditionales; et tūc nō sunt
 admittēde. q: nō sequit̄ si plato op
 tar̄ malū soz q̄ sores optat malū
 platonis. Alter p̄f̄ capi et recipi tā
 q̄ carthaginice h̄ic scilicet q̄ sores op
 tar̄ sic c̄ sicut significat q̄ illā oī
 plato b̄eat̄ malū si vult soz malū
 Et tūc q̄ si querit̄ sores optat
 malū platonis. Dico q̄ sic optat̄ one
 p̄ditionata s̄i nō absoluta. Et sic re
 lictis maledictionib̄ b̄fidicat̄ nos
 deus q̄ est b̄fidicus in secula secu
 lorum. Amen.

Sequitur tabula batuſ operis.

Sopbisma p̄m̄ capī indire
 quod e qd rem̄ sive ppōes signif
 cat. Et p̄ncipaliter en ab ita c̄ vñ nō
 esse in re ad c̄ vel i mēte sicut p̄ p
 pōnem signat̄ denotet̄ ha vñ falsa.
 Qis ppō vocalis est vera .i.
 Equus est alnos .ii.
 Deus non est .iii.
 Hoc nomē chimera n̄bū signat .iii.
 Lōplex signat̄ sui chimere .v.
 Nullus homo mentitur .vi.
Csopbisma secundū captiū in
 ordine inquirit̄ de causis veritatis
 ppōnū simpliciter categoricaz.
 Equus aristocles non est .i.
 Equus aristocles abolesuit .ii.
 Chimera est chimera .iii.
 Elacut̄ ē loc̄ nō repler̄ coope .iii.
 Homo est animal .v.
 Ego dico satium .vi.
Ctertiū capī r̄ḡt̄ difficultates
 incidētes circa suppōnes.
 Ab oībus fidicibus est negandam
 deum esse intussum .i.
 Lu es animal .ii.
 Homo est species .iii.
 Genus ē in pl̄ q̄ ḡhalissimū .iii.
 Romanus est citryuadum .v.
 Semper fuit aliquis homo .vi.
 Aliquem animal oīs bō videt .vii.
 Omnis bō est animal .viii.
 Omnis homo animal non est .ix.
Cuartū ca. p̄do r̄ḡt̄ d̄ appellā
 tōde totāli. Scđo de appellātōde totā
 Sores et albū sunt idem .i.
 Lu bōde comedis crudum .ii.
 Albū et nigrum .iii.
 Senex et puer .iii.
 Sores et currēt̄ cras .v.
 Ego vidi petrum et robēt̄ .vi.
 Iste camis est pater tuus .vii.
 Albedo sores est similitudo eius .viii.

ad placitum. viii. **H**ec copularius est vera / soles /
Tu cognoscis venientem ix. der et soles non fuderit xij.
Tu scis denarios in bursa mea esse x. **H**ec copularius est ha / aristoteli
partes xi. disputatione: antichristus predicat v.
Tu credis te esse a simo xi. **I**n omni tpe soles currit vi.
Soxes appetere aliud quod est xii. **E**adem ppd vocalis est ha et falsa
Quilibet sciens hanc actionem ois tri
angulus by tres et ceterum socios
sci habere tres xiii. **b**oib etiudicem idiomatis sine noua
Soles astrologus sciens aliqua astra
esse supra nostrum emispatum xiv. **i**mpositio vel obligatio vili.
Debet tibi equum xv. **D**e quod mouet mouchas spes viij.
C Quintus capitulo rigit prius de ap
pellationib. secundum de restrictionib.
Aliquis equus non est i. **N**ulla est muratio instaranea ix.
Nullus homo est mortuus ii. **O**ctauus capitulo est de ppdib.
Antichristus est iii. **b**hribus sapientias scriptas reflectiones.
Quis equus senex est mortuus iv. **O**mnis ppd est affirmativa: ergo
Corruptum est generandum v. nulla est negativa i.
Soles tu uenies est disputatione vi. **S**equitur nulla est ppd neganda: g.
Non ens intelligitur vii. quedam est negativa ii.
Omne quod erit est viii. **O**dis bo currit et alii currit iii.
Homo et nescire pertinuntur ix. **D**ico quod bono est astinus. iii.
Soles mouentur hodie x. **Q**uicquid soles audie illud profert
Sextum capitulum est de hoc quod
voce significant ad placitum xi. plato vi.
Tu eris a sinu cras i. **C**lex est dicere boes esse alii vi.
Hec vox bas baptisatur ii. **O**mnis ppositione est falsa vii.
Est ppositione iii. **P**laton dicit falsum viii.
In parte mea est quod bo est a simo x. **S**oxes dicit verum ix.
Tu es a simo vel tu non es bo xi. **L**or sit ppd non est quod sit falsa x.
Ista potest esse ha / bo est si bo vi. **E**go dico falsum xi.
Tu nescis ut taliter ha / bono est
astinus vii. **D**e est et quod copularia est falsa xii.
C Septimus capitulo est de mensura propter
ppd reputanda est esse ha vel falsa xiii. **S**oxes scripsit in pa
tiente esse dubiam xiiij.
Tu es a simo vel tu non es bo xiv. **S**oxes sedet vel disputatione scripsit
in parte mea est quod bo est a simo xiiij.
Blicui pponitur ppd dubia xv.
Tu respondet negare xvi.
Tu paties me in aqua; xvij.
Soles vult comedere xviii.
Soles maledicit placiti xix.
Soles optat malum placiti xx.

Sophistimata doctissimi beridant
noscissime per felios balligant parla
tus impacientia feliciter explicatur. ex
pte. pp. Novembris. 1500. CCC. XII.

ledictione conditionata siue sortes
 maledicet; siue no. Si abe male
 dictione pditionatā nō vis vocare
 maledictionem simplicē dico q;
 neuter maledicit alien. Nec sequit
 q; si sortes nō maledicat platon q;
 plato maledicat sibi. q; non sequit
 auti q; plato dicat qd dicebat; doc
 son eras tuū maledictōe pditiona
 is Ad matut pdcn sopbismar cō
 plementū q; maledictio n̄datus vi
 de designare operationes q; aliqui
 malū euentus ponitur adhuc vnu
 sopbisma.
Chacunū et ultimum sopbisma
 sortes operat malū platon.
 pono q; sortes pducat plato
 sortes operat malū i; si plato operat
 malū sortes et dicens plato operat
 malū sortes si sortes nō operat malū
 platon. Quenq; q; hoc sopbisma
 te virtū sortes operat malū platon
 vel no. Et poss; argui sicut argue
 batur de maledictōe. et rideo vi p
 ea q; ppōes dicere calum p̄fica
 pi ranci pditionales; et tūc nō sunt
 admittēde. q; nō sequit si plato op
 rat malū sortes q; sortes operat malū
 platon. Alter p̄fici capi et recipi rā
 q; catbegorice sic scil; q; sortes op
 rat sic cē sicut significat p̄fica oīd;
 plato bēat malū si vult sorti malū
 Et tūc qf quenverū sortes operat
 malū platon. Dico q; sic operatione
 pditionata s; nō a bsoluta. Et sic re
 lictis maledictionib; b̄fida; nos
 deus q; est b̄fida; nos in secula secu
 locum. Amen.

Sequitur tabula hucus operis.

Copibismar p̄m capiti inītium
 quod et qd rem siue ppōes signifi
 cat. Et p̄ncipaliter an ab ea et vñ no
 esse in re ad i; vel i meū sicut p̄ p
 pōem signatur denotet ha vñ falsa.
 Qis ppō vocalis est vera .i.
 Equus est animos .ii.
 Deus non est .iii.
 Hoc nomē chimera n̄bū sign .iv.
 Cōplexo signib; sūr chimere .v.
 Nullus homo menetur .vi.
Copibismar secdi capituli in
 ordine inquirāti de causis veritatis
 ppōem simpliciter catbegorice.
 Equus aristoteles non est .i.
 Equus aristoteles abolesuit .ii.
 Chimera est chimera .iii.
 Elacuti ē loc' nō repler' corpe .iv.
 Homo est animus .v.
 Ego dico salutum .vi.
Certū capiti rāgū difficultates
 incidētes circa suppōnes.
 Ab oībus fidelibus est negandū
 deum esse intūstum .i.
 Tu es animus .ii.
 Homo est species .iii.
 Genus ē in pl' q; ḡnaliissimū .iv.
 Roman est tritubatum .v.
 Semper fuit aliquis homo .vi.
 Aliquem a stū oīs bō vider .vii.
 Omnis bō est animal .viii.
 Omnis homo animal non est .ix.
Cuartū ca. p̄io rāgū d appellā
 tioē forāl. Scđo de appellātōē nō
 sortes et albi sunt idem .i.
 Tu bōde comedis crudum .ii.
 Albus erit nigrum .iii.
 Senex erit puer .iv.
 Sortes erit currēns cras .v.
 Ego vidi petrum et robertū .vi.
 Iste caris est patet nūs .vii.
 Albedo sortis est similiudo eius .viii.

ad platonem. viii.
 Tu cognoscis ventilem. ix.
 Tu scis denarios in bursa mea esse
parem. x.
 Tu credis te esse a simo. xi.
 Sores appetere esse aliud quod est. xii.
 Quilibet sciens hoc pronem ois tri
angulus hys tres et ceterum non
scit habere tres. xiii.
 Sores astrologi sunt aliqua astra
esse supra nostrum emispermum. xiv.
 Debet obliquo equum. xv.
Contra caplum rigit puto de ap
pellacionib. scio de restrictionib.
 Aliquis equus non est. i.
 Nullus homo est mortuus. ii.
 Antichristus est. iii.
 Non equus sener est mortuus. iii.
 Corruptum est generandum. v.
 Sores tenuentur disputatur. vi.
 Non ens intelligitur. vii.
 Omne quod erit est. viii.
 Homo et nescire pertinetur. ix.
 Sores mouetur hodie. x.
Contra sextum capituluz est de hoc quod
voce significant ad placitum. x.
 Tu eris a sinu cras. i.
 Hec rota bas baptisatur. ii.
 Et est propositio. iii.
 In parte mea est quod hoc est a simo. iii.
 Tu es a simo vel tu non es hoc. v.
 Hoc potest esse haec hoc est si hoc. vi.
 Tu nescis utrum taliter haec homo est
a simo. vii.
Contra septimum caplum est de mensura propter
quod reputada est esse haec vel falsa. viii.
 Nulla propositio vocalis est vera. i.
 Nullum est voluntate mea per me. x.
Hec propositio sores sedet in aliquo tempore:
est vera in quo toto tempore sores
non sedet. ii.

Hec copulativa est vera / sores se
der et sores non sedet. iii.
 Hec copulativa est haec / aristoteles
disputat: antichristus predicat. v.
 In omni tempore sores currit. vi.
 Eadem propositio vocalis est haec et falsa
bonum et aliud idiomatis sine noua
impositione vel obligante. vii.
 De quod mouetur mouebatur prius. viii.
 Nulla est mutatio instantanea. ix.
Contra octavum caplum est de propositiis
huiusmodi super scriptas reflexiones.
 Omnis propositio est affirmativa: ergo
nulla est negativa. i.
 Secundum nulla est propositio neganda: g.
quedam est negativa. ii.
 Omnis hoc currit: alius currit. iii.
 Dico quod homo est a simo. iv.
 Quicquid sores audie illud profert
plato. v.
 Ceterum est dicere sores esse alii. vi.
 Omnis propositio est falsa. vii.
 Plato dicit falsum. viii.
 Sores dicit verum. ix.
 Tot sunt propositio neque sunt falsae. x.
 Ego dico falsum. xi.
 Hoc est quod copulativa est falsa. xii.
 Sores licet propositum scripsit in pa
riete esse dubium. xiii.
 Sores sedet vel difficitius scripsit
in parietem est platonis dubia. xiv.
 Aliud proponitur propositum dubium. xv.
 Tu respondes negativo. xvi.
 Tu plicies me in aqua. xvii.
 Sores vult comedere. xviii.
 Sores maledicit platonem. xix.
 Sores operat malum platonem. xx.

Sophtima re docillimi beridant
necessitate o felice balligant peris
fus impensis feliciter explicita. ex
die pp. Novembre. 1500. CCC. XII.